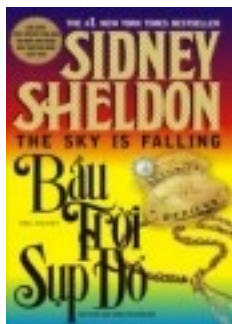

Bầu Trời Sụp Đổ

Contents

Bầu Trời Sụp Đổ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	51
9. Chương 9	58
10. Chương 10	65
11. Chương 11	74
12. Chương 12	79
13. Chương 13	85
14. Chương 14	93
15. Chương 15	103
16. Chương 16	110
17. Chương 17	116
18. Chương 18	121
19. Chương 19	127
20. Chương 20	135
21. Chương 21	142
22. Chương 22	153
23. Chương 23	160
24. Chương 24	165
25. Chương 25	178
26. Chương 26	184

Bầu Trời Sụp Đổ

Giới thiệu

Thể loại: Trinh thám Dịch giả: Trần Hoàng Cường Dana Evans – nữ thủ lĩnh của Đài truyền hình Wa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bau-troi-sup-do>

1. Chương 1

Nàng rải những bước dài vội vã trên đại lộ Pennsylvania cách Nhà Trắng một khu phố, run rẩy trong cơn gió lạnh lẽo của tháng mười hai, tai ù đặc vì tiếng oanh tạc và sau đó là tiếng các máy bay ném bom vùn vủ trên đầu, sẵn sàng trút hết mớ hàng hoá của tử thần xuống mặt đất. Nàng đứng lại, toàn thân cứng đờ, chìm sâu vào màn sương đỏ rực của sự kinh hoàng.

Bỗng nhiên nàng thấy mình trở lại Sarajevo, và nàng nghe thấy tiếng bom rơi rít lên đến chói tai. Nàng nhắm nghiền mắt lại nhưng hành động đó không thể xua đi hình ảnh về những gì đang diễn ra quanh nàng.

Bầu trời sáng rực lên, tiếng pháo, tiếng động cơ máy bay ì ầm, tiếng đạn súng cối và nhiều loại súng khác - tất cả họ lẫn vào nhau tạo thành một thứ âm thanh quái dị làm cho tai nàng điếc đặc. Gần đó, những toà cao ốc bị hất tung lên thành những đám bụi mù với xi măng, gạch đá và cát. Đám đông hoảng loạn chạy tứ tán về mọi hướng, cố trốn tránh cái chết.

Từ xa, rất xa, một giọng đàn ông vang lên:

- Cô không sao chứ?

Một cách thận trọng, nàng từ từ mở mắt ra. Nàng đã lại đứng trên đại lộ Pennsylvania, trong ánh nắng mùa đông ảm đạm, lắng nghe tiếng máy bay phản lực và tiếng chuông báo động đang nhỏ dần đi trong trí nhớ của mình.

- Thưa cô... cô không sao chứ?

Nàng cố ép mình trở về với thực tại:

- Không, tôi... tôi không sao, cảm ơn ông.

Anh ta ngó sững nàng.

- Khoan đã? Cô là Dana Evans. Tôi là một fan lớn của cô đây. Đêm nào tôi cũng xem cô trên WTN, và tôi còn xem đầy đủ các tin tức của cô từ Nam Tư nữa cơ. Giọng anh ta tràn đầy sự ngưỡng mộ. Việc đó với cô thật hấp dẫn, theo dõi cuộc chiến ấy, phải không?

- Vâng. Cổ hòng Dana Evans khô khốc. Hấp dẫn khi thấy người ta nổ tung thành từng mảnh, xác các em bé bị tung lên trời, những mẩu thịt người trôi vờ trong dòng sông đỏ lôm.

Đột nhiên nàng thấy đau bụng.

- Xin lỗi! - Nàng quay ngoắt lại và bỏ đi thật nhanh.

Dana Evans mới từ Nam Tư về được ba tháng. Những gì trong ký ức nàng hầu như còn nguyên vẹn.

Có cái gì đó không thật khi được bước đi thong dong trên đường phố, dưới ánh sáng ban ngày mà không một chút phấp phỏng lo sợ, thoải mái nghe chim hót, nghe mọi người xung quanh cười nói. Ở Sarajevo không hề có tiếng cười, chỉ có tiếng bom đạn đì đùng và tiếng khóc than thảm thiết mà thôi.

John Donne nói đúng, Dana nghĩ. Không ai là một hòn đảo cả. Chuyện xảy ra cho một người, cũng là chuyện xảy ra cho tất cả chúng ta, vì chúng ta đều được tạo ra từ đất sét và phép màu của Thượng Đế. Chúng ta chia sẻ cùng một khoảnh khắc của thời gian. Cánh tay kia của tạo hoá bắt đầu lạnh lùng quét qua một phút tiếp theo.

Ở Santiago, một bé gái mười tuổi đang bị bỏ để cưỡng hiếp.

Ở New York, một đôi tình nhân đang hôn nhau dưới ánh nến lung linh...

Ở Flanders, một cô gái mười bảy tuổi đang sinh hạ một em bé...

Ở Chicago, một người lính cứu hỏa đang liều mạng cứu một con mèo khỏi toà nhà đang cháy...

Ở Sao Paolo, hàng trăm cổ động viên đang giãy xéo nhau đến chết khi hàng rào bị đổ trong một trận bóng đá.

Ở Pisa, một bà mẹ bật khóc vì hạnh phúc khi chứng kiến đứa con mình chập chững bước những bước đầu tiên trong đời...

Và còn biết bao chuyện khác diễn ra trong vũ trụ trong vòng sáu mươi giây, Dana nghĩ thầm. Thời gian cứ tiếp tục trôi cho đến khi nó ngừng lại và đưa tất cả chúng ta cùng sang một cõi vĩnh hằng huyền bí nào đó.

Dana Evans hai mươi bảy tuổi, vẻ ưa nhìn, thân hình mảnh dẻ, mái tóc đen xoã ngang vai, có cặp mắt xám thông minh, khuôn mặt hình quả tim và nụ cười ấm áp. Con một đại tá quân đội, Dana lớn lên như một đứa bé lang thang, theo bố đi từ căn cứ này sang căn cứ khác và cuộc sống này đã cho nàng nếm đủ mọi mùi vị của những cuộc phiêu lưu. Nàng vừa yếu ớt lại vừa can đảm và chính nét tương phản này đã mang lại cho nàng sức hấp dẫn mạnh mẽ. Trong suốt một năm Dana làm phóng viên mặt trận tại Nam Tư, khán giả khắp thế giới đã bị hấp dẫn bởi một người phụ nữ trẻ, đẹp, tận tụy tường thuật lại tình hình nóng hổi nhất ngay giữa lòng cuộc chiến, mạo hiểm cả tính mạng mình để đánh đổi lấy những tin tức mới nhất về những sự kiện đầy chết chóc đang diễn ra xung quanh. Và bây giờ, dù đi đến bất kỳ nơi nào nàng cũng dễ dàng bị mọi người nhận ra. Dana Evans thậm chí còn phát xấu hổ vì sự nổi tiếng của mình.

Bước nhanh trên đại lộ Pennsylvania, rẽ bước qua Nhà Trắng, Dana nhìn đồng hồ và nghĩ thầm, mình lại đến muộn mất thôi.

Tập đoàn viễn thông Washington Tribune chiếm hết toàn bộ khu nhà lớn của đường NW số 6 với 4 toà nhà riêng biệt: ban quản trị, xưởng in ấn báo chí, bộ phận văn phòng, và khu truyền thông tổng hợp. Các studio của WTN toạ lạc trên tầng sáu của toà nhà thứ tư. Không khí làm việc ở đây lúc nào cũng căng như dây đàn với những nhân viên luôn dán mắt vào máy tính.

Chính tại đây Dana đã gặp Jeff Connors. Anh từng là một ngôi sao bóng chày cho đến khi bị thương ở cánh tay do gặp tai nạn khi đang trượt tuyết, còn bây giờ Jeff là phóng viên thể thao cho WTN và thêm cả việc trình bày báo cho Nghiệp đoàn cung cấp báo chí Washington. Anh ngoài ba mươi tuổi, gầy, rắn rỏi, vẻ ngoài trẻ trung và dễ dãi, hấp dẫn mọi người bằng phong thái ung dung, điềm đạm. Jeff và Dana yêu nhau và họ đã bắt đầu tính đến chuyện hôn nhân.

Ba tháng sau ngày Dana trở về từ Sarajevo, ở Washington không có sự kiện gì nổi bật. Leslie Stewart, bà chủ cũ của Tập đoàn viễn thông Washington Tribune đã bán tổng bán tháo nó đi rồi biến mất, và chủ mới giờ đây là Elliot Cromwell, một ông trùm truyền thông quốc tế.

Cuộc họp vào buổi sáng với Matt Baker và Elliot Cromwell có vẻ như đã bắt đầu. Khi Dana đến nơi, Abbe Lasmann, cô thư ký tóc đỏ quăn rũ của Matt bước ra chào nàng.

- Mọi người đang đợi cô, Abbe nói.

- Cám ơn, Abbe. - Dana bước vào phòng họp. Matt... Elliot...

- Cô đến trễ, Matt Baker cầu nhậu.

Đây là một người đàn ông lùn tè, tóc xám, vừa bước qua tuổi năm mươi, bộ dạng cộc cằn nóng nảy nhưng bù lại có đầu óc năng động và vô cùng sáng suốt. Bộ đồ vest của Matt trông nhàu nhĩ như thể ông ta đã mặc nó đi ngủ, và Dana ngờ rằng đó hoàn toàn là chuyện có thật. Ông ta điều hành WTN, bộ phận truyền hình của Diễn đàn doanh nghiệp Washington.

Elliot Cromwell đã ngoài sáu mươi, vẻ thân thiện cởi mở với nụ cười thường trực trên môi. Đó là tỷ phú, và có đến hàng tá các bài khác nhau miêu tả việc ông ta đã có được số tài sản khổng lồ đó như thế nào. Trong lĩnh vực kinh doanh truyền thông, nơi mà mục đích chính là truyền bá thông tin, Elliot Cromwell vẫn là một con người bí ẩn.

Ông ta nhìn Dana và nói:

- Matt bảo rằng chúng ta đang già cho các đối thủ nhừ tử. Hiệu suất làm việc của chúng ta vẫn tiếp tục tăng cao.

- Tôi rất vui khi biết tin này, Elliot.

- Dana, tối nào tôi cũng xem nhiều bản tin khác nhau, nhưng của cô bao giờ cũng có sự khác biệt lớn so với những cái kia. Tôi không biết rõ tại sao, nhưng tôi thích điều này.

Dana có thể cho Elliot Cromwell biết nguyên nhân. Những bản tin kia chỉ đơn giản là - thông báo tin tức cho hàng triệu khán thính giả. Còn Dana thì quyết định biến nó thành một cái gì đấy riêng tư hơn. Trong tâm trí nàng, đêm nay, nàng sẽ nói với một quả phụ cô đơn, đêm mai, với một người bệnh nằm bất lực trên giường, đêm mốt, với một người bán hàng đang sống cách xa gia đình. Bản tin của nàng bao giờ cũng toát lên giọng điệu thân tình và ngấm chia sẻ, vì vậy người ta yêu thích chúng và hưởng ứng chúng một cách nhiệt tình.

- Tôi biết đêm nay cô sẽ phỏng vấn một vị khách đặc biệt thú vị, Matt Baker nói.

Dana gật đầu.

- Là Gary Winthrop.

Gary Winthrop là vị hoàng tử quyến rũ đối với toàn thể Mỹ quốc, thành viên của một trong những dòng họ xuất sắc nhất đất nước. Anh ta còn trẻ, đẹp trai và hết sức lôi cuốn.

- Winthrop không thích công khai về đời tư, Cromwell lên tiếng. Làm sao mà cô lại thuyết phục được anh ta?

- Chúng tôi có cùng một sở thích, Dana trả lời.

Cromwell cau mày.

- Thật không?

- Thật. Dana mỉm cười. Tôi thích xem tranh của Monets và Van Goghs, còn anh ta thì thích mua chúng. Thành thật mà nói, trước đây tôi đã phỏng vấn anh ta, và từ đó chúng tôi trở nên thân thiết. Chúng ta sẽ cho phát cuốn băng có những tin tức mới về anh ta, rồi sau đó là cuộc phỏng vấn của tôi.

- Tuyệt vời, Cromwell cười rạng rỡ.

Họ dành một tiếng đồng hồ tiếp theo để bàn bạc về chương trình mới của đài, có tên là Đường dây tội ác. Mục đích của chương trình này là sửa chữa sự bất công đã phán xét và nhắc lại những vụ án nổi tiếng đã được khám phá.

- Hiện nay đang có rất nhiều chương trình thực tế trên đài, Matt cảnh cáo, vì thế chúng ta phải tỏ ra nổi trội hơn họ. Tôi muốn ta hãy bắt đầu bằng một sự tình cờ. Có thể chuyện này sẽ thu hút được sự chú ý của khán giả và...

Hệ thống liên lạc nội bộ reo lên. Matt Baker nhấn một nút.

- Tôi đã bảo cô rồi, không nhận một cú điện thoại nào cơ mà. Sao lại...

Giọng của Abbe vang lên.

- Tôi xin lỗi. Đây là của cô Evans. Trường học của Kemal gọi tới. Có vẻ khẩn cấp lắm.

Matt Baker nhìn Dana.

- Đường dây số một.

Dana nhắc ống nghe, tim đập mạnh.

- Alô... Kemal không sao chứ ạ? Nàng nghe một lát. Tôi hiểu... tôi hiểu... Vâng, tôi sẽ đến ngay. Nàng dập máy.

- Chuyện gì vậy? Matt hỏi.

Dana trả lời.

- Họ muốn tôi đến đón Kemal về.

Elliot Cromwell cau mày.

- Đứa bé mà cô mang từ Sarajevo về à?

- Vâng.

- Cả một câu chuyện dài đây.

- Vâng. Dana miễn cưỡng trả lời.

- Có phải cô tìm nó, còn sống, trong một khu đất hoang.

- Đúng vậy, Dana trả lời.

- Nó có bệnh tật gì hay sao?

- Không. Dana trả lời một cách cứng nhắc, vẻ như không muốn nói về những ngày tháng đó. Kemal bị mất một cánh tay. Do bom gây ra.

- Và... Cô nhận nó làm con nuôi?!

- Không hẳn là vậy, Elliot. Tôi chỉ sắp sửa làm thế thôi. Còn bây giờ, tôi là người bảo trợ của nó.

- Được, vậy cô cứ đi đi. Chúng ta sẽ bàn bạc về Đường dây tội ác sau.

Khi Dana đến trường trung học Theodore Roosevelt, nàng đi ngay vào văn phòng gặp trợ lý hiệu trưởng, Vera Kostoff, ngoài năm mươi, tóc xám, điệu bộ hấp tấp, vẻ mặt lo lắng đang ngồi phía sau bàn làm việc.

Đối diện với bà ta là Kemal. Trông nó có vẻ nhỏ hơn tuổi mười hai của mình, gầy gò và xanh xao, mớ tóc vàng bù xù và cái cằm bướng bình. Nơi cánh tay phải là một ống tay áo trống không. Thân hình mỏng mảnh của nó dường như đã bị căn phòng làm cho bé lại.

Lúc Dana bước vào, không khí trong phòng đang rất nặng nề.

- Chào bà Kostoff, Dana nhẹ nhàng lên tiếng. Kemal.

Kemal nhìn chằm chằm vào đôi giày của nó.

- Tôi được biết có chuyện gì đó đã xảy ra. Dana tiếp tục.

- Vâng, chính xác là như thế, cô Evans. Bà ta trao cho nàng một mảnh giấy.

Dana nhìn nó, bối rối. Trên đó viết: Vodja, Pizda, zhosti, fukati, nezakonski otrok, umreti, tepec. Nàng ngước lên.

- Tôi... tôi không hiểu. Đây là tiếng Serbi, phải không?

Bà Kostoff sin sít trả lời:

- Vâng, đúng thế. Thật không may cho Kemal là tôi cũng là người Serbi. Đó là những từ mà em đã nói trong trường. Mặt bà ta đỏ bừng. Ngay cả cánh lái xe tải người Serbi cũng không nói thế, cô Evans, và tôi không thể tưởng tượng những lời lẽ như vậy lại được thốt ra từ mồm của đứa trẻ này. Kemal gọi tôi là một pizda.

Dana nhắc lại:

- Một pi...

- Tôi hiểu rằng Kemal còn xa lạ với đất nước chúng ta, và tôi cũng đã rất chiều cố đến điều này, nhưng... biểu hiện của nó thật đáng bị khiển trách. Nó thường xuyên tham gia các vụ đánh lộn và khi tôi trách phạt nó, vào sáng nay, nó đã... lăng mạ tôi. Như thế là quá lắm rồi.

Dana khéo léo đáp.

- Tôi chắc rằng bà hiểu hoàn cảnh khó khăn của nó, bà Kostoff, và...

- Tôi đã nói rồi, tôi luôn chiều cố, nhưng hình như nó đang định thử thách sự nhẫn nại của tôi.

- Tôi hiểu. Dana nhìn sang Kemal. Nó vẫn nhìn xuống đất, mặt mũi sưng sứa.

- Tôi hy vọng đây sẽ là vụ rắc rối cuối cùng, bà Kostoff nói.

- Tôi cũng vậy. Dana đứng lên.

- Đây là bảng thành tích học tập của Kemal. Bà Kostoff mở ngăn kéo, lấy một tờ giấy ra và đưa cho Dana.

- Cảm ơn. Dana nói.

Trên đường về nhà, Kemal hoàn toàn yên lặng.

- Cô phải làm gì với cháu bây giờ? Dana hỏi. Tại sao cháu cứ thích đánh nhau, và tại sao cháu lại nói những từ như thế chứ?

- Cháu không biết là bà ta nói được tiếng Serbi.

Khi cả hai về đến căn hộ của Dana, nàng nói:

- Cô phải trở về phòng thu, Kemal. Cháu ở nhà một mình, được chứ?

- Word.

Lần đầu tiên Kemal nói thế với nàng, Dana tưởng rằng nó không hiểu ý mình, nhưng nàng nhanh chóng nhận ra đây là một kiểu tiếng lóng của bọn trẻ. Word có nghĩa là “vâng, phải” dùng để chỉ người thuộc giới tính kia...

Dana lôi bảng kết quả học tập mà bà Kostoff đưa ra xem. Mỗi nàng mìn lại, Lịch sử: D, Tiếng Anh: D. Khoa học tự nhiên: D. Khoa học xã hội: F. Toán: A.

Nhìn bảng kết quả, Dana nghĩ, ô, Chúa ơi, Cô phải làm gì với cháu bây giờ?

- Chúng ta sẽ bàn chuyện này vào lúc khác, nàng nói. Cô trẻ giờ rồi.

Đối với Dana, Kemal vẫn luôn là một điều bí ẩn.

Khi ở bên nàng, nó cư xử rất có lễ phép, còn tỏ ra dễ thương, chu đáo và quan tâm. Vào các ngày cuối tuần, Dana và Jeff đưa nó đi chơi khắp Washington. Họ đến Vườn thú quốc gia, nơi có vô vàn các loại thú hoang quý hiếm, say sưa quan sát những con gấu trúc khổng lồ độc đáo. Họ tham quan Viện bảo tàng không gian và vũ trụ quốc gia, và Kemal được trông thấy chiếc máy bay đầu tiên của anh em Wright đựng đưa trên trần nhà, rồi họ đi qua khu Skylab để sờ vào những hòn đá mang từ mặt trăng về. Họ đến trung tâm Kennedy và sân khấu Arena. Hai người giới thiệu với Kemal món pizza ở quán Tom Tom, món tacos ở quán Mextec, món gà rán phương Nam ở Georgetown. Kemal yêu quý quá từng giây phút vui vẻ đó. Nó thật sự hạnh phúc khi có Dana và Jeff ở bên.

Nhưng... mỗi khi Dana phải đi làm, Kemal trở thành một người khác hẳn. Nó tỏ ra chống đối và thù địch với tất cả. Dana cũng không tiện giao nó cho những người đến giúp việc, và những người đến trông đã kể những câu chuyện ghê gớm về những buổi tối ở cùng Kemal.

Jeff và Dana đã cố giải thích khuyên bảo nó, nhưng vô hiệu. Có lẽ nó cần một sự trợ giúp đặc biệt, Dana nghĩ. Nàng không biết gì về những nỗi sợ hãi kinh khủng luôn bám riết lấy Kemal.

Bản tin tối của WTN đã bắt đầu. Richard Melton, đồng sự bảnh bao của Dana và Jeff Connors ngồi phía sau nàng.

Dana Evans đang nói:

“... theo các tin tức quốc tế, Anh và Pháp vẫn đang gặp nhiều khó khăn với căn bệnh bò điên... đây là những thông tin của René Linaud từ Reims”.

Trong phòng điều khiển, đạo diễn Anastasia Mann ra lệnh:

- Chuyển cảnh.

Trên màn hình giờ là cảnh nông thôn nước Pháp.

Cửa phòng thu bật mở và một nhóm người bước vào.

Mọi người ngược nhìn lên. Tom Hawkins, một đạo diễn trẻ nhiều tham vọng của mục tin tức buổi chiều lên tiếng:

- Dana, cô quen Gary Winthrop à?

- Dĩ nhiên.

Ở ngoài, Gary Winthrop còn đẹp trai hơn trong ảnh nhiều. Anh ta trạc tuổi bốn mươi, cặp mắt xanh sáng, nụ cười ấm áp và có sức quyến rũ kỳ lạ.

- Chúng ta lại gặp nhau, Dana. Cảm ơn vì đã mời tôi.

- Hoan nghênh sự có mặt của anh.

Dana nhìn quanh. Nửa tá thư ký bỗng nhiên tìm được lý do đột xuất để có mặt trong phòng thu. Gary Winthrop hẳn là đã quen với cảnh này rồi. Dana nghĩ, chợt cảm thấy vui vui.

- Vài phút nữa là đến phần của anh rồi. Tại sao không ngồi xuống đây, cạnh tôi nhỉ? Đây là Richard Melton.

Hai người đàn ông bắt tay nhau.

- Anh biết Jeff Connors rồi, phải không?

- Dĩ nhiên. Rồi Gary đùa luôn. Anh nên ra ngoài làm việc đi, Jeff, đừng có ngồi tào lao mãi.

- Vâng, tôi cũng đang định làm như vậy đấy.

Cảnh quay về nước Pháp đã kết thúc và tiếp theo là chương trình quảng cáo. Gary Winthrop lặng lẽ ngồi xem cho đến hết.

Từ phòng điều khiển, Anastasia Mann nói:

- Chuẩn bị, chúng ta sẽ phát cuốn băng. Bà ta lặng lẽ đếm ngược bằng các ngón tay của mình. Ba... hai... một...

Trên màn hình giờ đây là quang cảnh bên ngoài của Bảo tàng Nghệ thuật Georgetown. Một phóng viên đang cầm chắc lấy chiếc microphone, bắt chấp cơn gió lạnh buốt.

“Chúng tôi đang đứng trước bảo tàng nghệ thuật Georgetown, nơi ông Gary Winthrop đang tổ chức trao một món quà trị giá năm mươi triệu đôla cho viện bảo tàng. Nào, chúng ta hãy cùng vào trong”.

Bây giờ là cảnh nội thất tráng lệ của viện bảo tàng.

Vô số quan chức, nhân viên cấp cao và phóng viên đang vây chặt lấy Gary Winthrop. Ông giám đốc bảo tàng, Morgan Ormond trao cho anh ta một tấm bằng lớn.

- Ông Winthrop, thay mặt cho viện bảo tàng, cho hàng triệu khách tham quan đến đây, và cho ban quản trị viện, chúng tôi xin chân thành cảm ơn sự đóng góp vô cùng to lớn này của ông.

Đèn flash thi nhau loé sáng.

Gary Winthrop trả lời:

- Tôi hy vọng việc này sẽ giúp các họa sĩ trẻ nước Mỹ có cơ hội tốt hơn để không chỉ thể hiện bản thân mà còn giới thiệu được tài năng của họ ra toàn thế giới.

Tiếng vỗ tay vang lên rào rào.

Phóng viên trong cuốn băng nói:

- Đây là Bill Toland, tại bảo tàng Nghệ thuật Georgetown. Trở về phòng thu chứ, Dana?

Đèn đỏ của camera bật sáng.

- Cảm ơn Bill. Chúng ta thật may mắn vì đã mời được ông Gary Winthrop đến đây cùng nói chuyện về món quà tuyệt vời của ông.

Máy quay lia một cú rộng và hình Gary Winthrop ngồi trong phòng thu đã xuất hiện trên màn hình.

Dana lên tiếng:

- Món tiền năm mươi triệu đôla này, ông Winthrop, sẽ được dùng để mua tranh cho viện bảo tàng chứ?

- Không. Đây là một sự bảo trợ mới dành cho những họa sĩ trẻ người Mỹ, những người không thể, hay nói một cách khác là không có cơ hội được thể hiện những gì mà họ có. Một phần của số tiền sẽ được dùng để hỗ trợ những em học sinh có năng khiếu ở các thành phố thuộc bang. Có rất nhiều em nhỏ lớn lên mà không có chút kiến thức nào về nền nghệ thuật của nước mình. Chúng có thể biết đến trường phái ấn tượng Pháp, nhưng tôi muốn chúng nhận thức rõ hơn về những di sản của chính chúng, với những họa sĩ Mỹ như Sargent, Homer và Remington. Nói tóm lại, số tiền này dùng để cổ động các họa sĩ trẻ phát huy hết tài năng của họ cũng như dành cho tất cả những bạn trẻ nào có hứng thú với nghệ thuật.

- Có tin đồn rằng ông đang dự tính chạy đua vào Nghị viện, ông Winthrop. Đây có phải là sự thật không? Dana hỏi.

Gary Winthrop mỉm cười:

- Tôi đang nấn gán mọi người đấy.

- Thật là thú vị. Theo kết quả bỏ phiếu thử mà chúng tôi đã xem qua, thì ông đang dẫn đầu.

Gary Winthrop gật đầu.

- Gia đình tôi đã có một bảng thành tích dài về việc phục vụ chính phủ rồi. Nếu như tôi có được chút hữu dụng nào với đất nước thì, tôi xin làm bất cứ việc gì mà Chính phủ yêu cầu.

- Xin cảm ơn sự có mặt của ông, ông Winthrop.

- Cảm ơn.

Gary Winthrop chào tạm biệt và rời phòng thu trong lúc phát quang cáo.

Jeff Connors, ngồi cạnh Dana nói:

- Chúng ta cần nhiều người như anh ta ở trong Quốc hội hơn!

- Chúa ơi.

- Chúng ta có thể nhân bản anh ta. À mà... Kemal sao rồi?

Dana nhăn mặt.

- Jeff... làm ơn đừng bỏ cả Kemal và nhân bản vào cùng một rọ. Em không chịu nổi đâu.
- Vẫn còn bị ảnh hưởng bởi chuyện sáng nay à?
- Ủ, nhưng chỉ hôm nay thôi. Ngày mai sẽ...

Anastasia Mann nói:

- Trở lại nào. Ba... hai... một...

Đèn đỏ bật sáng. Dana nhìn về phía ống kính.

“Sau đây là phát thanh viên Jeff Connors với phần tin thể thao”.

Jeff nhìn vào ống kính và bắt đầu nói:

”Hôm nay, trận bóng rổ giữa hai đội...

Vào lúc hai giờ sáng, trong căn nhà của Gary Winthrop ở khu tây bắc Washington, hai người đàn ông đang gỡ những bức tranh trên tường phòng khách xuống. Một người đeo mặt nạ, Lone Ranger, còn người kia là đại úy Midnite. Họ làm với vẻ ung dung hết mức, lôi từng tờ tranh khỏi khung kính và nhét vào chiếc bao bố to sụ.

Lone Ranger nói:

- Mấy giờ thì xe tuần mới quay lại?

Đại úy Midnite trả lời:

- Bốn giờ.
- Họ thật tốt bụng khi hẹn đầy đủ giờ giấc với chúng ta, nhỉ?

Đại úy Midnite nhấc một bức tranh trên tường và đập nó xuống nền nhà lát gỗ sồi, gây ra một tiếng động lớn. Hai người dừng lại một lát và nghe ngóng. Yên lặng.

Lone Ranger nói:

- Lại lần nữa. Đập mạnh vào.

Đại úy Midnite lấy một bức tranh khác và ném mạnh xuống sàn.

- Nào, xem chuyện gì xảy ra nhé.

Trên giường ngủ ở tầng trên, Gary Winthrop bị tiếng ồn làm thức giấc. Anh ta ngồi hẳn lên. Mình đã nghe thấy tiếng động, hay chỉ là mơ thấy nó? Anh ta lắng nghe một hồi lâu. Vẫn yên lặng. Không chắc lắm, anh ta đứng dậy, bước ra hành lang và bật đèn. Hành lang vẫn tối om.

- Này. Có ai ở dưới đó không? Không có tiếng trả lời.

Đi xuống lầu, anh ta bước dọc theo hành lang cho đến cửa phòng khách. Anh ta dừng lại và ngó sững hai người đàn ông đeo mặt nạ với vẻ hoài nghi.

- Các anh làm cái quái gì ở đây thế này?

Lone Ranger quay sang anh ta và nói:

- Chào Gary.
- Xin lỗi vì đã đánh thức ông dậy. Hãy đi ngủ tiếp đi.

Không một tiếng động, khẩu Beretta xuất hiện trên tay hắn. Hắn đẩy cò hai lần và một màu đỏ lờ mờ bắn tung toé ra từ ngực Gary.

Lone Ranger và đại úy Midnite nhìn cái xác của Gary Winthrop đổ ập xuống nền nhà. Hải lòng, chúng quay lưng và tiếp tục hoàn thành nốt việc lấy đi các bức tranh.

2. Chương 2

- A lô.
- Dana...
- Matt à?
- Cô đến phòng thu ngay, càng nhanh càng tốt.
- Chuyện gì xảy ra vậy?
- Đến nơi cô sẽ biết.
- Được, tôi đi liền đây.

Mười lăm phút sau, quần áo vẫn còn xộc xệch, Dana gõ cửa căn hộ của Wharton, người hàng xóm ở sát nhà nàng.

Dorothy Wharton mở cửa, trên người khoác chiếc áo choàng. Cô ta hốt hoảng nhìn Dana:

- Có chuyện gì thế?
- Tôi ngại quá. Dorothy, nhưng tôi bị gọi đến phòng thu có việc gấp. Nếu không phiền, xin cô làm ơn đưa Kemal đến trường giúp tôi.
- Ồ, không sao. Rất sẵn lòng.
- Cảm ơn cô nhiều. Nó phải có mặt lúc bảy giờ bốn mươi năm, và nó còn phải ăn sáng nữa.
- Đừng lo. Để đó cho tôi. Cô cứ đi đi.
- Cảm ơn. Dana nói với vẻ biết ơn.

Abbe Lasmann đã ở vị trí, trông còn chưa hết vẻ ngái ngủ.

- Ông ấy đang đợi cô.

Dana đi vào phòng của Matt.

- Tôi có một tin rất xấu, ông ta nói. Gary Winthrop đã bị giết vào sáng sớm hôm nay.

Dana ngồi thụp xuống ghế, sững sờ.

- Cái gì? Ai...
- Hình như là nhà anh ta bị cướp. Khi anh ta chạy ra, đã bị chúng giết.
- Ồ, không. Anh ta tuyệt vời biết bao! Dana nhớ lại vẻ thân thiện ấm áp của con người tử tế đầy hấp dẫn đó và nàng như muốn bệnh.

Matt lắc đầu với vẻ hoài nghi:

- Đây là... Chúa ơi. Tấn thảm kịch thứ năm rồi.

Dana bối rối.

- Tấn thảm kịch thứ năm, như thế là sao?

Matt ngạc nhiên nhìn nàng, rồi ông ta chợt nhận ra.

- Dĩ nhiên... lúc đó cô đang ở Sarajevo. Tôi đoán là, với tình hình chiến tranh ở đó thì, những gì xảy ra cho nhà Winthrop hồi năm ngoái sẽ không được đưa lên bản tin đâu. Chắc là cô biết chuyện về Taylor Winthrop, bố của Gary chứ?

- Đại sứ của nước ta ở Nga. Ông ấy và vợ đã chết trong một đám cháy vào năm ngoái.

- Đúng. Hai tháng sau, đứa con cả, Paul, chết trong một tai nạn xe hơi. Sáu tuần sau đó, con gái của họ, Julie, cũng qua đời vì tai nạn trong lúc đang trượt tuyết. Matt dừng lại một lát. Và sáng nay là Gary, thành viên cuối cùng trong gia đình.

Dana choáng váng không cất nên lời.

- Dana, gia đình Winthrop là cả một huyền thoại.

Nếu đất nước này có hoàng gia thì chắc chắn vương miện sẽ thuộc về họ. Họ có uy tín và sức thu hút mạnh mẽ, nổi tiếng trên toàn thế giới về lòng hảo tâm và quá trình cống hiến cho chính phủ. Gary đang có kế hoạch theo chân cha mình vào Nghị viện, và đã được coi là chắc chắn thắng lợi. Tất cả mọi người đều yêu mến anh ta. Nhưng bây giờ Gary đã không còn nữa. Chỉ chưa đầy một năm thôi mà một trong những gia đình lỗi lạc nhất thế giới đã hoàn toàn bị xoá sổ.

- Tôi... tôi không biết phải nói gì.

- Tốt nhất là cô hãy nghĩ một cái gì đó. Matt nói với vẻ mạnh bạo. Hai mươi phút nữa cô sẽ phải thu hình.

Tin tức về cái chết của Gary Winthrop đã tạo nên một làn sóng kích động trên toàn thế giới. Những lời bình luận của các vị nguyên thủ quốc gia xuất hiện trên khắp các hệ thống truyền hình toàn cầu.

“Như một tấn bi kịch Hy Lạp...”

”Không thể tin nổi...”

”Vòng xoay lạnh lùng của định mệnh...”

“Thế giới phải gánh chịu một mất mát khủng khiếp...”

“Rực rỡ nhất và tài giỏi nhất, họ đã ra đi...”

Dường như ai cũng chỉ nói đến cái chết của Gary Winthrop mà thôi. Sự buồn thảm lan rộng khắp đất nước. Cái chết này càng khiến người ta nhớ đến cái chết của các thành viên khác trong gia đình anh ta.

- Thật không tưởng. Dana nói với Jeff. Cả gia đình họ đều rất tuyệt vời.

- Đúng vậy. Gary rất hâm mộ thể thao và luôn là một cổ động viên nhiệt tình. Anh lắc đầu. Thật khó tin rằng bọn khốn nạn đó lại nở lòng xuống tay với một con người tuyệt vời đến vậy.

Sáng hôm sau, lúc lái xe đi làm, Jeff nói:

- À này, Rachel đang ở đây đây.

“À này”. Tình cờ quá. Tình cờ quá đi thôi, Dana nghĩ.

Jeff từng kết hôn với Rachel Stevens, một siêu người mẫu. Dana đã trông thấy cô ta nhiều lần trên truyền hình và bìa các tạp chí. Thật khó tin rằng cô ta lại đẹp đến thế. Nhưng có thể không một tế bào nào trong đầu cô ta hoạt động cả, Dana quyết định. Mặt khác, với khuôn mặt và thân hình như vậy, cô ta cũng chẳng cần đến não làm gì.

Dana đã hỏi Jeff về Rachel.

- Hôn nhân của anh thế nào?

- Lúc đầu thì rất tuyệt, Jeff đáp như kể. Rachel biết thông cảm lắm. Dù rất ghét bóng chày, cô ấy vẫn chịu khó đi xem anh thi đấu. Bên cạnh đó, bọn anh cũng có nhiều điểm chung.

Chắc chắn là có rồi.

- Cô ấy thật sự là một người đàn bà tuyệt diệu. Không có một điểm nào đáng chê cả. Cô ấy rất thích nấu ăn. Mỗi khi đi diễn, cô ấy vẫn thường nấu cho các bạn mình ăn.

Một cách rất hay để loại bỏ các đối thủ.

- Gì cơ?

- Em có nói gì đâu?

- Dù sao thì bọn anh cũng đã kéo dài hôn nhân đến năm năm.

- Rồi sau đó?

- Sự nghiệp của Rachel rất thành công. Cô ấy nhận được vô số lời mời và công việc đã lôi cô ấy đi khắp nơi trên thế giới: Italy, Anh quốc, Jamaica, Thailand, Nhật Bản... Trong khi đó, anh đi thi đấu vòng quanh đất nước. Bọn anh không thường xuyên ở bên nhau. Tình cảm cứ dần mai một đi.

Câu hỏi tiếp theo có vẻ hợp lý vì Jeff rất yêu trẻ con.

- Tại sao hai người không có con?

Jeff gượng cười.

- Người mẫu mà có con thì thân hình sẽ không đẹp nữa. Rồi một ngày, Roderick Marshall, một trong những đạo diễn hàng đầu của Hollywood ngỏ lời mời cô ấy. Rachel đã đến Hollywood.

Anh ngáp ngừng.

- Một tuần sau cô ấy gọi cho anh và nói muốn ly hôn. Lý do là cảm thấy hai người đã quá xa cách nhau. Anh phải đồng ý thôi. Và anh ký vào đơn. Không lâu sau đó thì anh bị ngã gãy tay.

- Và anh trở thành phóng viên thể thao. Thế còn Rachel? Cô ấy không đóng phim à?

Jeff lắc đầu.

- Cô ấy không thật sự hứng thú. Nhưng cô ấy diễn cũng được lắm.

- Hai người vẫn còn là bạn chứ? Một câu hỏi nặng nề.

- Ừ. Thực ra khi cô ấy gọi điện tới, anh đã kể về chuyện của chúng ta. Cô ấy muốn gặp em.

Dana cau mày.

- Jeff, em không nghĩ là...

- Cô ấy thật sự rất tốt, em yêu. Ngày mai chúng ta sẽ cùng đi ăn trưa. Rồi em sẽ thích cô ấy cho mà xem.

- Chắc chắn như vậy, Dana đồng ý. Nàng nghĩ thầm. Nhưng em sẽ không nói chuyện với những cái đầu rỗng tuếch đâu.

Cái đầu rỗng tuếch thậm chí còn đẹp hơn nhiều so với sự lo lắng của Dana. Rachel Stevens cao và thon thả, mái tóc vàng lộng lẫy, làn da rám nắng mịn màng không tỳ vết, gương mặt có nhiều nét đặc biệt rất hấp dẫn. Dana ghét cô ta từ cái nhìn đầu tiên.

- Dana Evans, còn đây là Rachel Stevens.

Dana nghĩ thầm, Nhê ra phải là “Rachel Stevens, còn đây là Dana Evans” mới đúng chứ.

Rachel Stevens vẫn đang nói:

-... Chương trình của cô từ Sarajevo, mỗi khi tôi có thể. Chúng thật là độc đáo. Chúng tôi có thể cảm nhận thấy nhịp tim của cô và chia sẻ nó.

Cô trả lời sao trước một lời khen chân thành.

- Cảm ơn, Dana nhăm nhắng đáp lại.

- Hai người thích ăn trưa ở đâu? Jeff hỏi.

Rachel gợi ý:

- Có một quán ăn khá ngon tên là Straits of Malaya. Nó cách bùng binh Dupont có hai dãy nhà thôi. Cô ta quay sang hỏi Dana. Cô có thích món ăn Thái không?

Cứ như là quan tâm lắm ấy.

- Có.

Jeff mỉm cười:

- Tốt. Vậy đến đó nhé.

Rachel nói:

- Nó không xa đâu. Chúng ta đi bộ nhé?

Trong thời tiết lạnh cóng này à?

- Được thôi, Dana đáp liêu. Cô ta có thể trần truồng bước đi trên tuyết mà.

Họ hướng về phía bùng binh Dupont. Dana cảm thấy khó chịu khi thấy mình hết như một người thừa.

Nàng hơi hối tiếc vì đã nhận lời mời.

Quán ăn trông có vẻ chật như nêm với một tá người đang xếp hàng ở quầy bar đợi bàn. Ông chủ thì chạy lăng xăng từ chỗ nọ sang chỗ kia.

- Một bàn cho ba người, Jeff lên tiếng.

- Ông có đặt trước không?

- Không, nhưng chúng tôi...

- Tôi xin lỗi, nhưng... ông ta nhận ra Jeff. Ông Connors, rất vui được gặp ông. Ông ta nhìn Dana. Cô Evans, thật vô cùng hân hạnh. Ông ta khoát tay. Tôi e là sẽ có một sự chậm trễ nho nhỏ. Ánh mắt ông ta lia sang Rachel và mặt ông ta sáng bừng lên. Cô Stevens. Tôi đọc báo thấy cô đang làm quảng cáo ở Trung Quốc mà.

- Đúng vậy, Somchai. Nhưng tôi đã về rồi.

- Tuyệt vời. Ông ta quay sang Dana và Jeff. Dĩ nhiên là chúng tôi sẵn sàng đáp ứng các vị. Ông ta dẫn họ tới cái bàn ở giữa phòng.

Mình ghét cô ta, Dana nghĩ. Mình thật sự ghét cô ta.

Khi họ đã ngồi xuống, Jeff nói.

- Trông em tuyệt lắm, Rachel. Bất cứ những gì em làm đều rất phù hợp với em.

Và chúng ta đều đoán được đó là gì.

- Em đã đi rất nhiều. Em nghĩ mình nên bắt đầu thoải mái một thời gian. Cô nhìn vào mắt Jeff. Anh có nhớ cái đêm mà anh và em đã...

Dana ngược mắt lên khỏi tờ thực đơn.

- Udang goreng là gì vậy?

Rachel liếc sang Dana.

- Đó là tôm ngâm sữa dứa. Món đó ở đây rất ngon. Cô ta quay lại với Jeff. Đêm mà anh và em quyết định rằng chúng ta muốn...

- Thế còn laska...

Rachel kiên nhẫn trả lời:

- Đó là mì nước với gia vị.

Cô ta lại quay sang Jeff.

- Anh nói là anh muốn...

- Và poh pia nữa?

Rachel nhìn Dana và ngọt ngào đáp lại. Đó là jicama xào với rau.

- Thật à? Dana quyết định không hỏi thêm jicama là gì.

Nhưng vào lúc đang ăn, Dana vô cùng ngạc nhiên khi thấy mình bắt đầu thích Rachel Stevens, bắt chước những định kiến ban đầu. Cô ta nhiệt tình và đầy sự quyến rũ không chỉ bởi nhan sắc. Chẳng giống như hầu hết những người đẹp ở đẳng cấp thế giới khác, Rachel hoàn toàn không ngượng ngáp với vẻ đẹp của mình mà còn thể hiện nó ra một cách rất tự nhiên. Cô ta thông minh, nói năng lưu loát, và khi gọi món cho bữa ăn bằng tiếng Thái, cô ta không hề tỏ ra hợm hĩnh chút nào. Làm sao mà Jeff lại có thể từ bỏ một người vợ như thế này được nhỉ? Dana thắc mắc.

- Cô định ở lại Washington bao lâu? Dana hỏi.

- Ngày mai tôi phải đi rồi!

- Lần này em đi đâu? Jeff tỏ ra quan tâm.

Rachel hơi lưỡng lự.

- Hawaii. Nhưng thật sự em cảm thấy chán rồi, Jeff. Thậm chí em đang nghĩ đến chuyện huỷ bỏ chuyến đi này.

- Nhưng em sẽ không bỏ, Jeff nói với vẻ hiểu biết.

Rachel thở dài:

- Vâng, em sẽ không bỏ.

- Khi nào cô mới quay lại? anh hỏi.

Rachel nhìn nàng một lúc lâu rồi nhẹ nhàng trả lời:

- Tôi không nghĩ mình sẽ quay lại Washington, Dana. Tôi mong cô và Jeff sống hạnh phúc bên nhau.

Đó là một thông điệp không lời trong câu đáp của Rachel.

Sau bữa ăn, Dana nói:

- Tôi có vài việc cần làm. Hai người cứ đi trước đi!

Rachel nắm lấy tay Dana.

- Tôi rất vui vì chúng ta đã gặp nhau.

- Tôi cũng vậy, Dana nói, và ngạc nhiên khi thấy mình thực sự nghĩ như thế.

Dana nhìn theo Jeff và Rachel bắt đầu bước xuống phố. Một cặp hấp dẫn, nàng nghĩ.

Đã bước sang đầu tháng Mười hai và Washington đang từng bừng chuẩn bị cho kỳ nghỉ lễ. Đường phố của thủ đô được trang hoàng những cây thông Noel rực rỡ và các vòng hoa của cây nhựa ruồi. Hầu như ở góc phố nào cũng sừng sững một ông già Noel thuộc Đội quân cứu tế, rung chiếc chuông nhỏ xin tiền người qua đường. Và bất chấp cơn gió lạnh buốt, trên vỉa hè lúc nào cũng đông cứng những người đi sắm sửa cho lễ Giáng sinh và năm mới.

Đã đến lúc rồi, Dana nghĩ. Mình cũng bắt đầu phải mua sắm thôi. Dana nghĩ đến những người mà nàng sẽ mua quà tặng cho họ. Mẹ nàng, Kemal, Matt - ông chủ của nàng, dĩ nhiên là cả Jeff tuyệt vời của nàng nữa.

Dana nhảy lên taxi và đi đến Hecht, một trong những cửa hàng lớn nhất Washington. Nơi này đã chật cứng những người đang đón chào lễ Giáng sinh bằng cách chen chúc nhau, cố xô đẩy những người mua hàng khác ra khỏi vị trí của họ.

Mua bán xong, Dana về nhà để cất đóng quà tặng ngồn ngộn đi. Căn hộ của nàng ở phố Calvert, trong một khu khá yên tĩnh. Với nội thất bắt mắt, nó gồm có một phòng ngủ, một phòng khách, bếp, phòng tắm và phòng học đồng thời cũng là phòng ngủ của Kemal.

Dana đặt mớ quà tặng vào phòng để đồ, nhìn quanh căn hộ nhỏ bé của mình và hạnh phúc nghĩ thầm, Chúng mình phải có một chỗ ở rộng hơn sau khi kết hôn. Lúc nàng ra cửa để trở về phòng thu thì chuông điện thoại reo. Dana nhắc ống nghe lên.

- A lô.

- Dana, con yêu.

Đó là mẹ nàng.

- Chào mẹ, con phải đi...

- Mẹ và các bạn mẹ đã xem chương trình của con đêm qua. Con tuyệt lắm.

- Cảm ơn mẹ.

- Dù mẹ và họ nghĩ rằng nhẽ ra con nên làm cho các tin tức sáng sửa lên một chút.

Dana thở dài.

- Làm các tin tức sáng sửa lên?

- Ủ. Tất cả những gì con nói đến đều u ám quá. Chẳng lẽ không thể đề cập đến những vấn đề vui vẻ hơn được ư?

- Để con xem mình có thể làm được gì, mẹ nhé.

- Vậy thì tốt. Nhân tiện, tháng này mẹ cần một ít tiền mặt. Không hiểu con có giúp được mẹ không?

Bố của Dana đã bỏ đi từ nhiều năm trước. Lúc này đây, mẹ nàng đã chuyển đến Las Vegas. Đường như lúc nào bà cũng thiếu tiền. Những khoản đóng góp hàng tháng của Dana không bao giờ đủ cả.

- Mẹ lại cờ bạc à?

- Dĩ nhiên là không! Bà trả lời với vẻ phẫn nộ. Las Vegas là thành phố rất đắt đỏ. À này, khi nào thì con định qua đây? Mẹ rất muốn gặp Kimbal. Con nên cho nó đi cùng.

- Tên nó là Kemal, mẹ à. Hiện tại thì con không thể đi đâu được cả.

Một thoáng ngập ngừng trước khi kết thúc.

- Không thể à? Các bạn mẹ đều nói rằng con thật tốt số khi có được một công việc như ý mà chỉ phải làm có một hai tiếng một ngày.

Dana trả lời:

- Con cho là con may mắn thôi.

Là một người chịu trách nhiệm chương trình, Dana phải có mặt ở trường quay vào lúc chín giờ sáng và dành hầu hết thời gian trong ngày vào các cuộc điện đàm, lấy những tin tức mới nhất từ London, Paris, Rome và nhiều nơi khác nữa. Quãng thời gian còn lại thì dành cho các cuộc họp, sắp xếp các tin tức lại với nhau, quyết định xem cái nào nên phát, và phát theo thứ tự nào khi nàng lên thu hình. Một buổi tối nàng thường có hai bản tin.

- Thật tuyệt khi con có một công việc nhàn nhã như thế, con yêu.

- Cảm ơn mẹ.

- Con sẽ đến thăm mẹ sớm chứ?

- Vâng, con sẽ cố.

- Mẹ rất mong được gặp đứa bé dễ thương đó.

Kemal được gặp mẹ thì tốt cho nó quá, Dana nghĩ. Nó sẽ có một người bà. Và khi mình và Jeff lấy nhau, nó sẽ có một gia đình thật sự.

Khi Dana bước ra hành lang chung cư nơi nàng đang sống, Dorothy Wharton xuất hiện.

- Cảm ơn cô vì đã lo cho Kemal hồi sáng nay, Dorothy. Tôi thật sự biết ơn.

- Đừng khách sáo thế.

Dorothy Wharton và chồng cô ta, Howard; chuyển đến chung cư này hồi năm ngoái. Họ là người Canada, tuổi trung niên, và rất thú vị. Howard Wharton là kỹ sư chuyên phục chế các công trình kiến trúc lớn.

Vào một bữa ăn tối, anh ta đã giải thích cho Dana:

- Đối với công việc của tôi, không một thành phố nào trên thế giới sánh bằng Washington. Liệu tôi có thể kiếm được những cơ hội tốt thế này ở đâu nữa chứ? Và anh ta tự trả lời câu hỏi của mình. Không ở đâu cả.

- Cả tôi và Howard đều yêu mến Washington. Cô vợ thêm vào. Chúng tôi sẽ không đi đâu cả.

Dana về đến văn phòng thì đã thấy tờ Diễn đàn Washington mới nhất đặt trên bàn. Trên trang đầu là hàng loạt ảnh và bài viết về gia đình Winthrop. Dana nhìn bức ảnh một hồi lâu, đầu óc quay cuồng. Năm người chết sạch trong vòng chưa đầy một năm. Thật kinh khủng.

Chiếc điện thoại riêng trong toà nhà của ban quản trị Tập đoàn viễn thông Washington Tribune reo lên.

- Tôi vừa nhận được chỉ thị.

- Tốt. Họ đang chờ. Ông muốn họ làm gì với những bức tranh?

- Đốt hết đi.

- Tất cả à? Chúng đánh giá hàng triệu đôla đấy.

- Mọi việc đang tiến triển thuận lợi. Chúng ta không thể để lại bất kỳ sơ suất nhỏ nào. Đốt hết ngay.

Thư ký của Dana, Olivia Watkins, nói qua hệ thống liên lạc nội bộ.

- Điện thoại của cô trên đường dây số ba. Ông ta gọi đến hai lần rồi!

- Ai vậy, Olivia?

- Ông Henry.

Thomas Henry là hiệu trưởng trường trung học Theodore Roosevelt.

Dana đập tay vào trán để xua đi cơn đau đầu đang có dấu hiệu ập đến. Nàng cảm ông nghe lên.

- Chào ông Henry.

- Chào cô Evans. Không hiểu cô có thể tạm dừng công việc để qua gặp tôi không nhỉ?

- Dĩ nhiên. Trong một hoặc hai giờ nữa, tôi...

- Tôi mong là ngay bây giờ, nếu được.

- Tôi sẽ đến ngay.

3. Chương 3

Trường học là một sự thử thách mà Kemal không thể chịu đựng nổi. Nó nhỏ hơn tất cả các bạn học cùng lớp, kể cả bọn con gái, và đây thật sự là nỗi ô nhục đối với nó. Nó bị đặt biệt hiệu là “người lùn” rồi “thằng còi” rồi “con gà”. Đối với việc học hành, Kemal chỉ quan tâm tới mỗi Toán và Tin học, hai môn mà nó luôn giành được thứ hạng cao nhất. Và cạnh lớp học là câu lạc bộ cờ vua, nơi Kemal là người thống trị. Trước kia nó cũng thích đá bóng, nhưng khi xin vào đội tuyển của trường, huấn luyện viên đã nhìn vào ống tay áo trống không của nó và trả lời:

- Xin lỗi, chúng tôi không thể nhận em được.

Đó là sự thật hiển nhiên, nhưng lại là một đòn chí tử giáng vào nó.

Kẻ thù không đội trời chung của Kemal là Ricky Underwood. Vào bữa trưa, một số học sinh thường ăn ngoài hành lang hoặc trong phòng ăn. Ricky Underwood đợi cho Kemal ăn dở rồi mới ra ngoài cùng nó.

- Này, thằng mề còi. Khi nào thì mẹ kế mày mới gửi mày lại cái nơi mà mày đã sinh ra?

Kemal phớt lờ đi.

- Tao đang nói chuyện với mày đấy, thằng quái. Mày không nghĩ rằng mẹ ấy sẽ gửi mày lại chứ? Ai ai cũng biết tại sao mẹ ấy lại mang mày đến đây, đồ mặt lạc đà. Bởi vì mẹ ấy là một phóng viên chiến tranh nổi tiếng, và việc cứu giúp một thằng què sẽ làm mẹ được thêm cái tiếng tử tế nữa.

- Fukat! Kemal gào lên. Nó đứng bật dậy và lao vào Ricky.

Quả đấm của Ricky nhằm vào bụng của Kemal, rồi đến khuôn mặt nó. Kemal ngã vật ra đất, lăn lộn vì đau.

Ricky Underwood nói:

- Bất cứ lúc nào mẹ muốn thêm, cứ bảo tao. Và mẹ nên làm nhanh lên, vì theo tao được biết, mẹ đang đi vào dĩ vãng rồi đấy.

Kemal sống trong sự nghi ngờ dần vật. Nó không tin vào những điều Ricky nói. Nhưng nếu đó là sự thật thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Dana trả mình về đó. Ricky nói đúng, Kemal nghĩ. Mình là thằng quái. Tại sao một người tuyệt vời như Dana lại cần mình cơ chứ.

Kemal tin rằng cuộc đời của nó đã kết thúc khi bố mẹ và em gái nó bị giết ở Sarajevo. Nó được đưa sang nhà từ thiện dành cho trẻ mồ côi ở ngoại ô Paris, và thời gian ở đó quả là một cơn ác mộng.

Cứ mỗi buổi chiều thứ sáu, vào lúc hai giờ, bọn trẻ lại phải xếp hàng cho những người muốn nhận con nuôi đến xem xét để chọn lấy một đứa rồi đưa về nhà. Và mỗi khi thứ sáu đến, sự nhộn nhịp và căng thẳng trong lũ trẻ lại trào dâng. Chúng tắm rửa sạch sẽ, ăn mặc gọn gàng, và khi những người lớn đi dọc theo hàng, mỗi đứa bé lại thầm cầu nguyện mong cho mình được chọn.

Lần nào cũng vậy, khi thấy Kemal, người ta lại thì thầm:

- Xem này, nó chỉ có một tay. Và họ bỏ qua luôn.

Thứ sáu nào cũng như vậy cả, mặc kệ Kemal vẫn nuôi một niềm hy vọng mong manh. Nhưng người ta luôn chọn những đứa trẻ khác. Đúng đó, bị bỏ mặc, Kemal tràn đầy cảm giác bẽ bàng. Luôn là một đứa khác, nó cay đắng nghĩ. Không ai cần mình hết.

Kemal hằng ao ước được có một gia đình yên ấm. Và nó cố làm mọi thứ nó nghĩ ra để biến điều đó thành hiện thực. Thứ sáu này nó cười thật rạng rỡ để cho mọi người thấy nó là một đứa trẻ ngoan ngoãn đáng yêu, thứ sáu sau nó lại vờ như đang bận rộn với một việc gì đó rằng nó không quan tâm đến việc có được chọn hay không và việc nếu có được nó sẽ là một điều may mắn cho những ông bố, bà mẹ đó. Lần khác thì nó lại nhìn họ bằng ánh mắt van xin, thầm cầu mong họ sẽ đưa nó về nhà. Nhưng hết tuần này đến tuần khác, vẫn chỉ là những đứa khác được chọn và được đưa đến những ngôi nhà tuyệt diệu, những gia đình hạnh phúc.

Và thật kỳ diệu, Dana đã đến và làm tất cả thay đổi. Nàng là người đã tìm thấy nó sống vật vờ không nhà cửa ở ngoài đường thành phố Sarajevo. Sau khi được hội chữ thập đỏ đưa sang trại trẻ mồ côi ở Paris và sống tại đó một thời gian, nó đã viết cho nàng một bức thư. Trước sự ngạc nhiên của nó, nàng đã gọi điện sang trại trẻ và yêu cầu được đưa nó về Mỹ sống cùng nàng. Đó là giây phút hạnh phúc nhất trong đời Kemal. Đường như một giấc mơ hoang đường đã trở thành hiện thực, và thậm chí còn đẹp đẽ hơn tất cả những gì mà nó từng tưởng tượng ra.

Cuộc sống của Kemal đã hoàn toàn đổi thay. Nó cảm thấy biết ơn việc trước kia người ta đã không chọn nó. Nó không còn đơn độc trên cõi đời này nữa. Đã có người quan tâm đến nó. Nó hết lòng yêu quý Dana, nhưng sâu trong tâm khảm nó vẫn phập phồng một nỗi lo sợ rằng những lời nói của Ricky Underwood là đúng, rằng một ngày nào đó Dana sẽ thay đổi và sẽ trả nó về trại trẻ mồ côi, về cuộc sống tăm tối mà nó đã chạy trốn khỏi. Nó thường mơ thấy nó trở về trại trẻ, và hôm đó là ngày thứ sáu. Rất nhiều người lớn đang xem xét bọn trẻ và Dana cũng ở trong số đó. Nàng nhìn Kemal và nói “Thằng nhóc xấu xí này chỉ có một tay” rồi nàng chọn ngay đứa đứng bên cạnh nó. Kemal choàng tỉnh, nước mắt đầm đìa.

Kemal biết rằng Dana rất ghét việc nó đánh nhau ở trường và nó đã cố tránh né những vụ ẩu đả bằng mọi cách, nhưng nó không thể nhịn được việc Ricky Underwood và lũ bạn xúc phạm Dana. Bọn kia sớm nhận ra điều này, những lời lăng mạ liên tục gia tăng và thế là những trận đánh cứ nối nhau không dứt.

Ricky thường chào đón Kemal bằng câu.

- Này, mày đã thu dọn đồ đạc chưa, thằng lùn? Bản tin sáng nay có nói mẹ kế khốn nạn của mày sẽ gửi trả mày về Nam Tư đấy.

- Zbosti! Kemal gào lên.

Trận ẩu đả đã bắt đầu. Kemal sẽ trở về nhà với cặp mắt bầm tím, nhưng khi Dana hỏi chuyện gì xảy ra, nó không dám cho nàng biết sự thật, vì sợ rằng nếu nhắc lại những gì Ricky Underwood nói có thể sẽ trở thành hiện thực.

Giờ đây, khi đợi Dana trong phòng hiệu trưởng, nó nghĩ thầm, Khi cô ấy biết lần này mình đã làm chuyện gì cô ấy sẽ tống mình đi. Nó ngồi đó, rũ rượi, tim đập thình thịch.

Lúc Dana bước vào văn phòng Thomas Henry, ông ta đang đi đi lại lại, vẻ giận dữ ra mặt. Kemal ngồi ở ghế phía bên kia căn phòng.

- Chào cô Evans. Mời cô ngồi.

Dana liếc sang Kemal rồi ngồi xuống.

Thomas Henry đặt một con dao thái thịt lên bàn.

- Một giáo viên của Kemal đã lấy được cái này.

Dana quay sang nhìn Kemal, giận dữ:

- Tại sao? - Nàng hỏi. Sao cháu lại mang cái này đến trường?

Kemal nhìn Dana, rầu rĩ trả lời:

- Tại cháu không có súng.

- Kemal!

Dana quay sang ông hiệu trưởng:

- Tôi có thể nói chuyện riêng với ông chứ, ông Henry?

- Vâng. Ông ta nhìn Kemal, quai hàm nghiêng lại.

- Ra hành lang chờ.

Kemal đứng dậy, nhìn con dao lần cuối, vội đi ra.

Dana bắt đầu:

- Ông Henry, Kemal mới mười hai tuổi đầu, nó đã nhiều năm phải ngủ trong tiếng bom rơi sát tai, những quả bom đã giết chết mẹ nó, bố nó, em gái nó. Một trong những quả bom đó đã lấy đi cánh tay nó. Khi tôi tìm thấy Kemal ở Sarajevo, nó đang sống trong một túp lều các-tông ở khu đất hoang. Hàng trăm trẻ em không nhà cửa tập trung ở đó, chúng sống như những con thú vậy. Nàng đang hồi tưởng lại, cố giữ cho giọng mình bình thường. Bom đã ngừng rơi, nhưng bọn trẻ vẫn sống không nhà cửa và không có sự trợ giúp. Cách duy nhất để chúng tự bảo vệ mình trước kẻ địch là một con dao, một hòn gạch hoặc một khẩu súng, nếu như chúng may mắn nhặt được. Dana nhắm mắt lại và hít một hơi thở sâu. Bọn trẻ đó sống như loài thú. Kemal cũng vậy, nhưng nó là một đứa bé tốt. Nó cần được học rằng ở đây, nó được an toàn. Không một ai trong chúng ta là kẻ thù của nó cả. Tôi hứa với ông nó sẽ không làm như thế nữa.

Im lặng một lúc lâu, rồi Thomas Henry lên tiếng.

- Nếu tôi cần một luật sư, cô Evans, tôi muốn cô sẽ biện hộ cho tôi.

Dana cố mỉm cười.

- Tôi hứa.

Thomas Henry thở dài.

- Được. Cô nói chuyện với Kemal đi. Nếu nó còn gây ra một chuyện gì tương tự. Tôi sẽ nói chuyện với nó. Cảm ơn ông, ông Henry.

Kemal đang đứng đợi ngoài hành lang.

- Về nhà thôi, Dana nói cộc lốc.

- Họ giữ lại con dao của cháu à?

Nàng không buồn trả lời nữa.

Trên đường về nhà, Kemal nói:

- Cháu xin lỗi vì đã gây phiền phức cho cô, cô Dana.

- Ồ, không phiền đâu. Họ đã quyết định sẽ không tống cổ cháu ra khỏi trường. Này, Kemal...

- Được. Sẽ không còn con dao nào nữa.

Khi về đến nhà, Dana nói:

- Cô phải về phòng thu. Người giúp việc sẽ đến đây trong vài phút nữa. Tối nay cô và cháu sẽ có cuộc nói chuyện nghiêm túc.

Lúc bản tin tối kết thúc, Jeff quay sang Dana.

- Trông em có vẻ lo lắng, em yêu.

- Vâng. Là Kemal. Em không biết phải làm gì với nó bây giờ, Jeff. Hôm nay em đã đến gặp ông hiệu trưởng và thêm hai người giúp việc không dám đến làm vì nó.

- Nó khá đấy, Jeff nói. Nó chỉ cần một quãng thời gian khởi động thôi.

- Có thể thế không, Jeff?

- Ừ.

- Hy vọng là em đã không sai lầm khi đưa nó sang đây.

Kemal đợi sẵn khi Dana trở về nhà.

Nàng nói.

- Ngồi xuống. Chúng ta nói chuyện. Cháu phải bắt đầu tuân thủ các quy tắc ở đây, và các vụ đánh nhau ở trường không được tái diễn nữa. Cô biết có một số đứa đang gây khó khăn cho cháu, nhưng cháu nên tìm cách hoà hoãn với chúng. Nếu cháu còn đánh nhau, ông Henry sẽ đuổi học cháu đấy.

- Cháu không quan tâm.

- Cháu phải quan tâm. Cô muốn cháu có một tương lai tươi sáng, và điều này sẽ không xảy ra nếu thiếu một sự giáo dục chu đáo. Ông Henry đang cho cháu một cơ may, nhưng...

- Tiên sư ông ấy.

- Kemal! Không nghĩ ngợi gì, Dana tát thẳng vào mặt thằng bé. Ngay lập tức nàng thấy hối hận. Kemal nhìn nàng với vẻ không tin tưởng lộ rõ trên mặt, rồi nó đứng dậy, chạy về phòng và đập cửa lại.

Chuông điện thoại vang lên, Dana nhấc ống nghe. Đó là Jeff.

- Dana...

- Anh yêu. Em không thể nói chuyện vào lúc này. Em đang rất bối rối.

- Chuyện gì vậy?

- Kemal. Nó quá đáng quá.

- Dana...

- Vâng.

- Hãy đi bằng đôi giày của nó.

- Gì cơ?

- Em cứ suy nghĩ đi. Xin lỗi, anh phải cúp máy đây. Yêu em. Mình nói chuyện sau nhé.

“Đi bằng đôi giày của nó” Chẳng gọi nên một cái gì cả Dana nghĩ. Làm sao mình biết được Kemal cảm thấy thế nào? Mình đâu phải một đứa bé mười hai tuổi, mồ côi vì chiến tranh, mất một cánh tay và phải trải qua những gì nó đã trải qua. Dana ngồi đó một lúc lâu, nghĩ mông lung. Đi bằng đôi giày của nó.

Nàng đứng dậy, đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại và mở cửa buồng kho ra. Trước khi Kemal đến, Jeff thường ở đây vài đêm một tuần và còn để lại một ít quần áo. Trong đó có cả quần dài, áo sơ mi và cà vạt, áo len, áo khoác thể thao.

Dana lôi vài thứ ra và để chúng lên giường. Rồi nàng ra ngăn kéo tủ lấy quần short và tất của Jeff ra.

Sau đó nàng cởi bỏ quần áo đang mặc chỉ với bên tay trái, xỏ chân vào quần short của Jeff. Nàng mất thăng bằng, ngã nhào xuống. Phải cố gắng lắm nàng mới kéo được nó lên. Tiếp theo là áo sơ mi của Jeff chỉ dùng tay trái, sau ba phút loay hoay nàng mới mặc được nó vào người và cài khuy lại. Nàng ngồi lên giường để mặc quần và việc cài khoá quả là vô cùng khó khăn. Phải mất thêm hai phút nữa nàng mới mặc xong cái áo len. Khi mọi thứ xong xuôi, Dana ngồi xuống thở dốc.

Đây là việc mà sáng nào Kemal cũng phải làm. Và đó mới chỉ là sự khởi đầu. Nó còn phải tắm rửa, đánh răng và chải đầu. Đây là bây giờ. Còn trước kia thì sao? Sống trong cuộc chiến tranh tàn khốc, chứng kiến cái chết của bố, mẹ, em gái và các bạn mình.

Jeff nói đúng, nàng nghĩ. Mình đòi hỏi quá nhiều và quá sớm. Nó cần nhiều thời gian để điều chỉnh bản thân. Mình không bao giờ được bỏ rơi nó. Bố đã bỏ mẹ con mình và mình chưa bao giờ thật sự tha thứ cho ông về chuyện đó. Nên có điều răn thứ mười ba: Mi không được bỏ rơi những người yêu thương mi.

Chậm rãi, Dana mặc lại quần áo của mình vào, nàng nghĩ đến lời những bài hát mà Kemal thường nghe đi nghe lại. Các đĩa CD của Britney Spears, Backstreet Boys, Lim Bizkit. “Don t want to lose you”, “need you tonight”, “As a long as you love me”, “I just want to be with you”, “I need love”.

Tất cả đều về nỗi cô đơn và khát vọng.

Dana cầm bảng kết quả học tập của Kemal lên.

Đúng là nó thất bại ở các môn học khác, nhưng ở môn toán nó được điểm A. Điểm A này mới quan trọng. Dana nghĩ. Đó là lĩnh vực xuất sắc của nó. Tương lai của nó là ở đó.

Khi Dana mở cửa phòng học của Kemal, nó đang nằm trên giường, mắt nhắm chặt, gương mặt xanh xao vẫn còn đầm đìa nước mắt. Dana nhìn thẳng bé một lát rồi cúi xuống và hôn lên má nó.

- Cô xin lỗi, Kemal, nàng thì thầm. Tha lỗi cho cô.

Ngày mai sẽ tốt đẹp hơn.

Sáng sớm hôm sau, Dana đưa Kemal đến một nhà phẫu thuật chỉnh hình nổi tiếng, bác sĩ William Wilcos.

Ông ta nói chuyện riêng với Dana sau cuộc kiểm tra.

- Cô Evans, việc lắp tay giả sẽ tốn đến hai mươi nghìn đô la và có một vấn đề nho nhỏ, Kemal mới mười hai tuổi. Cơ thể nó vẫn tiếp tục phát triển cho đến năm mười bảy, mười tám. Cứ sau vài tháng nó lại sẽ phải thay cánh tay giả. Tôi e về vấn đề tài chính sẽ không được thực tế lắm.

Dana cảm thấy hụt hẫng:

- Tôi hiểu. Cảm ơn bác sĩ.

Ra ngoài, Dana nói với Kemal.

- Đừng lo, cháu ạ. Chúng ta sẽ tìm ra cách.

Dana đưa Kemal đến trường học rồi trở về studio.

Đi được một đoạn thì điện thoại di động của nàng rung chuông.

- A lô?

- Matt đây. Trưa nay sẽ có cuộc họp báo về vụ Winthrop ở tổng hành dinh của cảnh sát. Tôi muốn cô dẫn theo tổ quay phim đến đó lấy tin. Đám cảnh sát đúng là ngớ ngẩn với cái kiểu thông tin lung tung này. Sự việc sẽ ngày một to dần và họ chẳng thể nào tìm được chứng cứ nữa.

- Tôi sẽ đến đó.

Sếp cảnh sát Dan Burnett đang nói chuyện điện thoại trong văn phòng thì thư ký của ông ta thông báo:

- Ngài thị trưởng ở đường dây số hai.

Burnett cúi kính:

- Nói với ông ấy tôi đang nói chuyện với ông thống đốc ở đường dây số một. - Ông ta tiếp tục câu chuyện.

- Vâng, ngài thống đốc. Tôi biết điều đó... Vâng, thưa ngài... Tôi nghĩ... tôi tin chắc là chúng tôi có thể...” Ngay khi chúng tôi... Đúng. Tạm biệt ngài. - Ông ta đập máy.

- Thư ký báo chí của Nhà trắng ở đường dây số bốn.

Những cú điện thoại như vậy cứ liên tục suốt buổi sáng.

Buổi trưa, phòng hội thảo thuộc trung tâm Municipal tại số 300 đại lộ Indiana ở ngoại thủ đô Washington chật ních người thuộc báo giới. Sếp Burnett bước vào và đi lên phía trước căn phòng.

- Xin yên lặng. Ông ta đợi cho đến khi tiếng ồn dứt hẳn. Trước khi trả lời câu hỏi của các vị, tôi muốn tuyên bố một điều. Cái chết đau thương của Gary Winthrop là một sự mất mát lớn với không chỉ chúng ta ở đây mà còn với toàn thể giới này, và cuộc điều tra của chúng tôi sẽ còn tiếp tục cho đến khi tóm được những kẻ đã gây ra tội ác khủng khiếp đó. Xin các vị đặt câu hỏi.

Một phóng viên đứng lên.

- Ông Burnett, cảnh sát đã có manh mối nào chưa?

- Vào lúc ba giờ sáng có một nhân chứng đã trông thấy hai người đàn ông và một chiếc xe tải nhỏ màu trắng trong lối đi ngoài vườn nhà Winthrop. Vì hành động của họ có vẻ mờ ám nên người đó đã ghi lại biển số xe. Đó là số của một chiếc xe tải bị ăn cắp.

- Cảnh sát có biết trong nhà bị mất những gì không?

- Mười hai bức tranh rất có giá trị.

- Ngoài ra còn thứ gì khác bị mất nữa không?

- Không.

- Thế còn tiền mặt và đồ trang sức?

- Tiền mặt và đồ trang sức trong nhà không hề bị đụng tới. Bọn cướp chỉ quan tâm đến các bức tranh thôi!

- Ông Burnett, trong nhà có hệ thống báo động không, và nếu có, nó có đang hoạt động tốt không?

- Theo người quản gia thì nó luôn được sẵn sàng vào ban đêm. Bọn cướp đã biết cách làm hỏng nó. Chúng tôi cũng chưa rõ là bằng cách nào.

- Bọn cướp đột nhập vào nhà ra sao, theo lối nào?

Sếp Burnett lưỡng lự.

- Câu hỏi thú vị đấy. Căn nhà không có dấu hiệu nào chứng tỏ bị đột nhập. Chúng tôi vẫn chưa có câu trả lời cho vấn đề này.

- Có thể nào chúng có tay trong không?

- Chúng tôi không nghĩ vậy. Những người giúp việc ở nhà Winthrop đã theo anh ta nhiều năm rồi.

- Lúc đó Gary ở một mình trong nhà à?

- Theo chúng tôi được biết thì đúng vậy. Người làm đều đã nghỉ hết.

Dana hỏi to:

- Ông có danh sách những bức tranh bị mất không?

- Có. Chúng rất nổi tiếng. Danh sách này đã được chuyển tới các viện bảo tàng, các nhà kinh doanh nghệ thuật, các nhà sưu tập. Lúc những bức tranh này xuất hiện hẳn cũng là lúc vụ án được giải quyết.

Dana ngồi xuống, bối rối. Bọn giết người phải nhận thức được điều này vì thế chúng sẽ không dám bán tranh ra thị trường. Vậy chúng ăn cắp nhằm mục đích gì? Và giết người nữa? Tại sao chúng không lấy tiền và đồ trang sức? Có cái gì đó không hợp lý ở đây.

Đám tang của Gary Winthrop cử hành tại thánh đường National, lớn thứ sáu trên thế giới. Hai đại lộ Wisconsin và Massachusset bị đình chỉ giao thông. Các nhân viên đặc vụ và cảnh sát Washington được huy động hết lực lượng. Bên trong thánh đường là ngài Phó Tổng thống Hoa Kỳ, mười hai nghị sĩ và các thành viên trong Quốc hội, ngài chánh án tòa án tối cao, các nhân viên nội các, các nhân vật tai to mặt lớn đến từ nhiều quốc gia.

Trực thăng của cảnh sát và giới truyền thông quần đảo trên bầu trời. Ngoài phố là hàng trăm người đứng xem, hoặc là biểu lộ sự thương tiếc người quá cố hoặc là tò mò hiếu kỳ với những nghi lễ diễn ra ở bên trong. Họ không chỉ biểu lộ sự thương tiếc với riêng Gary mà còn với cả gia đình Winthrop bất hạnh.

Dana tham dự đám tang với hai người quay phim.

Bên trong thánh đường im phăng phắc.

"Gia đình Winthrop đã dành cả cuộc đời của họ xây dựng nên những niềm hy vọng. Họ quynh tặng hàng tỷ đô la cho các trường học, nhà thờ, cho những người vô gia cư, cơ nhỡ. Họ đã sử dụng tài năng và thời gian quý báu của mình để cống hiến cho đất nước. Gary Winthrop đã kế thừa truyền thống cao cả đó của gia

đình mình. Tại sao họ, với sự rộng lượng nhường ấy, lại phủ phàng lìa bỏ chúng ta một cách bí ẩn đến vậy. Nhưng, họ không thực sự ra đi, vì những gì mà họ đã làm sẽ còn tồn tại mãi. Chúng ta sẽ luôn tự hào vì...

Thượng đế sẽ không để những người như vậy chết theo cái cách khủng khiếp đến thế, Dana nghĩ.

Mẹ Dana gọi điện cho nàng.

- Mẹ và các bạn đã xem tin tức con thực hiện về đám tang. Cái lúc mà con nói về gia đình Winthrop, mẹ nghĩ là mình có thể bật khóc.

- Con cũng vậy. Mẹ à. Con cũng vậy.

Dana nằm trần trọc gần như suốt đêm đó. Lúc chìm sâu vào giấc ngủ, nàng mơ thấy một lăng kính đầy những cảnh đám cháy, tai nạn xe cộ và tiếng súng.

Nàng tỉnh linh thức giấc và ngồi bật dậy trong bóng tối Chưa đầy một năm mà cả năm người trong cùng một gia đình đều chết một cách không bình thường.

Như thế là thế nào?

4. Chương 4

- Cô muốn nói gì với tôi thế, Dana?

- Matt, năm cái chết của một gia đình trong vòng chưa đầy một năm là một sự quá tình cờ.

- Dana, nếu tôi không biết rõ cô, có lẽ tôi đã phải mời một bác sĩ tâm lý và cho ông ta biết chicken little đang trong văn phòng tôi và đang lầm nhảm rằng bầu trời sụp đổ. Cô nghĩ rằng chúng ta đang đối phó với một âm mưu kinh khủng? Ai đứng đằng sau nó? Fidel Castro? Hay CIA? Hay Oliver Stone? Chúa ơi, cô không hay rằng mỗi khi một nhân vật nổi tiếng bị chết là lại có hàng trăm giả thuyết về các âm mưu khác nhau sao? Tuần trước có một gã đến đây và nói với tôi là gã có thể chứng minh rằng Lyndon Johnson đã giết Abraham Lincoln. Washington này lúc nào chả đầy rẫy các âm mưu kiểu đó.

- Matt, chúng ta đang chuẩn bị thực hiện Đường dây tội ác ông muốn bắt đầu bằng một người tình cờ lắm mà. Nếu tôi nói đúng thì vụ này có thể làm được đây.

Matt Baker ngồi yên lặng nhìn nàng.

- Cô sẽ tốn công vô ích thôi.

- Cảm ơn, Matt.

Phòng tư liệu của Washington Tribune nằm ở dưới tầng hầm, chất đầy các cuốn băng của những chương trình tin tức trước, tất cả đều được xếp rất gọn gàng, ngăn nắp.

Laura Lee Hill, một phụ nữ da nâu hấp dẫn trạc tuổi bốn mươi đang ngồi sau bàn làm việc phân loại các cuốn băng. Bà ta ngẩng đầu lên nhìn Dana bước vào.

- Chào, Dana. Tôi đã xem phóng sự của cô về đám tang. Cô thực hiện nó thật xuất sắc.

- Cảm ơn chị.

- Thật là tấn bi kịch khủng khiếp.

- Vâng, thật khủng khiếp, Dana đồng ý.

- Không thể biết trước được điều gì, Laura

Lee Hill rầu rĩ nói.

- Ồ... tôi có thể giúp gì cho cô?
- Tôi muốn xem những cuốn băng về gia đình Winthrop.
- Những cái gì cụ thể?
- Không. Tôi chỉ muốn có cảm nhận về gia đình họ thôi.
- Tôi có thể cho cô biết họ như thế nào. Họ là những vị thánh.
- Đó là những gì tôi vẫn thường nghe, Dana nói.

Laura Lee Hill đứng dậy.

- Tôi hy vọng cô có nhiều thời gian. Chúng tôi có hàng tấn tư liệu về họ.
- Được. Tôi cũng không vội gì.

Laura dẫn Dana đến một cái bàn trên có đặt một chiếc tivi.

- Tôi sẽ quay lại ngay, bà ta nói. Năm phút sau, bà ta xuất hiện với một chồng băng lớn trên tay.
- Cô cứ bắt đầu với chỗ này đã. Còn nhiều nữa cơ, bà ta bảo nàng.

Dana nhìn đồng băng và nghĩ thầm, Mình có thể là Chicken Little. Nhưng nếu mình đúng...

Dana nhét một cuốn băng vào đầu máy và trên màn hình là hình ảnh một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, vóc dáng khỏe mạnh. Ông ta có mái tóc đen dài, cặp mắt xanh vô tư, cái cằm khoẻ. Bên cạnh ông ta là một cậu bé. Tiếng thuyết minh nói:

“Taylor mới khánh thành thêm một trại từ thiện dành cho những trẻ em có hoàn cảnh thiệt thòi. Bên cạnh là Paul, con trai ông, đang sẵn sàng theo gương bố. Đây là công trình thứ mười trong loạt trại từ thiện mà Taylor Winthrop đang xây dựng. Ông còn dự định làm thêm tối thiểu mười hai trại nữa”.

Dana nhấn nút và cảnh trên màn hình thay đổi.

Taylor Winthrop, lúc này trông đã già hơn, tóc điểm bạc, đang bắt tay một nhóm quan chức cao cấp... “vừa xác nhận chức vụ cố vấn trong NATO của mình. Trong vài tuần tới Taylor Winthrop sẽ sang Brussels để...”

Dana thay băng. Bây giờ là cảnh bãi cỏ ở phía trước Nhà Trắng. Tổng thống đang phát biểu, Taylor Winthrop đứng cạnh ngài “... và tôi đã bổ nhiệm ông ấy lãnh đạo FRA, cơ quan Nghiên cứu Liên bang. Cơ quan này được thành lập với mục đích giúp đỡ các nước đang phát triển trên toàn thế giới, và tôi tin rằng không còn ai xứng đáng với cương vị này hơn Taylor Winthrop...”

Trên màn hình chuyển sang cảnh phi trường Leonardoda Vinci ở Rome, nơi Taylor Winthrop đang từ máy bay bước xuống. Các quan chức địa phương đã có mặt ở đây chào đón Taylor Winthrop khi ông đến đàm phán về vấn đề thương mại giữa Italy và Hoa Kỳ.

“Việc ông Winthrop được ngài Tổng thống uỷ nhiệm trọng trách đàm phán đã cho thấy tầm quan trọng của...”

Người đã làm mọi thứ, Dana nghĩ thầm.

Nàng đổi cuốn băng khác. Taylor Winthrop đang ở dinh Tổng thống tại Paris, bắt tay ngài Tổng thống Pháp.

”Một thoả hiệp thương mại có tính bước ngoặt lớn lao với người Pháp đã được Taylor Winthrop hoàn thành...”

Một cuốn băng nữa. Vợ Taylor Winthrop, Madeline, đứng trước một khu đất lớn cùng lũ trẻ con. “Hôm nay Madeline Winthrop tặng một trung tâm chăm sóc trẻ em bị ngược đãi và...”

Một cuốn băng về lũ trẻ nhà Winthrop chơi đùa tại trang trại của chúng ở Manchester, Vermont.

Dana cho cuốn băng tiếp theo vào máy. Taylor Winthrop ở tại Nhà Trắng. Đằng sau là vợ ông ta, hai đứa con đẹp trai, Gary và Paul, đứa con gái xinh đẹp, Julie. Ngài Tổng thống đang trao tặng ông ta Huân chương Tự Do. “... vì những công hiến vĩ đại của ông cho đất nước này, vì tất cả những thành quả tuyệt vời

mà ông đã thực hiện, tôi rất vui mừng được trao tặng cho ông Taylor Winthrop phần thưởng dân sự cao quý nhất - Huân chương Tự do.

Một cuốn băng Julie trượt tuyết.

Gary lập quỹ giúp đỡ các họa sĩ trẻ...

Lại trong Nhà Trắng... Taylor Winthrop tóc muối tiêu và bà vợ đứng bên cạnh Tổng thống. “Tôi vừa bổ nhiệm Taylor Winthrop làm đại sứ của chúng ta ở Nga. Tôi biết các vị đã quá quen với những công hiến không mệt mỏi của ông Winthrop với đất nước, và tôi thật sự vui mừng vì ông đã đồng ý đảm nhận trọng này thay vì suốt cả ngày chơi golf”.

Đám ký giả cười ồ lên.

Taylor Winthrop nói đùa:

- Ngài còn chưa xem tôi chơi golf thưa ngài Tổng thống.

Lại tiếng cười vang lên.

Và sau đó thăm hoạ liên tiếp xảy đến.

Dana thay một cuốn băng mới. Đó là quang cảnh bên ngoài một ngôi nhà đã bị cháy ở Aspen, Colorado.

Một nữ phóng viên đang chỉ vào bên trong căn nhà.

“Chỉ huy cảnh sát ở Aspen đã xác nhận rằng ngài Đại sứ Winthrop và vợ của ông, Madeline, đã chết trong đám cháy. Đội cứu hoả được báo động vào sáng sớm hôm nay và có mặt sau mười lăm phút, nhưng cũng đã quá muộn để cứu họ ra. Theo cảnh sát trưởng Nagel, nguyên nhân của đám cháy là do hệ thống điện có vấn đề Ngài đại sứ Winthrop và phu nhân đã nổi tiếng trên toàn thế giới vì lòng từ thiện và những công hiến lớn lao của họ với nước Mỹ”.

Dana đổi một cuốn băng khác. Đó là cảnh người phóng viên nói:

“Đây là khúc ngoặt nơi ô tô của Paul Winthrop đã trượt khỏi đường cái và lao xuống sườn núi. Theo các nhân viên điều tra thì anh ta bị chết ngay do va đập. Không có nhân chứng nào chứng kiến cái chết này. Cảnh sát đang điều tra nguyên nhân của vụ tai nạn. Thật trớ trêu khi mới hai tháng trước đây thôi, bố mẹ của Paul Winthrop đã qua đời trong một vụ cháy nhà ở Aspen, Colorado”.

Dana với một cuốn băng khác nữa. Đường trượt tuyết núi ở Juneau, Alaska. Tiếng phóng viên vang lên:

”Và đây là nơi đã xảy ra tai nạn trượt tuyết đáng tiếc vào tối hôm qua. Nhà chức trách cũng không hiểu tại sao Julie Winthrop, một nhà vô địch trượt tuyết lại trượt một mình trong đêm tối tại đường trượt đặc biệt này, khi mà nó đã đóng cửa, và họ đang tích cực điều tra. Sáu tuần trước, vào tháng Chín, anh ruột của Julie, Paul đã chết trong một tai nạn xe hơi ở Pháp, và vào tháng Bảy cùng năm, bố mẹ của cô, ngài đại sứ Winthrop và vợ chết trong một vụ hoả hoạn. Ngài Tổng thống đã gửi tới lời chia buồn sâu sắc nhất.

Cuốn băng tiếp theo. Nhà của Gary Winthrop ở khu tây bắc thủ đô Washington. Bên ngoài là vô số các phóng viên túc trực. Đứng trước căn nhà, một người đang nói:

“Một tấn bi kịch, một sự trùng lặp khó mà tin nổi, Gary Winthrop thành viên cuối cùng của gia đình Winthrop đã bị bọn trộm hạ sát. Sáng sớm hôm nay, một nhân viên an ninh nhận thấy đèn báo động bị tắt, anh ta vào nhà và phát hiện ra xác của Gary Winthrop. Anh bị bắn hai phát. Có vẻ như Gary đã làm gián đoạn việc ăn cắp tranh của chúng và buộc bọn chúng phải ra tay. Gary Winthrop là người thứ năm và cũng là người cuối cùng của gia đình đã gặp phải cái chết thê thảm trong năm nay”.

Dana tắt màn hình và ngồi yên lặng rất lâu. Ai muốn tiêu diệt một gia đình tuyệt vời đến vậy? Ai? Tại sao.

Dana đã hẹn gặp ngài Thượng nghị sĩ Perry Leff tại toà nhà Văn phòng Thượng viện. Ông khoảng ngoài năm mươi tuổi, sôi nổi và sốt sắng.

- Tôi có thể giúp gì cho cô, cô Evans?
- Tôi biết rằng ông đã từng cộng tác với ông Taylor Winthrop rất thân thiết, phải không, thưa Thượng nghị sĩ?
- Vâng. Chúng tôi được Tổng thống bổ nhiệm làm việc trong một vài uỷ ban cùng nhau.
- Tôi biết về hình ảnh xã hội của ông ấy, thưa Thượng nghị sĩ, nhưng về khía cạnh con người thì ông ấy thế nào?

Thượng nghị sĩ Leff nhìn Dana một lát.

- Tôi rất sẵn lòng cho cô biết. Taylor Winthrop là một trong những người tốt nhất mà tôi từng biết. Điểm đáng chú ý nhất của ông ấy là cái cách mà ông ấy quan hệ với mọi người. Ông ấy thật sự biết quan tâm. Tôi luôn luôn nhớ ông ấy và những gì xảy ra với gia đình ông ấy là điều tồi tệ nhất mà chúng ta phải nghĩ đến.

Dana nói chuyện với Nancy Patchin, một trong những thư ký của Taylor Winthrop, ngoài sáu mươi tuổi có khuôn mặt dài và cặp mắt buồn rầu.

- Bà làm việc cho ông Winthrop bao nhiêu năm rồi?
- Mười lăm năm.
- Với khoảng thời gian như vậy, tôi nghĩ là bà phải hiểu rất rõ ông Winthrop.
- Dĩ nhiên.
- Tôi đang cố xây dựng một hình ảnh rõ ràng về con người thật của ông ấy. Vậy...

Nancy Patchin ngắt lời.

- Tôi có thể nói rõ với cô ông ấy là người thế nào, cô Evans. Khi biết con trai tôi bị bệnh Lou Gehrig, ông Winthrop đã đưa nó đến chỗ bác sĩ riêng của ông ấy và thanh toán toàn bộ tiền chữa bệnh cho cháu. Khi con tôi chết, ông ấy đã trả tất cả chi phí cho đám tang và đưa tôi sang châu Âu hồi phục sức khỏe. Cặp mắt bà đầm lệ. Ông ấy là người rộng lượng nhất, tốt bụng nhất, tuyệt vời nhất mà tôi từng được biết!

Dana đã xin được gặp tướng Victor Booster, người điều hành FRA, cơ quan Nghiên cứu Liên bang, nơi Taylor Winthrop đã từng lãnh đạo. Đầu tiên Booster từ chối, nhưng khi biết mục đích cuộc gặp, ông đã đồng ý.

Vào giữa buổi sáng, Dana lái xe đến FRA nằm ở gần Fort Mead, bang Maryland. Tổng hành dinh của FRA nằm trong một khu vực rộng ba mươi hai hecta có canh gác nghiêm ngặt. Không có dấu hiệu nào của những vệ tinh theo dõi ẩn giấu sau những tán cây rậm rạp.

Dana dừng xe lại trước một hàng rào dây thép gai cao khoảng hai mét rưỡi. Nàng nói tên và đưa bằng lái xe cho người lính bảo vệ có vũ trang tại chốt gác và được phép đi tiếp. Một phút sau nàng đến trước một cánh cổng điện có camera theo dõi. Nàng nói tên lần nữa và cánh cổng tự động mở ra. Nàng tiếp tục đi theo con đường dẫn tới một toà nhà màu trắng.

Một người mặc thường phục gặp Dana ở bên ngoài toà nhà.

- Để tôi đưa cô đến văn phòng tướng Booster, cô Evans.

Họ vào thang máy riêng và lên tầng năm, đi dọc theo một hành lang dài dẫn đến một dãy văn phòng ở phía cuối.

Họ bước vào một phòng tiếp tân lớn với hai bàn thư ký. Một người nói:

- Tướng Booster đang đợi cô, cô Evans. Xin mời cô, phía bên tay phải. Cô ta bấm một cái nút và cánh cửa mở ra.

Dana thấy mình ở trong một văn phòng rộng rãi, tường và trần hoàn toàn cách âm. Tiếp nàng là một người đàn ông cao, gầy, khá hấp dẫn, trạc bốn mươi tuổi. Anh ta chìa tay cho Dana và nói với vẻ cởi mở:

- Tôi là thiếu tá Jack Stone, phụ tá của tướng Booster. Rồi anh ta chỉ người ngồi sau bàn làm việc. Đây là tướng Booster!

Victor Booster là người Mỹ gốc Phi, gương mặt khắc khổ và cặp mắt màu đá vỡ chai. Cái đầu bóng lưỡng của ông ta như sáng lên dưới ánh sáng của trần nhà.

- Mời cô ngồi, ông ta nói. Giọng ông ta trầm và gồ ghề.

Dana ngồi xuống.

- Cảm ơn ông vì đã dành thời gian cho tôi, thưa tướng quân.

- Cô nói buổi gặp này là vì Taylor Winthrop?

- Vâng. Tôi muốn...

- Cô đang xây dựng một câu chuyện về ông ấy à, cô Evans?

- À, tôi...

Giọng ông ta đánh lại:

- Bọn phóng viên khốn nạn các người không thể để cho người chết được yên nghỉ sao? Các người chẳng khác gì một lũ sói chuyên sục mồm vào các xác chết.

Dana lặng người vì choáng váng.

Jack Stone trông có vẻ ngưng ngừng.

Dana cố gắng kiềm chế bản thân.

- Thưa ông Booster, tôi tin chắc là ông không hứng thú gì với việc sục mồm vào các xác chết. Tôi biết rõ về huyền thoại Taylor Winthrop. Tôi đang cố xây dựng bức tranh về con người của ông ấy. Tôi đánh giá cao tất cả những gì mà ông có thể cho tôi biết.

Tướng Booster chồm người về phía trước.

- Tôi không biết cô đang săn đuổi cái quái gì? nhưng tôi có thể cho cô biết một điều. Huyền thoại chính là con người. Khi Taylor Winthrop lãnh đạo FRA, tôi là nhân viên dưới quyền ông ta. Ông ta là người lãnh đạo cừ khôi nhất của tổ chức này. Tất cả mọi người đều ngưỡng mộ ông ấy. Những gì xảy ra cho ông ta và gia đình là một tấn bi kịch mà tôi thậm chí hoàn toàn không hiểu nổi. Về mặt ông ta căng thẳng. Nói thẳng là tôi không thích giới truyền thông, cô Evans ạ. Tôi đã xem chương trình của cô ở Sarajevo. Những bản tin bằng cả trái tim của cô chẳng giúp gì được cho chúng tôi cả.

Dana cố gắng ngăn cơn giận của mình lại.

- Tôi đến đó không phải để giúp ông, thưa tướng quân. Tôi đến đó để thuật lại những gì đang xảy ra với những người vô tội...

- Thế nào cũng vậy thôi Taylor Winthrop là nhà chính khách lỗi lạc nhất mà đất nước này từng có. Đó là thông tin cho cô. Cặp mắt ông ta gắn chặt vào nàng. Nếu cô định xé toạc những hồi ức của ông ấy, cô sẽ thấy mình có thêm nhiều kẻ thù đấy. Để tôi cho cô một lời khuyên. Đừng tự chuốc lấy rắc rối, nếu không cô sẽ gặp rắc rối thật sự đấy. Đó là điều chắc chắn. Tôi cảnh cáo cô nên tránh xa địa ngục ra. Tạm biệt, cô Evans.

Dana ngó sững ông ta, rồi đứng dậy. Cảm ơn nhiều, thưa tướng quân. Nàng bước ra khỏi văn phòng.

Jack Stone vội vã chạy theo.

- Để tôi đưa cô ra.

Ở hành lang, Dana hít một hơi thở sâu và giận dữ nói:

- Ông ta luôn luôn như vậy à?

Jack Stone thở dài.

- Tôi thay mặt ông ấy xin lỗi cô. Có lẽ ông ấy hơi thô lỗ một chút. Nhưng ông ta không cố ý đâu.

Dana day nghiêng.

- Thật à? Tôi có cảm giác là ông ta cố ý đấy.

- Dù sao, vì những gì đã xảy ra, cho tôi xin lỗi. Jack Stone nói. Anh ta định quay đi.

Dana níu tay áo anh ta.

- Khoan đã. Tôi muốn nói chuyện với anh. Mười hai giờ rồi. Chúng ta đi ăn trưa ở đâu nhé!

Jack Stone liếc về phía văn phòng của tướng quân.

- Cũng được. Quán Sholl's Colonial ở phố K, một giờ nữa!

- Tuyệt quá. Cảm ơn anh.

- Đừng vội cảm ơn tôi, cô Evans.

Khi anh ta bước vào quán thì Dana đã ngồi chờ sẵn.

Jack Stone đứng ở ngưỡng cửa một lúc để chắc chắn rằng không ai biết anh ta vào đây, rồi mới đi về phía bàn của Dana.

- Tướng quân sẽ đánh què tôi nếu ông ấy biết tôi nói chuyện với cô. Ông ấy là người tốt. Ông ấy phải làm một công việc khó khăn đòi hỏi sự kín đáo và ông ấy đã rất xuất sắc ở cương vị của mình! Anh ta lưỡng lự. Tôi e là ông ấy không ưa gì giới truyền thông.

- Tôi biết rồi, Dana trả lời cộc lốc.

- Tôi có vài điều phải làm rõ với cô, cô Evans. Nội dung cuộc nói chuyện này hoàn toàn không được ghi âm lại.

- Tôi hiểu.

Họ lấy đĩa và chọn thức ăn. Khi ngồi xuống, Jack Stone nói:

- Tôi không muốn cô có ấn tượng sai lầm về tổ chức của chúng tôi. Chúng tôi là những người tốt. Chúng tôi làm việc giúp đỡ các quốc gia đang phát triển.

- Tôi đánh giá cao chuyện đó. Dana trả lời.

- Tôi biết nói gì với cô về Winthrop bây giờ?

Dana nói:

- Tất cả những gì tôi có là những câu chuyện về một vị thánh. Ai cũng phải có một vài vết nứt trong đời.

- Ông ấy cũng vậy, Jack Stone công nhận. Để tôi cho cô biết những chuyện tốt trước. Hơn mọi người đàn ông mà tôi biết, Taylor Winthrop luôn quan tâm đến mọi người. Anh ta ngừng lại. Ý tôi là thực sự quan tâm. Ông ấy nhớ ngày sinh nhật, ngày kỷ niệm hôn nhân và tất cả những người làm việc dưới quyền ông đều yêu mến ông. Ông ấy có bộ óc sắc sảo và là người luôn biết giải quyết mọi vấn đề khó khăn. Và mặc dù bận trăm công ngàn việc thì trong tận cùng ông ấy vẫn là con người của gia đình. Ông ấy yêu vợ và các con mình. Anh ta dừng lại.

- Thế còn chuyện xấu? Dana hỏi.

Jack Stone miễn cưỡng trả lời.

- Taylor Winthrop cực kỳ hấp dẫn đàn bà. Ông ấy rất lôi cuốn, lại đẹp trai, giàu có và có quyền lực. Đó là những điểm làm cho đàn bà khó cưỡng lại được. Anh ta tiếp tục. Vậy là cứ thỉnh thoảng, Taylor... lại sa ngã. Ông ấy có một vài chuyện tình, nhưng tôi có thể bảo đảm với cô rằng tất cả đều chỉ là qua đường và ông ấy luôn giữ chúng như một sự riêng tư. Ông ấy không bao giờ làm bất cứ điều gì tổn thương đến gia đình của mình.

- Thiếu tá Stone, ông có nghĩ đến những ai có lý do gì đó để giết Taylor Winthrop và gia đình ông ta không?

Jack Stone làm rơi chiếc thìa trong tay.

- Cái gì? Cô Evans, cô đang ám chỉ rằng gia đình Winthrop bị ám sát à?

- Tôi chỉ hỏi thôi, Dana nói.

Jack Stone lưỡng lự một lúc. Rồi anh ta lắc đầu.

- Không, anh ta nói. Nó không gợi lên một cái gì cả. Taylor Winthrop chưa từng làm hại một ai. Nếu cô nói chuyện với bất kỳ một người bạn hoặc đồng sự nào của ông ấy, cô sẽ biết rõ chuyện đó.

- Để tôi cho anh biết tôi đã thu thập được cái gì, - Dana nói. Taylor Winthrop là...

Jack Stone gơ tay lên.

- Cô Evans, tôi biết càng ít thì càng tốt. Tôi đang cố tránh cho xa vụ rắc rối này. Đó là cách tốt nhất tôi có thể giúp cho cô nếu cô hiểu ý tôi.

Dana bối rối nhìn anh ta.

- Tôi không hiểu lắm...

- Nói thật với cô, vì lợi ích của cô, tôi mong cô nên bỏ qua tất cả. Nếu không, cô phải cẩn thận. Rồi anh ta đứng dậy và bỏ đi.

Dana ngồi đó, nghĩ về những gì nàng vừa nghe. Vậy là Taylor Winthrop không có kẻ thù. Có thể mình đã bắt đầu vụ này từ một khía cạnh sai lầm. Nếu không phải kẻ thù của Taylor Winthrop muốn ông ta phải chết thì sao? Chuyện gì nếu đó là kẻ thù của một trong những đứa con ông ta? Hay vợ ông ta?

Dana kể cho Jeff nghe về bữa trưa với thiếu tá Jack Stone.

- Thú vị quá. Bây giờ thì sao?

- Em muốn nói chuyện với một số người biết rõ về những đứa con của Taylor Winthrop. Paul đã đính hôn với một cô gái tên là Harriet Berk. Họ ở cùng nhau đã gần một năm nay.

- Anh nhớ là đã đọc tin tức về họ, Jeff nói. Anh lưỡng lự. Em yêu, em biết rằng anh luôn ủng hộ em một trăm phần trăm...

- Dĩ nhiên, Jeff!

- Nhưng nếu em nhầm lẫn trong vụ này thì sao? Rắc rối sẽ xảy ra. Em định dành bao nhiêu thời gian cho nó đây?

- Sẽ không nhiều đâu, Dana hứa. Em chỉ định kiểm tra một chút thôi mà.

Harriet Berk sống trong một căn hộ đôi lịch sự ở phía tây bắc Washington. Cô ta có vóc dáng mảnh mai, tóc vàng, độ ba mươi tuổi, nụ cười hấp dẫn có pha lẫn vẻ bồn chồn.

- Cảm ơn vì đã gặp tôi, Dana nói.

- Tôi cũng không chắc tại sao tôi lại gặp cô, cô Evans. Cô nói cô có vài điều liên quan đến Paul.

- Vâng. Dana thận trọng tìm từ ngữ thích hợp. Tôi không muốn tìm hiểu về đời tư của cô, nhưng cô và Paul đã đính hôn và chuẩn bị tổ chức hôn lễ. Tôi tin chắc rằng cô là người hiểu anh ấy hơn bất kỳ một ai khác.

- Tôi cũng muốn nghĩ thế.

- Tôi mong được biết thêm vài điều về anh ấy, rằng anh ấy thực sự là con người thế nào.

Harriet Berk im lặng một lát. Khi nói, giọng cô ta trở nên dịu dàng hơn.

- Paul không giống những người đàn ông khác mà tôi từng quen biết. Cuộc sống của anh ấy thực sự hứng thú. Anh ấy tốt bụng và chu đáo với mọi người. Có thể anh ấy còn rất vui tính nữa. Paul không bao giờ tỏ

ra quá nghiêm trang. Bao giờ anh ấy cũng vui vẻ với những người xung quanh. Chúng tôi đã dự định kết hôn vào tháng Mười này. Cô ta dừng lại. Khi biết tin Paul qua đời vì tai nạn, tôi... tôi cảm thấy như cuộc đời mình đã kết thúc. Cô ta nhìn Dana và nói khẽ, Tôi thực sự cảm thấy như vậy.

- Tôi rất tiếc, Dana nói. Tôi không muốn đòi hỏi nhiều, nhưng quả thật cô có biết ai có lý do muốn giết anh ấy không?

Harriet nhìn nàng và mắt cô ta chợt đắm lệ.

- Giết Paul ư? Giọng cô ta nhe nhợt. Nếu cô biết anh ấy, cô sẽ không bao giờ phải hỏi tôi như vậy.

Cuộc nói chuyện tiếp theo của Dana là với Steve Rexford, người quản gia của Julie Winthrop. Ông ta ở độ tuổi trung niên, lịch sự như một người Anh.

- Tôi có thể giúp gì cho cô, cô Evans?

- Tôi muốn hỏi ông vài điều về Julie Winthrop.

- Vâng, thưa cô.

- Ông làm việc cho cô ấy được bao lâu rồi?

- Bốn năm và chín tháng.

- Cô ấy như thế nào?

Ông ta mỉm cười với vẻ hồi tưởng.

- Cô ấy cực kỳ dễ chịu, là một phụ nữ đáng yêu ở mọi phương diện. Tôi... tôi không thể tưởng tượng nổi khi biết tin cô ấy qua đời vì tai nạn.

- Julie Winthrop có kẻ thù nào không?

Ông ta cau mày.

- Xin cô nhắc lại?

- Cô Winthrop có dính dáng với ai mà cô ấy có thể... phụ bạc? Hay ai đó có thể muốn làm hại cô ấy hoặc gia đình cô ấy?

Steve Rexford chậm rãi lắc đầu.

- Cô Julie không phải hạng người như vậy. Cô ấy không biết làm hại một ai cả. Cô ấy rất hào phóng với thời gian và tiền bạc của mình. Tất cả mọi người đều yêu quý cô ấy.

Dana nhìn ông ta một lát. Ông ta cũng nói vậy. Tất cả bọn họ đều nói vậy. Mình đang làm cái quái gì đây. Dana tự hỏi. Mình cảm thấy mình như là Dona Quixote. Chỉ có điều là ở đây không có cối xay gió thôi.

Morgan Ormond, giám đốc bảo tàng Nghệ thuật Georgetown, là người tiếp theo trong danh sách của Dana.

- Tôi biết cô muốn hỏi tôi về Gary Winthrop?

- Vâng. Tôi thắc mắc...

- Cái chết của ông ấy là một sự mất mát lớn lao. Đất nước của chúng ta đã mất đi người bảo trợ nghệ thuật vĩ đại nhất.

- Ông Ormond, có phải có một sự cạnh tranh ngầm rất lớn trong thế giới nghệ thuật?

- Cạnh tranh?

- Tức là có chuyện xảy ra khiến vài người cùng theo đuổi một công việc nghệ thuật phải...

- Dĩ nhiên. Nhưng với ông Winthrop thì không. Ông ấy có một bộ sưu tập cá nhân tuyệt vời, mà ông ấy lại rất hào phóng với các viện bảo tàng. Không chỉ với riêng viện bảo tàng này mà còn với các bảo tàng trên toàn thế giới. Tham vọng của ông ấy là mang nghệ thuật đến cho tất cả mọi người.

- Ông có biết một kẻ thù nào mà ông ấy...
- Gary Winthrop? Không bao giờ, không bao giờ.

Cuộc gặp gỡ cuối cùng của Dana là với Rosalind Lopez, đã làm người hầu cho Madeline Winthrop suốt mười lăm năm. Bây giờ bà ta đang cùng chồng đứng ra kinh doanh thực phẩm.

- Cảm ơn vì đã gặp tôi, bà Lopez. Dana nói. Tôi muốn nói chuyện với bà về Madeline Winthrop.
- Người phụ nữ tội nghiệp. Bà ấy... bà ấy là người tốt nhất mà tôi từng được biết.

Lại là những âm thanh của một cuộn băng hỏng, Dana nghĩ.

- Bà ấy chết thật thê thảm quá.
- Vâng! - Dana đồng ý. Bà đã ở bên bà ấy khá lâu phải không?
- Vâng, thưa cô.
- Bà có biết bà ấy có thể làm ra chuyện gì xúc phạm đến ai đó hoặc gây thù chuốc oán với ai không?

Rosalind Lopez nhìn Dana với vẻ ngạc nhiên.

- Kẻ thù? Không, thưa cô. Tất cả đều yêu quý bà ấy.

Đúng là cuộn băng hỏng, Dana quyết định.

Trên đường về văn phòng, Dana nghĩ, mình cho là mình đã nhầm. Cho dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa thì cái chết của họ cũng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.

Dana vào gặp Matt Baker. Abbe Lasmann lên tiếng chào nàng.

- Chào, Dana.
- Matt đang chờ tôi chứ?
- Vâng, cô cứ vào đi.

Matt Baker ngược lên khi Dana bước vào.

- Sherlock Holmes, hôm nay thế nào?
- Không được gì, Watson thân mến ạ. Tôi đã nhầm rồi. Chẳng có câu chuyện nào cả.

5. Chương 5

Cú điện thoại của Eileen, mẹ Dana, đến một cách thật bất ngờ.

- Dana, con yêu. Mẹ có một tin cực kỳ hấp dẫn cho con đây!
- Vâng, tin gì hả mẹ?
- Mẹ chuẩn bị kết hôn.

Dana sững sờ.

- Gì cơ ạ?
- Ừ Mẹ đến Westport, Connecticut để thăm một người bạn và bà ấy đã giới thiệu mẹ với người đàn ông đáng yêu này.

- Mẹ... mẹ làm con run hết cả lên. Chuyện này thật tuyệt.
- Ông ấy... ông ấy thật... Bà cười khúc khích. Mẹ không thể tả được nhưng tóm lại là ông ấy thật đáng yêu. Rồi con cũng sẽ thích ông ấy cho mà xem.

Dana nói với vẻ thận trọng.

- Mẹ quen ông ấy bao lâu rồi?
- Đủ lâu để hiểu về nhau, con ạ. Hai người thật hoàn hảo trong mắt nhau. Mẹ may mắn quá.
- Ông ấy có công ăn việc làm chứ? Dana hỏi.
- Đừng có hỏi như ông ngoại con thế. Dĩ nhiên là có. Một nhà kinh doanh bảo hiểm thành đạt. Tên ông ấy là Peter Tomkins. Ông ấy có một căn nhà tuyệt vời ở Westport, và mẹ rất mong con và Kimbal đến đây gặp mặt ông ấy. Con sẽ đến chứ?
- Dĩ nhiên là con sẽ đến. Nhưng Kemal chứ không Kimbal, mẹ lại quên rồi.
- Peter cũng rất nóng lòng muốn được gặp con. Ông ấy đã cho tất cả mọi người biết con nổi tiếng đến thế nào. Con có chắc chắn sẽ tới không? Cả Kim... à, Kemal nữa?
- Chắc. Cuối tuần này Dana được nghỉ nên không có vấn đề gì. Kemal và con cũng đang mong chờ ngày đó.

Khi Dana tới đón Kemal tan học, nàng nói:

- Cháu sắp được gặp bà rồi. Chúng ta sắp trở thành một gia đình thật sự, cháu ạ.
- Dope.

Dana mỉm cười.

- Dope nghĩa là đúng.

Sáng sớm ngày thứ bảy, Dana lái xe xuống Connecticut cùng Kemal. Nàng trông mong ở chuyến đi này một tín hiệu tốt.

- Chuyện này thật tuyệt diệu cho tất cả mọi người. Dana quả quyết với Kemal. Ông bà nào cũng muốn có cháu để chăm sóc. Vậy là cháu sẽ có thể thỉnh thoảng đến ở cùng với họ.

Kemal hỏi hộp hỏi:

- Cô cũng sẽ ở đấy chứ?

Dana siết chặt tay nó.

- Cô sẽ ở đấy.

Peter Tomkins sống trong một căn nhà đẹp đẽ trên đường Blind Brook, nơi có một dòng suối nhỏ chảy dọc theo.

- Ồ thật là tuyệt vời, Kemal nói.

Dana xoa đầu Kemal.

- Cô mừng là cháu đã thích nó.

Chúng ta sẽ còn thường xuyên tới đây.

Cửa trước của căn nhà đã rộng mở và Eileen Evans đang đứng đó. Những đường nét son trẻ vẫn còn phảng phất đâu đó như dấu vết của một thời thanh xuân, nhưng những dấu hiệu của tuổi già đã hằn sâu trên khuôn mặt bà. Sắc đẹp của bà giờ đây đã chuyển hết sang Dana. Đứng sau Eileen là một người đàn ông trung niên, có gương mặt thân thiện cộng với nụ cười rộng hết cỡ.

Eileen chạy về phía trước và nắm lấy tay nàng.

- Dana, anh yêu! Còn đây là Kimbal!

- Mẹ...

Peter Tomkins lên tiếng:

- Vậy đây là cô Dana Evans nổi tiếng? Tôi đã kể cho tất cả các khách hàng của tôi về cô. Ông ta quay sang Kemal. Và đây là cậu nhóc. Ông ta nhìn vào chỗ cánh tay bị mất. Này, em không cho anh biết nó là thằng què!

Dana lặng người đi. Nàng đã thấy sự căm phẫn trên gương mặt Kemal.

Peter Tomkins lắc đầu.

- Nếu nó mua bảo hiểm ở công ty tôi trước khi chuyện này xảy ra thì bây giờ nó đã giàu to rồi. Ông ta tiến gần ra phía cửa. Xin mời vào! Chắc là hai người đói rồi.

- Không hề, Dana xăng giọng. Nàng quay sang Eileen. Con xin lỗi mẹ. Kemal và con sẽ về Washington.

- Mẹ xin lỗi, Dana. Mẹ...

- Con cũng vậy. Con hy vọng mẹ không mắc phải một sai lầm nghiêm trọng. Chúc mẹ một đám cưới vui vẻ.

- Dana...

Mẹ Dana thất vọng nhìn nàng và Kemal bước lên xe và đi khỏi.

Peter Tomkins ngạc nhiên nhìn theo hai người.

- Này, anh đã nói gì vậy?

Eileen Evans thở dài.

- Không có gì cả, Peter, không gì cả.

Kemal im lặng trên suốt quãng đường về nhà. Dana liếc nhìn nó hết lần này đến lần khác.

- Cô xin lỗi cháu. Có những người bất lịch sự như vậy đấy.

- Ông ấy nói đúng, Kemal chưa chát trả lời. Cháu mãi mãi chỉ là một thằng què thôi.

- Cháu không phải là thằng què, Dana giận dữ nói. Người ta không xét đoán người khác qua việc thân hình họ như thế nào.

- Thế à? Vậy cháu như thế nào?

- Cháu là một người sống sót. Và cô tự hào về cháu. Cháu biết không, ông ta chỉ nói đúng có một điều duy nhất là cô đang đói. Cô đoán là cháu sẽ không thích lắm, nhưng cô đã thấy một cửa hàng Mc Donald ở đằng trước rồi.

Kemal cười:

- Thật là kinh hoàng.

Sau khi cho Kemal ngủ, Dana vào phòng khách ngồi nghỉ ngơi. Nàng bật TV lên và tìm kênh tin tức. Người ta vẫn đang theo đuổi những câu chuyện về cái chết của Gary Winthrop.

"Hy vọng rằng trên chiếc xe tải bị đánh cắp sẽ mang lại một vài dấu vết nhận dạng của hung thủ..."

"Hai viên đạn súng Beretta

. Cảnh sát đang kiểm tra tất cả các cửa hàng súng ống để...

"Và vụ ám sát Gary Winthrop ở trong khu tây bắc sang trọng đã chứng tỏ rằng không ai là..."

Có điều gì đó ở sâu trong tâm trí Dana làm cho nàng không yên. Nàng trần trọc hàng tiếng đồng hồ trước khi ngủ được. Sáng hôm sau, khi thức giấc, nàng chợt nhận ra đó là cái gì. Tiền và đồ trang sức vẫn còn nguyên vẹn. Tại sao bọn giết người lại không lấy.

Dana ngồi dậy, pha một cốc cà phê, trong đầu cố nhớ lại những gì chánh thanh tra cảnh sát Burnett đã nói.

"Ông có danh sách những bức tranh bị mất không?"

"Có. Chúng rất nổi tiếng. Danh sách này đã được chuyển tới các viện bảo tàng, các nhà kinh doanh nghệ thuật, các nhà sưu tập. Lúc những bức tranh này xuất hiện cũng là lúc vụ án này được giải quyết.

Bọn trộm phải biết rõ rằng những bức tranh này không thể dễ dàng đem ra bán. Dana nghĩ, tức là có thể một nhà sưu tập giàu có đã sắp xếp vụ này để giữ chúng làm của riêng. Nhưng tại sao một người như thế lại đặt mình vào tay hai tên lưu manh khát máu.

Sáng thứ hai khi Kemal thức giấc, Dana chuẩn bị bữa sáng và đưa nó đến trường.

- Chúc cháu một ngày lành.

- Chào cô, Dana.

Dana nhìn theo Kemal đi vào trường, rồi lái xe đến trụ sở cảnh sát trên đại lộ Indiana.

Tuyết lại rơi và cơn gió vô tình giạt tung mọi thứ trên đường đi của nó.

Thanh tra Phoenix Wilson, người phụ trách vụ án Gary Winthrop có vẻ khinh khỉnh với vài vết sẹo để chứng tỏ mình đã có được địa vị hôm nay bằng cách nào. Ông ta ngược lên khi Dana bước vào văn phòng.

- Không phỏng vấn gì cả, ông ta gầm gừ. Nếu có thông tin gì mới về vụ Winthrop, cô sẽ được biết ở buổi họp báo cùng những người khác.

- Tôi không đến để hỏi về chuyện đó, Dana trả lời.

Cặp mắt ông ta trở nên ngờ vực:

-Ồ, thật sao?

- Thật vậy. Tôi chỉ hứng thú với những bức tranh bị mất. Tôi chắc là ông có bản danh sách của chúng.

- Vậy thì sao?

- Tôi có thể lấy bản không?

Thanh tra Wilson hỏi với vẻ nghi ngờ.

- Tại sao? Cô đang nghĩ gì vậy?

- Tôi muốn biết xem bọn giết người đã lấy đi những gì. Có thể tôi sẽ đưa chúng lên bản tin.

Thanh tra Wilson nhìn Dana một lát.

- Một ý kiến không tồi. Những bức tranh này càng được nhiều người biết bao nhiêu thì bọn giết người sẽ có ít cơ hội đem bán chúng bấy nhiêu. Ông ta đứng dậy. Bọn chúng lấy đi mười hai bức và còn để lại rất nhiều. Tôi cho là bọn chúng lười không muốn mang đi nữa. Để tôi lấy bản cho cô.

Ông ta trở lại sau vài phút và đưa hai bản cho Dana.

- Đây là những bức bị lấy đi. Đây là những bức khác.

Dana bối rối nhìn ông ta.

- Những bức khác nào?

- Tất cả tranh của Gary Winthrop, bao gồm cả những bức mà bọn trộm bỏ lại.

-Ồ, cảm ơn sự giúp đỡ của ông.

Dana kiểm tra ngay hai bản danh sách khi vừa bước chân ra ngoài hành lang. Thứ mà nàng đang xem quả là khó hiểu. Nàng đi ra ngoài bầu không khí lạnh cóng, hướng về phía Christie's, nhà bán đấu giá nổi tiếng thế giới. Tuyết rơi mỗi ngày một dày và đám đông đang vội vã kết thúc việc mua bán cho lễ Giáng sinh để trở về với mái nhà ấm cúng của mình.

Khi Dana đến nơi, người quản lý của Christie s nhận ra cô ngay lập tức.

- Ô! Thật là vô cùng hân hạnh, cô Evans. Chúng tôi có thể giúp gì cho cô?

Dana giải thích:

- Tôi có hai danh sách các bức tranh. Tôi sẽ rất biết ơn nếu ông vui lòng cho tôi biết giá trị của chúng.

- Dĩ nhiên. Đó là vinh dự của chúng tôi. Xin mời cô, lối này...

Hai giờ sau, Dana ngồi trong văn phòng của Matt Baker.

- Có một cái gì đó rất lạ lùng đang diễn ra, Dana bắt đầu.

- Chúng ta sẽ không trở lại với giả thuyết âm mưu của cô nữa chứ?

- Ông nói đi. Dana đưa cho Matt bản danh sách dài hơn. Đây là tất cả những tác phẩm nghệ thuật mà Gary Winthrop sở hữu. Tôi vừa mới nhờ nhà Christies định giá chúng xong.

Matt Baker liếc qua một cái.

- Này, tôi thấy nhiều tên tuổi kiệt xuất quá. Vincent Van Gogh, Hals, Matisse, Monet, Picasso, Manet. Ông ta ngược lên.

- Vậy thì sao?

- Bây giờ thì xem bản này, Dana nói. Nàng đưa cho Matt bản ngắn hơn, là danh sách các bức tranh bị đánh cắp.

Matt đọc to chúng lên.

- Camille Pissaro, Marie Laurencin, Paul Klee, Maurice Utrillo, Henri Lebasque. Ý của cô là gì?

Dana chậm rãi nói.

- Rất nhiều bức trong danh sách đầy đủ kia đáng giá đến hơn chục triệu đôla. Nàng ngừng lại. Hầu hết số tranh bị đánh cắp chỉ đáng giá khoảng trên dưới hai trăm ngàn đôla một bức.

Matt Baker chớp mắt.

- Bọn trộm chỉ lấy số tranh có giá trị thấp thôi à?

- Đúng vậy. Dana nhô người về phía trước. Matt, nếu bọn chúng là ăn trộm chuyên nghiệp, chúng sẽ lấy tiền và đồ trang sức. Chúng ta đang giả thuyết rằng có ai đó thuê chúng đến lấy những bức tranh có giá trị. Nhưng theo danh sách này thì bọn chúng chẳng hiểu biết gì về nghệ thuật cả. Vậy tại sao bọn chúng vẫn được thuê? Gary Winthrop không hề có vũ khí trong tay. Tại sao chúng phải giết anh ta?

- Cô đang nói rằng vụ trộm chỉ là nguy trang còn mục đích chính là giết người?

- Đó là lời giải thích duy nhất tôi có thể nghĩ đến.

Matt nuốt khan.

- Chúng ta hãy kiểm tra vấn đề này. Cứ cho rằng Taylor Winthrop có gây thù chuốc oán với ai đó và bị giết... Vậy tại sao họ lại còn phải giết hết cả gia đình ông ta?

- Tôi không biết, Dana trả lời. Đó là những gì tôi muốn tìm hiểu.

Bác sĩ Armand Deutsch là một trong những chuyên gia tâm thần học đáng kính nhất ở Washington, một người đàn ông đường bệ ở tuổi bảy mươi, vàng trán rộng và cặp mắt xanh biếc. Ông ta liếc lên khi Dana bước vào.

- Cô Evans?

- Vâng. Rất vui vì ông đã đồng ý gặp tôi, thưa bác sĩ.

- Vấn đề mà tôi đang cần đến sự giúp đỡ của ông quả thật rất quan trọng!
- Chuyện gì mà quan trọng đến thế?
- Ông đã biết về những cái chết trong gia đình Winthrop rồi chứ?
- Dĩ nhiên. Một tấn bi kịch kinh khủng. Quá nhiều tai nạn xảy ra.
- Nếu đó không phải là tai nạn thì sao? Dana hỏi.
- Cái gì? Cô đang nói cái gì?
- Có thể là tất cả bọn họ đều bị mưu sát.
- Mưu sát gia đình Winthrop? Chuyện này có vẻ bất bình thường.
- Nhưng cũng có thể đấy.
- Cái gì đã làm cô nghĩ vậy?
- Chỉ... chỉ là linh cảm, Dana thừa nhận.
- Tôi hiểu, linh cảm. Bác sĩ Deutsch nhìn nàng. Tôi đã xem bản tin của cô từ Sarajevo. Cô đúng là một phóng viên xuất sắc.
- Cảm ơn ông.

Bác sĩ Deutsch thì khuỷu tay lên mặt bàn, cặp mắt xanh của ông ta chiếu thẳng vào nàng.

- Vậy thì, cách đây không lâu, cô còn ở giữa một cuộc chiến tranh khủng khiếp. Đúng không?
- Đúng.
- Tường thuật về những người bị cưỡng hiếp, bị giết, những em bé chết thảm...

Dana lắng nghe, vẻ thận trọng.

- Rõ ràng là cô đã bị stress nặng.

Dana nói:

- Đúng.
- Cô trở về được bao lâu rồi? Năm hay sáu tháng?
- Ba tháng, nàng trả lời.

Ông ta gật đầu thoả mãn.

- Không đủ thời gian để hoà nhập lại với cuộc sống dân sự, phải không? Nhất định là cô đã gặp nhiều cơn ác mộng về những vụ giết người mà cô chứng kiến và bây giờ trong tiềm thức cô đang hình dung...

Dana ngắt lời ông ta.

- Thưa bác sĩ, tôi không bị hoang tưởng. Tôi không có bằng chứng, nhưng tôi có lý do để tin rằng những cái chết trong gia đình Winthrop không phải là tai nạn ngẫu nhiên. Tôi đến đây gặp ông vì tôi hy vọng rằng ông có thể giúp được cho tôi.
- Giúp cô? Bằng cách nào?
- Tôi cần một động lực. Động lực nào khiến cho người ta có thể ra tay huỷ diệt cả một gia đình?

Bác sĩ Deutsch nhìn Dana rồi nhíp ngón tay.

- Có nhiều tiền lệ cho những vụ bạo lực kiểu này. Những mối thù truyền kiếp... sự trả thù. Ở Italy, mafia cũng hay thanh toán cả một gia đình. Hoặc là có thể liên quan đến ma túy. Hoặc là vụ trả thù cho một tấn bi kịch nào đó mà gia đình này gây ra. Hoặc có thể là một kẻ tâm thần nào đó không có động lực gì...
- Tôi không nghĩ vụ này ở trong những trường hợp đó! Dana nói.

- Vậy thì chỉ còn một động cơ xưa nhất trái đất - tiền.

“Tiền...” Dana cũng đã nghĩ đến vấn đề này.

Walter Calkin, người đứng đầu công ty luật Calkin, Taylor & Anderson, làm luật sư cho gia đình Winthrop từ hơn hai mươi lăm năm. Ông ta đã cao tuổi, bị bệnh viêm khớp, nhưng đầu óc vẫn còn rất minh mẫn, trái ngược hẳn với thân thể bạc nhược của mình.

Ông ta nhìn Dana một lát.

- Cô bảo với thư ký của tôi rằng cô muốn gặp tôi để nói chuyện về tài sản của nhà Winthrop!.

- Vâng!

Ông ta thở dài.

- Tôi thật không tin nổi những gì xảy ra cho gia đình tuyệt vời đó. Thật không thể tin nổi.

- Tôi biết rằng ông đang quản lý tài sản và tài chính của gia đình họ. Dana nói.

- Đúng vậy.

- Ông Calkin, năm ngoái tài chính của họ có gì bất thường không?

Ông ta nhìn Dana với vẻ kỳ lạ.

- Bất thường theo ý nghĩa nào?

Dana cẩn thận trả lời:

- Thật là khó nói nhưng liệu ông có biết một thành viên trong gia đình bị... bị tổng tiền chẳng hạn?

Một khoảnh khắc im lặng.

- Ý của cô là liệu tôi có biết không, nếu họ cứ đều đặn trả một khoản tiền lớn cho một người nào đó?

- Vậy có trường hợp nào như thế không? Dana tiếp tục.

- Không hề. Tôi cho rằng cô đang tiến hành một trò chơi ngu xuẩn rồi đấy. Tôi phải nói rằng chuyện này hoàn toàn lố bịch.

- Nhưng tất cả bọn họ đã chết. Dana nói. Và tài sản của họ thì trị giá hàng tỷ đôla. Tôi sẽ rất biết ơn nếu ông nói ra ai sẽ được thừa hưởng số tiền đó.

Nàng nhìn ông luật sư già lấy lọ thuốc ra, uống một viên.

- Cô Evans, chúng tôi không bao giờ tiết lộ tin tức của thân chủ. Ông ta lưỡng lự.

- Nhưng trong trường hợp này, dù sao thì tôi thấy cũng không có hại gì, bởi vì ngày mai chuyện này cũng sẽ được công khai với báo chí.

Vậy thì chỉ còn một động cơ xưa nhất trái đất tiền.

Walter Calkin nhìn Dana.

- Cùng với cái chết của Gary Winthrop, người cuối cùng trong gia đình...

- Vâng? Dana thấy mình như ngừng thở. Tài sản của gia đình Winthrop được công hiến cho hội từ thiện.

6. Chương 6

Ai nấy đã chuẩn bị sẵn sàng cho bản tin cuối.

Dana ngồi ở bàn đọc trong phòng thu A, tranh thủ xem lại những thay đổi cuối cùng cho phần tin tức. Những tập tin trong cả ngày đã được dồn hết về đây để nghiên cứu xem nên dùng cái nào, bỏ cái nào.

Ngồi cạnh Dana là Jeff Connors và Richard Melton.

Anastasia Mann bắt đầu đếm ngược 3-2-1 và kết thúc bằng cách giơ ngón tay trở lên. Đèn đỏ của máy quay bật sáng.

Giọng của phát thanh viên vang lên. “Đây là bản tin trực tiếp lúc mười một giờ trên WTN của Dana Evans” - Dana mỉm cười với chiếc máy quay - “và Richard Melton”. Melton nhìn vào máy quay và gật đầu. Jeff Connors với phần thể thao và Marvin Greer với mục dự báo thời tiết.

Dana nhìn vào máy quay. “Xin chào quý vị và các bạn. Tôi là Dana Evans”.

Richard Melton mỉm cười. “Và tôi là Richard Melton”.

Dana đọc từ chiếc máy phóng đại chữ.

- Sau đây là phần tin hình sự. Sẩm tối hôm nay cảnh sát đã kết thúc vụ đuổi bắt hai tên tội phạm gây ra vụ cướp tại một tiệm rượu ở khu kinh doanh trong thành phố.

“Bật bằng một”.

Trên màn hình bây giờ là cảnh phía bên trong một chiếc máy bay trực thăng. Người cầm lái chiếc trực thăng của WTN là Norman Bronson, nguyên là một phi công thuộc thủy quân lục chiến. Bên cạnh ông ta là Alyce Barker. Góc máy thay đổi. Trên mặt đất phía dưới là ba chiếc xe cảnh sát đang bao vây một chiếc xe mui kín bị đâm vào gốc cây.

Alyce Barker nói:

- Cuộc rượt đuổi bắt đầu khi hai người đàn ông đi vào cửa hàng rượu Haley trên đại lộ Pennsylvania và đe dọa người bán hàng. Ông ta chống cự lại và nhấn nút báo động cho cảnh sát. Bọn cướp bỏ chạy nhưng đã bị cảnh sát truy đuổi suốt bốn dặm đường cho đến khi xe của chúng đâm vào gốc cây.

Toàn bộ cuộc rượt đuổi đã được ghi lại nhờ chiếc trực thăng của đài. Dana nhìn vào màn hình và nghĩ thầm: Điều hay nhất Matt đã làm là thuyết phục Elliot mua chiếc trực thăng mới này. Nó giúp cho việc lấy tin trở nên cập nhật hơn bao giờ hết.

Tiếp theo ba đoạn tin khác, đạo diễn ra dấu cho nghỉ.

- Chúng tôi sẽ quay lại sau phần quảng cáo. Dana nói.

Phần quảng cáo bắt đầu.

Richard Melton quay sang Dana:

- Cô nhìn ra ngoài xem kìa. Một cô điếm đang đứng ở đó.

- Tôi thấy rồi. Dana cười. Người dẫn chương trình thời tiết của chúng ta sắp sửa nhận được hàng đồng thư chê bai cho mà xem.

Đèn đỏ ở máy quay lại bật sáng. Chữ lại tiếp tục chạy trên chiếc máy phóng đại chữ. Dana bắt đầu đọc:

- Nhân dịp năm mới tới... Nàng dừng lại, sững sờ khi nhìn thấy phần chữ còn lại. Chúng là... muốn chúng tôi sẽ kết hôn. Chúng tôi sẽ có lý do kếp để chào mừng mỗi dịp năm mới đến.

Jeff đang đứng cạnh chiếc máy, nở một nụ cười rất tươi.

Dana nhìn vào máy quay và lúng túng nói.

- Vâng... ta tạm dừng cho phần quảng cáo. Đèn đỏ tắt.

Dana đứng lên:

- Jeff.

Họ đến gần và ôm chầm lấy nhau.

- Em nói gì?

Anh hỏi.

Nàng ôm anh chặt hơn và thì thầm. “Vâng”.

Tiếng vỗ tay của mọi người trong phòng thu vang lên rộn rã.

Khi bản tin kết thúc và chỉ còn hai người với nhau, Jeff nói:

- Em yêu, em muốn như thế nào? Đám cưới to, đám cưới nhỏ hay đám cưới vừa vừa?

Dana đã nghĩ về đám cưới của mình từ hồi còn bé tí. Nàng hình dung ra mình thật lộng lẫy trong bộ đồ cưới trắng muốt với đoàn người tháp tùng dài dằng dặc.

Trong những bộ phim nàng đã xem, thú vị nhất bao giờ cũng là lúc chuẩn bị cho hôn lễ... danh sách khách mời... chọn lựa nơi tổ chức tiệc... trang điểm cô dâu... nhà thờ... Tất cả bạn bè nàng sẽ có mặt, cả mẹ nàng nữa. Đó sẽ là ngày tuyệt vời nhất trong đời nàng. Và bây giờ nó đã trở thành hiện thực.

Jeff nói:

- Dana...? Anh đang đợi câu trả lời của nàng.

Nếu mình tổ chức đám cưới to, Dana nghĩ, mình sẽ phải mời mẹ và ông chồng của mẹ. Vì Kemal, mình không thể làm thế được.

- Mình bí mật tổ chức đi, Dana nói.

Jeff ngạc nhiên, nhưng anh vẫn gật đầu.

- Nếu đó là điều em muốn, thì cũng là điều anh muốn!

Kemal rất xúc động khi nghe tin này.

- Ý của cô là chú Jeff sẽ đến ở cùng chúng ta.

- Đúng vậy. Chúng ta sẽ chung sống với nhau: Cháu sẽ có một gia đình thật sự, cháu yêu ạ. Dana ngồi với Kemal cả tiếng đồng hồ sau đó, say sưa bàn chuyện tương lai của họ. Ba người họ sẽ sống cùng nhau, đi chơi cùng nhau và chỉ cùng nhau mà thôi. Ôi cái từ thần diệu biết bao.

Khi Kemal đã ngủ, Dana về phòng mình và bật máy tính lên. Căn hộ. Chúng ta cần có hai phòng ngủ, hai phòng tắm, phòng khách, bếp, phòng ăn, và có thể là một phòng làm việc và một phòng học. Chuyện này cũng không quá khó. Dana nghĩ đến căn nhà trống không của Gary Winthrop và đầu nàng rộn lên nhiều câu hỏi. Đêm đó đã thật sự xảy ra chuyện gì? Ai đã tắt hệ thống báo động? Không tìm thấy dấu hiệu bị đột nhập, vậy bọn trộm vào bằng cách nào? Và những ngón tay của nàng vô tình gõ chữ Winthrop lên bàn phím.

Cái quái gì thế này? Dana trông thấy những thông tin quen thuộc hiện ra.

Địa phương - Hoa Kỳ - Washington D.C - Chính phủ - Chính trị - Cơ quan nghiên cứu - Liên bang.

Winthrop, Taylor - đã làm Đại sứ ở Nga và đàm phán thương mại quan trọng với Italy...

Winthrop, Taylor - tỷ phú tự thành đạt. Taylor Winthrop cống hiến bản thân để phục vụ đất nước...

Winthrop, Taylor - Gia đình Winthrop thành lập các quỹ từ thiện để giúp đỡ các trường học, thư viện, các chương trình nội thành...

Có đến năm mươi tư trang web khác nhau về gia đình Winthrop. Dana đã định chuyển sang phần nhà ở thì nàng chợt bắt gặp một đoạn tin.

Winthrop, Taylor - Kiện tụng. Joan Sinisi, nguyên thư ký của Taylor Winthrop, lập hồ sơ kiện rồi sau bãi nại.

Dana đọc lại lần nữa. Kiện tụng kiểu gì? Nàng thắc mắc.

Nàng chuyển sang vài trang web khác về Winthrop, nhưng chẳng có gì liên quan đến kiện tụng cả. Dana gõ Joan Sinisi. Không có thông tin phản hồi.

- Kênh bảo mật à?

- Vâng.

- Tôi muốn có hồ sơ về chủ đề trên những trang web của Winthrop.

- Chúng tôi sẽ làm ngay.

Sáng hôm sau, Dana đến văn phòng sau khi đưa Kemal tới trường, nàng xem qua niên giám điện thoại Washington. Không có Joan Sinisi. Nàng kiểm tra niên giám của bang Maryland... bang Virginia... Vẫn thế. Bà ta có thể đã chuyển đi. Dana đoán chắc.

Tom Hawkins, người sản xuất chương trình, đi vào phòng của Dana.

- Tối qua chúng ta lại đánh bại các đối thủ.

- Tuyệt. Dana nghỉ một lát. Tom, anh có quen ai làm ở công ty điện thoại không.

- Có. Cô cần điện thoại à?

- Không. Tôi chỉ muốn tìm một số điện thoại không có trong niên giám. Anh xem có thể kiếm ra được không?

- Tên gì vậy?

- Sinisi. Joan Simsi.

Anh ta cau mày.

- Sao cái tên này nghe quen quá vậy?

- Bà ấy dính vào một vụ kiện với Taylor Winthrop.

- À, tôi nhớ rồi. Khoảng một năm trước. Lúc đó cô đang ở Nam Tư. Tôi cứ đinh ninh đó sẽ là một câu chuyện hấp dẫn, nhưng không ngờ nó lại chìm đi rất nhanh. Có thể cô ta đang sống đâu đó ở châu Âu, nhưng tôi sẽ cố tìm cho ra.

Mười lăm phút sau, Olivia Watkin gọi:

- Tom đang ở đâu đây.

- Tom?

- Joan Sinisi vẫn ở Washington. Tôi đã có số điện thoại của cô ta đây.

- Tuyệt, - Dana nói. Nàng cầm bút lên. Anh đọc đi.

- Năm - năm - năm - hai - sáu - chín - không.

- Cảm ơn anh. Cô khách sáo quá.

Cửa văn phòng bật mở và Dean Ulrich, Robert Fenwick và Maria Toboso, ba biên tập viên làm ở phần tin tức truyền hình bước vào.

Robert Fenwick lên tiếng.

- Tối nay sẽ có một bản tin đẫm máu đây. Hai tàu hoả lật, một vụ đâm máy bay và một vụ lở đất kinh hoàng.

Bốn người bắt đầu xem qua những tin tức vừa được gửi đến. Hai giờ sau, khi cuộc họp kết thúc, Dana lấy số điện thoại của Joan Sinisi ra và quay số.

Một giọng nữ vang lên.

- Nhà của cô Sinisi.

- Xin vui lòng cho tôi gặp cô Sinisi. Tôi là Dana Evans.

Người đó trả lời:

- Để tôi hỏi cô ấy xem có được không. Cô chờ cho một lát.

Dana đợi. Một giọng nữ khác vang lên, dịu dàng, hơi có phần rụt rè.

- Alô...

- Cô Sinisi phải không ạ?

- Vâng.

- Tôi là Dana Evans. Không biết tôi...

- Dana Evans à?

- À vâng.

-Ồ! Tối nào tôi cũng xem bản tin của cô. Tôi là một fan trung thành của cô đấy.

- Cảm ơn! Dana nói. Thật hân hạnh cho tôi quá. Tôi tự hỏi không hiểu cô có thể dành vài phút đồng hồ, cô Sinisi, cho tôi không. Tôi rất muốn được nói chuyện với cô.

- Thật sao? Giọng cô ta tỏ ra ngạc nhiên và thích thú.

- Vâng. Chúng ta có thể gặp ở đâu đó không nhỉ?

- Vâng, dĩ nhiên. Hay là cô đến chỗ tôi!

- Thế thì tốt quá. Lúc nào thì tiện cho cô?

- Chiều mai, khoảng hai giờ.

Cô ta cho Dana địa chỉ nhà.

- Hẹn gặp cô vào ngày mai, Dana nói. Nàng đặt ống nói xuống.

Tại sao mình lại tiếp tục vụ này nhỉ? Cũng tốt thôi, có thể đây sẽ là điểm kết thúc.

Hai giờ chiều hôm sau, Dana lái xe đến trước cổng toà cao ốc trên phố Prince, nơi có căn hộ của Joan Sinisi. Một người bảo vệ mặc đồng phục đứng trước toà nhà. Dana ngẩng nhìn vẻ sang trọng của toà cao ốc và nghĩ thầm, Làm sao mà một thư ký bình thường lại có điều kiện sống ở đây được nhỉ? Nàng đỗ xe và đi vào trong cái sảnh rộng. Một nhân viên lễ tân ngồi đằng sau bàn.

- Tôi có thể giúp gì cho cô?

- Tôi có hẹn gặp cô Sinisi. Dana Evans.

- Vâng, thưa cô Evans. Cô ấy đang chờ cô. Mời cô đi thang máy lên tầng mái. Căn hộ A.

Tầng mái?

Lên đến nơi, Dana nhấn chuông cửa của căn hộ A. Một người hầu gái mặc đồng phục ra mở cửa.

- Cô Evans?

- Vâng.

- Mời cô vào.

Joan Sinisi sống trong một căn hộ mười hai phòng với một sân hiên có thể nhìn bao quát cả thành phố.

Người hầu gái dẫn Dana đi qua hành lang dài tới một phòng khách lớn màu trắng bài trí hài hoà. Một phụ nữ thon thả, nhỏ nhắn đang ngồi ở đi văng. Cô ta đứng lên khi Dana bước vào.

Joan Sinisi là một sự ngạc nhiên lớn. Dana không hề đoán trước nhưng người phụ nữ đang đứng lên chào nàng kia quả là ngoài sự tưởng tượng của nàng cô ta nhỏ bé và giản dị, đôi mắt nâu đờ đẫn sau cặp kính dày cộp. Giọng cô ta rụt rè và hầu như không thể nghe thấy.

- Tôi thật sự vui mừng được gặp cô bằng xương bằng thịt, cô Evans.

- Cảm ơn vì đã gặp tôi! Dana nói. Nàng ngồi xuống chiếc đi văng lớn màu trắng cạnh sân hiên cùng Joan Sinisi.

- Tôi đang định uống trà. Cô vui lòng dùng trà cùng tôi chứ?

- Cảm ơn cô.

Joan Sinisi quay sang người hầu gái và nói với vẻ ngại ngùng:

- Greta, cô mang trà cho chúng tôi nhé?

- Vâng, thưa cô.

- Cảm ơn Greta.

Có cái gì đó không thật ở đây. Dana nghĩ Joan Sinisi và căn hộ này không hề hợp với nhau. Cô ta làm sao lại có điều kiện sống ở một nơi như thế này? Taylor Winthrop đã dàn xếp kiểu gì. Và vụ kiện tụng đó là về vấn đề gì?

- Và tôi chưa bỏ một bản tin nào của cô cả, Joan Sinisi nhẹ nhàng nói. Tôi cho là cô rất tuyệt.

- Cảm ơn.

- Tôi còn nhớ rõ lúc cô tường thuật tin tức từ Sarajevo giữa tiếng bom đạn đang gầm thét. Tôi đã luôn lo sợ có chuyện gì đó không hay xảy ra với cô.

- Thực lòng là, tôi cũng vậy.

- Đó hẳn là một quãng thời gian khủng khiếp.

- Vâng, đúng theo một khía cạnh nào đó.

Greta bưng ra một khay trà và bánh ngọt. Cô ta đặt nó lên bàn trước mặt hai người phụ nữ.

- Để tôi rót trà cho cô, Joan Sinisi nói.

Dana nhìn cô ta rót trà.

- Cô dùng bánh ngọt nhé?

- Không, cảm ơn.

Joan Sinisi trao tách trà cho Dana, rồi rót cho mình.

- Như tôi đã nói, tôi rất vui mừng được gặp cô, nhưng tôi tôi không hình dung ra cô định nói với tôi về chuyện gì?

- Tôi muốn nói về Taylor Winthrop.

Joan Sinisi hơi giật mình và một chút trà đổ vào vạt váy cô ta. Mặt cô ta trở nên nhợt nhạt.

- Cô không sao chứ?

- Không, tôi không sao. Cô ta lấy khăn lau thấm chỗ ướt. Tôi... tôi không biết cô muốn... Giọng cô ta kéo dài.

Bầu không khí bỗng nhiên thay đổi. Dana nói:

- Cô đã từng làm thư ký cho Taylor Winthrop, phải không?

Joan Sinisi cẩn thận trả lời:

- Vâng. Nhưng tôi đã bỏ việc một năm trước. Tôi e là mình không giúp được gì cho cô. Cả người cô ta run lên.

Dana dịu dàng nói:

- Tôi đã nghe nhiều điều tốt về Taylor Winthrop. Tôi không hiểu cô còn biết thêm gì nữa không?

Joan Sinisi trông có vẻ yên tâm hơn.

-Ồ, vâng dĩ nhiên là có. Ông Winthrop là người đàn ông vĩ đại.

- Cô làm việc cho ông ấy được bao lâu?

- Gần ba năm.

Dana mỉm cười.

- Nhất định đó phải là quãng thời gian tuyệt vời.

- Vâng, vâng đúng thế, cô Evans. Giọng cô ta nghe đã bớt căng thẳng.

- Nhưng cô lại đi kiện ông ta?

Nỗi sợ hãi trở lại trong cặp mắt của Joan Sinisi.

- Đó chỉ là lầm lẫn thôi, cô hiểu chứ? Tôi đã lầm lẫn.

- Lầm lẫn thế nào?

Joan Sinisi nuốt khan.

- Tôi... tôi hiểu nhầm vài điều ông Winthrop nói với người khác. Tôi đã xử sự thật ngu ngốc. Tôi phát ngượng lên vì bản thân mình.

- Cô đã kiện, nhưng không lời ông ấy ra toà?

- Vâng. Ông ấy... Chúng tôi đã dàn xếp với nhau. Chuyện chẳng có gì cả.

Dana liếc quanh căn nhà.

- Tôi hiểu. Cô có thể cho tôi biết việc dàn xếp đó được không?

- Không, tôi e là không, Joan Sinisi nói. Tất cả đều được giữ bí mật.

Dana thắc mắc không hiểu chuyện gì có thể khiến người phụ nữ nhút nhát này kiện một ông khổng lồ như Taylor Winthrop và tại sao cô ta lại không dám nói về chuyện đó. Cô ta sợ cái gì cơ chứ?

Im lặng một lúc lâu. Joan Sinisi nhìn Dana, và nàng cảm thấy cô ta muốn nói điều gì.

- Cô Sinisi...

Joan Sinisi đứng lên.

- Xin lỗi, tôi không thể nói gì hơn... nếu không còn vấn đề gì, cô Evans...

- Tôi hiểu, Dana nói.

Mong là tôi hiểu được.

Hắn nhét cuộn băng vào máy và nhấn nút PLAY.

"Tôi... tôi hiểu nhầm vài điều ông Winthrop nói với người khác. Tôi đã xử sự thật ngu ngốc. Tôi phát ngượng lên vì bản thân mình.

"Cô đã kiện, nhưng không lôi ông ấy ra toà.

"Vâng ông ấy... Chúng tôi đã dàn xếp với nhau.

"Chuyện chẳng có gì cả.

"Tôi hiểu. Cô có thể cho tôi biết việc dàn xếp đó được không?

"Không. Tôi e là không. Tất cả đều được giữ bí mật.

"Cô Sinisi...

"Xin lỗi tôi không thể nói gì hơn... nếu không còn vấn đề gì cô Evans...

"Tôi hiểu.

Hết băng. Nó đã bắt đầu.

Dana đã hẹn gặp với một tay mua bán nhà đất để xem căn hộ mới, nhưng hoá ra cả buổi sáng hôm ấy chẳng được việc gì. Dana và ông ta đi khắp Georgetown, Dupont Circle, và quận Adams - Morgan. Các căn hộ cái thì quá to, cái thì quá nhỏ, hoặc quá đắt.

Đến trưa, Dana đành bỏ cuộc vì chán nản.

- Đừng lo, ông ta trấn an nàng. Chúng tôi sẽ tìm được chính xác căn hộ mà cô muốn.

- Hy vọng là vậy, Dana nói. Và sớm.

Dana không thể nào dứt bỏ hình ảnh Joan Sinisi khỏi đầu. Cô ta có cái gì mà khiến Taylor Winthrop phải cho cả một căn hộ xịn và chỉ có Chúa mới biết tiếp theo là chuyện gì. Cô ta muốn nói gì đó với mình, Dana nghĩ. Mình tin chắc như vậy. Mình phải nói chuyện với cô ta lần nữa.

Dana gọi điện đến nhà Joan Sinisi. Greta trả lời:

- A lô.

- Greta, tôi là Dana Evans. Làm ơn cho tôi gặp cô Sinisi.

- Tôi xin lỗi, cô Sinisi sẽ không trả lời cú điện thoại nào cả.

- À, cô có thể nói là đó là Dana Evans, và tôi cần...

- Tôi rất tiếc, cô Evans. Cô Sinisi không thể.

Tín hiệu vụt tắt.

Sáng hôm sau, Dana đưa Kemal đến trường. Ánh mặt trời nhợt nhạt cố gắng xuyên qua bầu không khí lạnh cóng. Tên các góc phố ở khắp nơi trong thành phố, những ông già tuyết giống nhau đang rung những chiếc chuông kêu gọi từ thiện của họ.

Mình phải tìm cho ra một căn hộ trước năm mới, Dana nghĩ.

Dana họp cả buổi sáng với tổ tin tức, thảo luận xem họ phải làm các mục gì và phải thu hình ở những địa điểm nào. Có một mục về các vụ giết người đặc biệt dã man chưa bị khám phá, và Dana nghĩ ngay đến gia đình Winthrop.

Nàng gọi lại số của Joan Sinisi.

- A lô.

- Greta, điều tôi nói với cô Simsi rất quan trọng. Nói với cô ấy rằng Dana Evans...

- Cô ấy sẽ không nói chuyện với cô đâu, cô Evans.

Đường dây vút tắt.

Chuyện gì xảy ra vậy? Dana tự hỏi.

Dana vào gặp Matt Baker. Abbe Lasmann chào đón nàng.

- Chúc mừng! Tôi biết hai người đã chọn ngày tổ chức hôn lễ.

Dana mỉm cười.

- Vâng.

Abbe thở dài.

- Thật là một cầu hôn lãng mạn. Dana, lời khuyên của chúng tôi là sau khi đám cưới, cô nên đi mua vài túi hàng hoá và giấu vào thùng xe.

- Tại sao...

- Một ngày nào đó trên đường về, cô có thể quyết định đi vui vẻ một chút và sẽ về nhà trễ. Khi Jeff hỏi cô đã đi đâu, cô chỉ việc cho anh ấy xem những túi hàng và nói:

- Mua sắm. Anh ấy sẽ...

- Cảm ơn Abbe. Tôi vào gặp Matt chứ?

- Để tôi báo với ông ấy là cô đang chờ.

Một lát sau Dana bước vào văn phòng của Matt.

- Ngồi đi, Dana. Tin tốt đây. Chúng ta vừa mới có tin tức mới nhất về vụ Nielsens. Đêm nay chúng ta sẽ hoàn toàn đánh bại các đối thủ.

- Tuyệt vời! Tôi đã nói chuyện với một cựu thư ký của Taylor Winthrop và cô ta...

Matt cười to.

- Cô đã nói với tôi rằng...

- Tôi biết, nhưng ông hãy nghe đã. Khi còn làm việc cho Taylor Winthrop, cô ta đã đâm đơn kiện ông ta. Nhưng vụ này không được đưa ra toà vì họ đã dàn xếp với nhau. Cô ta sống trong một căn hộ sang trọng mà với đồng lương thư ký rẻ mạt sẽ không bao giờ có khả năng mua nó, vậy là vụ dàn xếp này khá nghiêm trọng đấy. Khi tôi nhắc đến tên của Winthrop, cô ta có vẻ hoảng hốt, hoảng hốt ra mặt cứ như thể là cô ta lo sợ cho tính mạng của mình ấy.

Matt Baker kiên nhẫn nói:

- Cô ta có nói là lo sợ cho tính mạng của mình không?

- Không.

- Cô ta có nói cô ta sợ Taylor Winthrop không?

- Không, nhưng...

- Vậy là với tất cả những gì cô biết, cô ta chỉ có thể sợ một người bạn trai ngày đêm đeo đuổi hay một tên trộm dưới gầm giường mà thôi. Cô hoàn toàn không có cơ sở để tiếp tục vụ này, phải không?

- Vâng, tôi... Dana nhìn về mặt ông ta. Không có gì cụ thể.

- Đúng. Còn về vụ Nielsens...

Joan Sinisi ngồi xem bản tin tối trên WTN. Dana đang nói: "... và ở phần tin trong nước, theo các báo cáo mới nhất, tỷ lệ tội ác trên toàn Liên bang đã giảm xuống hai mươi bảy phần trăm trong vòng mười hai tháng trở lại đây. Những nơi có tỷ lệ giảm cao nhất là Los Angeles, San Francisco và Detroit...Joan Simsi ngắm nhìn khuôn mặt Dana, nhìn sâu vào mắt nàng, cố gắng đi đến một quyết định. Cô ta xem nốt bản

tin và khi nó vừa kết thúc; cô ta cũng đã quyết định xong.

7. Chương 7

Sáng thứ hai khi Dana bước vào văn phòng, Olivia nói:

- Chào. Có một phụ nữ nào đó gọi điện cho cô ba lần nhưng không chịu xưng tên.
- Cô ta có để lại số điện không?
- Không. Cô ta nói sẽ gọi lại.

Ba mươi phút sau Olivia thông báo.

- Cô ta đang ở đầu dây đợi cô. Cô có muốn nói chuyện với cô ta không?
- Có! Dana nhấc điện thoại. Alô, tôi là Dana Evans. Ai...
- Tôi là Joan Sinisi.

Tim Dana đập nhanh.

- Vâng, cô Sinisi...
- Cô có muốn nói chuyện với tôi không? Giọng cô ta có vẻ hồi hộp.
- Muốn. Rất muốn.
- Vậy thì tốt.
- Tôi có thể đến chỗ cô...
- Không? Giọng cô ta đổi sang lo lắng. Chúng ta phải gặp nhau ở một chỗ nào khác. Tôi nghĩ là tôi đang... bị theo dõi.
- Thế nào cũng được. Ở đâu?
- Chỗ chuông chim ở khu vườn thú trong công viên.
- Một giờ nữa cô đến đó được không?
- Được. Tôi sẽ đến.

Công viên vắng tanh. Cơn gió tháng mười hai lạnh buốt thổi qua thành phố đã xua đuổi mọi người ra khỏi khu vực này. Dana đứng trước chuông chim đợi Joan Sinisi, co ro vì lạnh. Nàng nhìn đồng hồ. Nàng đã ở đây hơn một tiếng rồi. Minh cho cô ta thêm mười lăm phút nữa.

Mười lăm phút sau nàng tự nhủ, thêm nửa tiếng nữa, và chỉ thế thôi. Ba mươi phút sau nàng nghĩ, mẹ kiếp! Cô ta đã đổi ý rồi.

Dana trở về văn phòng, tê cứng và ướt.

- Có điện thoại tìm tôi không? Nàng hỏi Olivia với vẻ hy vọng.
- Sáu cuộc. Chúng ở trên bàn của cô.

Dana nhìn bản danh sách. Không có tên Joan Sinisi. Dana gọi đến nhà cô ta. Nàng nghe chuông đổ đến mười hai lần rồi mới chịu dập máy. Có thể cô ta sẽ lại đổi ý. Dana thử gọi thêm hai lần nữa, nhưng vẫn không có ai trả lời. Nàng định đi đến nhà cô ta nhưng rồi lại không đến nữa. Minh phải chờ cho đến khi tự cô ta tìm đến với mình, Dana quyết định.

Không có thêm một dấu hiệu nào từ Joan Sinisi.

Sáu giờ sáng hôm sau, Dana vừa mặc quần áo vừa xem bản tin "... và tình hình Chechnya đã trở nên tồi tệ hơn. Hàng chục xác thường dân Nga được tìm thấy, và bất chấp lời bảo đảm của chính phủ Nga rằng quân phiến loạn đã hoàn toàn bị tiêu diệt, những cuộc đọ súng vẫn tiếp tục nổ ra... Tin địa phương, một phụ nữ đã nhảy từ căn hộ của cô ta trên tầng mười ba xuống đất. Nạn nhân là Joan Sinisi, nguyên thư ký của ngài đại sứ Taylor Winthrop. Cảnh sát đang tiến hành điều tra vụ tai nạn.

Dana chờ người ra.

- Matt, có nhớ người phụ nữ mà tôi nói với ông là tôi đã đến gặp không? Joan Sinisi, thư ký cũ của Taylor Winthrop?

- Có. Cô ta làm sao?

- Bản tin sáng nay. Cô ta chết rồi.

- Cái gì?

- Sáng hôm qua cô ta gọi điện cho tôi yêu cầu gặp mặt gấp: Cô ta nói có chuyện rất quan trọng muốn cho tôi biết. Tôi đã đợi cô ta ở công viên hơn một tiếng đồng hồ. Cô ta không xuất hiện.

Matt nhìn nàng chăm chăm.

- Lúc điện thoại cho tôi, cô ta nói cô ta nghĩ rằng mình đang bị theo dõi.

Matt ngồi đó, xoa xoa cái cằm.

- Chúa ơi. Chúng ta có cái quái gì thế này?

- Tôi không biết. Tôi muốn nói chuyện với người giúp việc của Joan Sinisi.

- Dana...

- Vâng?

- Hãy cẩn thận. Hết sức cẩn thận.

Khi Dana bước vào phòng tiếp tân của toà cao ốc nơi Joan Sinisi ở, một nhân viên khác đang làm nhiệm vụ.

- Tôi có thể giúp gì cho cô?

- Tôi là Dana Evans. Tôi đến đây vì cái chết của cô Sinisi. Quả là một tấn bi kịch khủng khiếp.

Gương mặt anh ta trở nên buồn rầu.

- Vâng. Cô ấy là một phụ nữ cô đơn. Luôn trầm lặng và kín đáo.

- Cô ấy có nhiều khách khứa không? Dana hỏi.

- Không. Cô ấy sống rất khép kín.

- Hôm qua anh có làm việc không, lúc... ưỡn Dana nhịu lại ... lúc tai nạn xảy ra?

- Không, thưa cô.

- Vậy anh không biết có ai ở cùng cô ấy à?

- Không, thưa cô.

- Nhưng phải có người nào đó ở đây chứ?

- Ồ, vâng. Đó là Dennis. Cảnh sát đã thẩm vấn anh ta. Anh ta ra ngoài làm vài việc vặt lúc cô Sinisi tội nghiệp ngã xuống.

- Tôi muốn nói chuyện với Greta, người giúp việc của cô Sinisi.

- Tôi e rằng không thể được.

- Không thể? Tại sao?

- Bà ta đi rồi.

- Đi đâu?

- Bà ta bảo về nhà. Bà ta bị sốc nặng.

- Nhà bà ta ở đâu?

Anh ta lắc đầu.

- Tôi không biết.

- Bây giờ trong căn hộ còn ai không?

- Không, thưa cô.

Dana suy nghĩ chớp nhoáng.

- Ông chủ tôi muốn tôi dựng một phóng sự về cái chết của cô Sinisi cho WTN. Không hiểu tôi có thể nhìn lại căn hộ một lần không? Vài ngày trước tôi đã đến đây.

Anh ta nghĩ một lát rồi nhún vai.

- Tôi thấy không có vấn đề gì. Tôi sẽ đi cùng cô.

- Thế thì tốt quá, Dana nói.

Họ lặng im đi lên tầng mười ba. Khi đến trước căn hộ A, anh ta rút ra chiếc chìa vạn năng và mở cửa.

Dana bước vào trong. Vẫn như hôm trước Dana đã từng thấy. Ngoại trừ Joan Sinisi đã mất.

- Cô muốn xem thứ gì đặc biệt không, cô Evans?

- Không, Dana nói dối. Tôi chỉ muốn khơi dậy trí nhớ của mình.

Nàng đi dọc theo hành lang tới phòng khách rồi đi về phía sân thượng.

- Đây là nơi mà cô ấy ngã xuống, anh ta nói.

Dana bước ra ngoài sân hiên rộng rãi và tiến dần tới mép. Một bức tường cao khoảng một mét hai chạy bao quanh sân hiên. Không ai có thể vô tình ngã xuống qua bức tường đó được.

Dana nhìn xuống đường phố bên dưới đang hối hả bận bịu với việc chuẩn bị cho Giáng sinh và nghĩ, kẻ nào mà nhấn tâm làm cái việc như thế? Nàng rùng mình.

- Cô không sao chứ?

Dana hít một hơi thở sâu.

- Không, tôi không sao. Cảm ơn anh.

- Cô có muốn xem cái gì khác nữa không?

- Không, thế là đủ rồi.

Hành lang của phân khu cảnh sát thành phố đầy nhóc tội phạm, dĩ điểm, say rượu và những khách du lịch tuyệt vọng khi ví tiền của họ đã không cánh mà bay.

- Tôi muốn gặp thanh tra Marus Abrams, Dana nói với tay trung sĩ ngồi ở bàn giấy.

- Cửa thứ ba bên tay phải.

- Cảm ơn. Dana đi dọc theo hành lang.

Cửa phòng thanh tra để ngỏ.

- Thanh tra Abrams?

Ông ta đang đứng trước tủ hồ sơ, một người đàn ông to béo, bụng phệ và cặp mắt nâu ti hí. Ông ta nhìn Dana.

- Vâng? ông ta nhận ra nàng. Dana Evans. Tôi có thể giúp gì cho cô?

- Người ta cho tôi biết ông đang phụ trách vụ Joan Sinisi... vẫn là từ đó - tai nạn.

- Đúng vậy.

- Ông có thể cho tôi biết điều gì đó không?

Ông ta đi về bàn, cầm theo một xấp giấy đầy cộm và ngồi xuống.

- Không có gì nhiều để nói. Hoặc tai nạn hoặc tự tử. Mời cô ngồi.

Dana ngồi xuống ghế.

- Có ai ở bên cạnh cô ta lúc sự việc xảy ra không?

- Chỉ có người giúp việc. Lúc đó bà ta đang ở trong bếp. Bà ta nói ngoài ra không còn ai khác.

- Ông có biết tôi có thể tìm người giúp việc đó ở đâu không? Dana hỏi.

Ông ta suy nghĩ.

- Bà ta sẽ lên bản tin tối nay à?

Dana mỉm cười với ông ta.

- Đúng vậy.

Thanh tra Abrams đi về phía tủ hồ sơ và bắt đầu lục lọi ông ta lôi ra một tấm card.

- Đây rồi. Greta Miller số 1180 đại lộ Connecticut.

Hai mươi phút sau Dana đã lái xe dọc theo đại lộ Connecticut, tìm số nhà 1170... 1172... 1174... 1176... 1178... Số 1180 là bãi đỗ xe.

- Em thật sự tin là cô Sinisi đó bị ném xuống đất à? Jeff hỏi.

- Jeff, anh không bao giờ hẹn gặp ai gặp rồi lại đi tự tử, phải không? Có ai đó không muốn cô ta nói ra điều gì. Như chuyện con chó sủa của dòng họ Baskervilles ấy. Không ai nghe thấy tiếng chó sủa. Không ai biết gì cả.

Jeff nói:

- Càng ngày càng rùng rợn rồi đấy. Anh không nghĩ là em nên tiếp tục vụ này.

- Em không thể dừng vào lúc này được. Em phải tìm cho ra.

- Nếu em nói đúng, Dana, thì có sáu người bị giết rồi.

- Em biết. Dana nuốt khan.

- Và người giúp việc cho cảnh sát một địa chỉ giả rồi biến mất, Dana nói với Matt Baker. Khi tôi nói chuyện với Joan Sinisi, cô ta có vẻ rất hồi hộp, nhưng hoàn toàn không có ý định tự tử. Ai đó đã đẩy cô ta qua lan can.

- Nhưng chúng ta không có bằng chứng!

- Không có. Nhưng tôi biết là tôi đúng. Lần đầu tiên gặp Joan Sinisi tỏ ra hoàn toàn bình thường cho đến khi tôi đề cập đến Taylor Winthrop. Đó là lúc cô ta bắt đầu lo sợ. Đây là lần đầu tiên tôi thấy một vết rạn trên cái huyền thoại tuyệt vời mà Taylor Winthrop đã xây dựng nên. Một người như Winthrop không bao giờ phải hối lộ cho thư ký, trừ khi cô ta nắm được điều gì đó rất quan trọng của ông ta. Đó nhất định là sự tống tiền. Cái gì đó kỳ lạ vẫn đang tiếp tục diễn ra. Matt, ông có biết ai đã từng làm việc với Taylor Winthrop, người mà có thể gặp rắc rối với Taylor và không ngại nói lên sự

Matt Baker nghĩ một lát.

- Cô có thể đến gặp Roger Hudson. Trước khi về hưu ông ta là nhân vật chủ chốt của nghị viện và ông ta có cộng tác với Taylor Winthrop, một hay hai lần: ông ta có thể biết điều gì đó ông ta là người chẳng ngần ai cả.

- Ông có thể thu xếp cuộc gặp cho tôi không?

- Để tôi xem đã.

Một giờ sau, Matt Baker gọi điện.

- Trưa ngày thứ năm cô sẽ gặp Roger Hudson tại nhà ông ta ở Georgetown.

- Cảm ơn Matt. Tôi rất biết ơn ông.

- Tôi phải cảnh cáo cô, Dana...

- Vâng?

- Hudson rất dễ cáu bẳn đấy.

- Tôi sẽ cố để thật đáng yêu.

Matt Baker định rời khỏi văn phòng thì Elliot Cromwell bước vào.

- Tôi muốn nói chuyện với anh về Dana.

- Có vấn đề gì vậy?

- Không, và tôi không muốn có vấn đề gì cả. Về việc cô ta điều tra vụ Taylor Winthrop...

- Vâng.

- Cô ấy đang xáo tung mọi thứ lên, và tôi nghĩ cô ấy sẽ phí công vô ích thôi. Tôi biết rõ Taylor Winthrop và gia đình ông ta. Họ đều là những con người tuyệt vời.

Matt Baker nói:

- Vậy thì tốt. Cứ để cô ta tiếp tục cũng không hại gì.

Elliot Cromwell nhìn Matt một lát rồi nhún vai.

- Nhớ thông tin cho tôi.

- Đường dây an toàn.

- Vâng, thưa ngài.

- Tốt. Chúng ta đang theo dõi thông tin đến từ WTN.

- Anh có chắc rằng nó chính xác?

- Hoàn toàn chính xác. Nó xuất phát từ toà nhà của ban quản trị.

8. Chương 8

Sáng thứ tư, lúc đang chuẩn bị bữa sáng, Dana nghe thấy những âm thanh âm ỉ phía ngoài.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ và ngạc nhiên thấy một chiếc xe tải nhỏ đỗ trước cửa toà nhà và nhiều người đàn ông đang khiêng đồ đạc lên xe.

Ai chuyển đi vậy? Dana tự hỏi. Tất cả các căn hộ đều có người ở và họ đều thuê với kỳ hạn dài.

Dana đặt bát bột mì lên bàn khi nghe thấy tiếng gõ cửa. Đó là Dorothy Wharton.

- Dana, tôi có tin cho cô, Cô ta hào hứng nói. Howard và tôi sẽ sang Rome hôm nay.

Dana ngạc nhiên nhìn cô ta. Rome. Hôm nay.

- Không thể được sao? Tuần trước có một người đến gặp Howard. Rất là bí mật. Howard bảo tôi không được nói gì. Đêm qua người đó gọi điện lại và đề nghị với Howard làm việc cho một công ty ở Italy với mức lương gấp ba lần mức lương hiện tại của anh ấy. Mặt Dorothy rạng rỡ.

- Tốt, thật là tuyệt vời, Dana nói. Chúng tôi sẽ rất nhớ hai người.

- Chúng tôi cũng sẽ rất nhớ cô.

Howard đến bên cửa.

- Chắc là Dorothy đã cho cô biết?

- Vâng. Mừng cho hai người. Nhưng tôi nghĩ rằng anh đã xác định sống ở đây? Và bỗng nhiên...

- Tôi không thể tin được. Hoàn toàn bất ngờ. Đó là một công ty lớn. Italiano Ripristino. Chúng là một tổ hợp lớn nhất ở Italy, có rất nhiều công ty con làm về lĩnh vực phục chế. Tôi không biết làm sao họ lại biết tôi, nhưng họ đã cử người đến đây để thương lượng. Ở Rome có rất nhiều tượng đài cần phục chế. Họ thậm chí còn trả nốt số tiền thuê nhà năm nay cho chúng tôi để có thể lấy lại tiền cọc. Điều duy nhất là chúng tôi phải có mặt ở Rome vào ngày mai. Nên chúng tôi phải dọn nhà hôm nay.

Dana nói ngập ngừng:

- Chuyện này hơi bất thường, phải không?

- Tôi cho là họ đang rất vội vã.

- Cô có cần tôi giúp một tay không?

Dorothy lắc đầu.

- Không. Chúng tôi đã làm cả đêm rồi. Hầu hết đồ đạc là tặng cho hội từ thiện. Với mức lương của Howard, chúng tôi có thể mua những thứ tốt hơn nhiều.

Dana cười to.

- Vậy thì giữ quan hệ nhé, Dorothy.

Một giờ sau gia đình Whartons rời căn hộ và lên đường sang Rome.

Khi Dana đến văn phòng, nàng nói với Olivia:

- Cô kiểm tra một công ty cho tôi.

- Vâng.

- Tên nó là Italiano Ripristino. Tôi tin là trụ sở của nó ở Rome.

- Vâng.

Ba mươi phút sau Olivia trao cho Dana một trang giấy "Đây rồi. Nó là một trong những công ty lớn nhất châu Âu".

Dana thấy nhẹ cả người.

- Tốt quá. Tôi rất vui khi nghe điều này.
- Nhân tiện, Olivia nói. Nó không phải là công ty tư nhân.
- Ồ?
- Nó là sở hữu của chính phủ Italy...

Khi Dana đưa Kemal về nhà chiều hôm đó, một người đàn ông trung niên đeo kính đã dọn vào căn hộ của Wharton.

Thứ năm, ngày mà Dana có cuộc hẹn với Roger Hudson, bắt đầu một cách tồi tệ.

Vào buổi họp đầu tiên, Roger Fenwick nói:

- Có vẻ như chúng ta gặp rắc rối rồi với bản tin tối nay.
- Thế nào? Dana hỏi.
- Cô biết nhóm nhân viên mà chúng ta cử sang Ireland chứ? Tối nay chúng ta sẽ sử dụng phim của họ.
- Họ đã bị bắt. Tất cả các vật dụng đều bị tịch thu.
- Nghiêm trọng thế à?
- Tôi không bao giờ nói đùa về người Ireland. Anh ta trao cho Dana một tờ giấy. Đây là mục chính của chúng ta về một nhân viên nhà băng ở Washington đang bị truy nã về tội lường gạt.
- Một câu chuyện hay, Dana nói. Và đây là độc quyền của chúng ta.
- Ban pháp luật của chúng ta vừa huỷ bỏ nó.
- Gì cơ.
- Họ sợ bị kiện.
- Tuyệt, Dana cay đắng nói.
- Vẫn chưa hết. Nhân chứng trong vụ giết người mà chúng ta hẹn phỏng vấn trực tiếp vào đêm nay...
- Ừ.
- Anh ta đổi ý rồi. Anh ta không đến nữa!

Dana rên lên. Điều duy nhất nàng còn trông chờ trong ngày hôm nay là cuộc gặp mặt với Roger Hudson.

Khi Dana về đến văn phòng, Olivia nói:

- Mười một giờ rồi, cô Evans. Với thời tiết này thì cô nên đến gặp ông Hudson ngay đi.
- Cảm ơn, Olivia. Hai đến ba giờ nữa tôi sẽ về.

Dana nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuyệt lại bắt đầu rơi. Nàng mặc áo khoác, quàng khăn và đi ra cửa. Chuông điện thoại vang lên.

- Cô Evans...

Dana quay lại.

- Điện thoại cho cô ở đường dây số ba.
- Lúc này không được. Tôi phải đi.
- Là người nào đó ở trường của Kemal.
- Gì cơ? Dana trở lại bàn làm việc. A lô?
- Cô Evans?

- Vâng?
- Tôi là Thomas Henry.
- Vâng, ông Henry. Kemal có chuyện gì thế?
- Tôi thật sự không biết phải trả lời thế nào. Tôi rất tiếc phải nói ra điều này, nhưng Kemal bị đuổi học! Dana đứng yên, choáng váng.
- Đuổi học. Tại sao? Nó đã làm gì?
- Có lẽ chúng ta phải gặp nhau nói chuyện. Tôi sẽ rất biết ơn nếu cô có thể đón cháu về.
- Ông Henry...

- Tôi sẽ giải thích khi cô đến đây, cô Evans. Cảm ơn cô.

Dana dập điện thoại. Chuyện gì có thể xảy ra nhỉ?

Olivia hỏi:

- Mọi việc ổn chứ?
- Ổn. Dana rên lên. Nó làm cho buổi sáng hôm nay thật hoàn hảo.
- Tôi có thể làm gì bây giờ?
- Nói thêm một lời cầu nguyện cho tôi.

Sáng sớm hôm đó, Ricky Underwood đã đứng quan sát Dana thả Kemal ở cổng trường, vẫy tay chào và lái xe đi.

Khi Kemal đi qua chỗ nó đứng, Ricky nói:

- Đây, đúng là người hùng chiến tranh. Mẹ mày sẽ nản chí thôi. Mày chỉ còn một tay, và bây giờ khi mày chơi đập tay với mụ ta...

Kemal cử động nhanh không thể tả. Chân nó giáng thẳng vào háng Ricky và khi thằng này gào lên và co gập người lại, Kemal thúc đầu gối trái vào ngay mũi nó.

Máu bắn toé ra.

Kemal cúi người xuống sát mặt thằng kia.

- Lần sau tao sẽ giết mày!

Dana lái xe nhanh hết khả năng cho phép tới trường trung học Theodore Roosevelt, tự hỏi chuyện gì đã xảy ra. Cho dù thế nào đi nữa mình cũng phải nói ông Henry giữ Kemal ở lại trường.

Thomas Henry đang đợi Dana trong văn phòng, Kemal ngồi ở ghế đối diện ông ta. Lúc Dana bước vào, nàng có cảm giác ngờ ngợ.

- Cô Evans.

Dana hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra thế?
- Con cô đánh vỡ mũi và xương gò má của bạn học. Xe cứu thương đã đưa cậu ta đến phòng cấp cứu..

Dana hoài nghi nhìn Kemal.

- Chuyện đó làm sao... làm sao xảy ra được. Kemal chỉ có một cánh tay.
- Vâng. Thomas Henry nói. Nhưng nó có hai chân. Nó đánh vỡ mũi bạn học bằng đầu gối.

Kemal nhìn lên trần.

Dana quay sang thằng bé:

- Kemal, sao cháu làm được điều đó?

Nó nhìn xuống.

- Dễ lắm.

- Cô hiểu ý tôi mà, cô Evans, Thomas Henry nói. Toàn bộ hành vi của nó là... tôi... tôi không biết phải diễn tả thế nào. Chúng tôi không thể chấp nhận những hành vi ấy nữa. Tôi khuyên cô nên tìm một trường học khác thích hợp với nó.

Dana nói với vẻ nghiêm túc:

- Ông Henry, Kemal không hề muốn đánh nhau. Tôi chắc rằng khi làm thế, là nó phải có một lý do chính đáng. Ông không thể...

Ông Henry cương quyết nói:

- Chúng tôi đã quyết định rồi, cô Evans...

Dana hít một hơi dài.

- Cũng được. Chúng tôi sẽ tìm một trường khác biết thông cảm hơn. Đi nào, Kemal.

Kemal đứng dậy, nhìn ông Henry với vẻ thách thức rồi đi theo Dana ra ngoài. Hai người bước đi trong im lặng. Dana nhìn đồng hồ. Nàng đã trễ hẹn và không có chỗ nào gửi tạm Kemal cả. Mình phải dẫn nó đi theo.

Khi đã vào trong xe, Dana hỏi.

- Được rồi, Kemal. Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Nó không biết phải nói với nàng về những lời lẽ của Ricky Underwood như thế nào.

- Cháu xin lỗi, Dana. Là lỗi của cháu.

Rad, Dana nghĩ.

Dinh thự của Hudson nằm trên một miếng đất rộng năm mẫu trong một khu vực riêng biệt ở Georgetown.

Toà nhà, không nhìn thấy được từ ngoài phố, là một lâu đài ba tầng kiểu Georgian toạ lạc trên đỉnh đồi. Bên ngoài nó được quét vôi trắng và có một con đường ôtô dài quanh co dẫn đến trước cửa nhà.

Dana dừng xe lại trước căn nhà. Nàng nhìn Kemal.

- Cháu vào cùng cô.

- Tại sao?

- Vì bên ngoài trời rất lạnh. Nào, đi thôi.

Dana đi đến trước cửa nhà, Kemal miễn cưỡng theo sau nàng.

Nàng quay sang thằng bé.

- Kemal, cô đến đây để thực hiện một cuộc phỏng vấn vô cùng quan trọng. Cô muốn cháu giữ im lặng và tỏ ra lịch sự. Được chứ?

- Vâng.

Dana nhấn chuông cửa. Một gương mặt to bè vui vẻ trong bộ đồng phục quần gia ló ra.

- Cô Evans?

- Vâng.

- Tôi là Cesar. Ông Hudson đang đợi cô. Ông ta nhìn Kemal, rồi quay lại Dana. Để tôi cất áo khoác giúp cô! Ông ta mang nó treo lên mắc áo ở hành lang.

Kemal nhìn Cesar chăm chăm, ông ta cao hơn rất nhiều so với nó.

- Ông cao bao nhiêu vậy?

Dana nói:

- Kemal! Không được hỗn.

- Ồ không sao, cô Evans. Tôi cũng quen rồi.

- Ông có cao hơn Michael Jordan không? Kemal hỏi.

- Bác e là thế. Người quản gia mỉm cười. Bác cao hai mét tư. Mời cô đi lối này.

Lối vào rất rộng, một hành lang dài có sàn gỗ cứng, những tấm gương cổ, những chiếc bàn đá hoa cương...

Dọc theo tường là những bức tượng quý giá đời Minh xếp thành dãy dài.

Dana và Kemal đi theo Cesar vào đến phòng khách tường màu vàng nhạt và có các đồ gỗ màu trắng. Giữa phòng là những chiếc ghế bành êm ái, những chiếc bàn theo kiểu cuối thời Nữ hoàng Anne, những chiếc ghế lưng cao có bọc lụa vàng nhạt.

Thượng nghị sĩ Roger Hudson và vợ, Pamela, đang ngồi chơi cờ thỏ cáo. Họ đứng dậy khi Cesar thông báo rằng Dana và Kemal đã đến.

Roger Hudson khoảng gần sáu mươi, vẻ nghiêm khắc, cặp mắt xám lạnh lùng, nụ cười giữ kẽ. Nó báo trước một thái độ cách biệt đáng ngại ở ông ta.

Pamela Hudson trông xinh đẹp, hơi trẻ trung hơn chồng mình. Bà ta có vẻ nồng nhiệt và khả cử mở. Mái tóc vàng hoe nhạt và hơi ngả xám, cho thấy sự không cầu kỳ trang điểm.

- Xin lỗi vì tôi đã tới trễ, Dana lên tiếng. Tôi là Dana Evans. Đây là con trai tôi, Kemal.

- Tôi là Roger Hudson. Đây là vợ tôi, Pamela.

Dana đã điều tra qua về Roger Hudson trên Internet. Bố ông ta làm chủ một công ty thép nhỏ, tập đoàn Hudson, và Roger Hudson đã biến nó thành công ty toàn cầu. Ông ta là tỷ phú, đã từng là người lãnh đạo chính của Thượng nghị viện và có một thời gian đứng đầu Ủy ban Dịch vụ vũ trang. Ông ta đã thôi công việc kinh doanh và bây giờ là cố vấn chính trị cho Nhà trắng.

Hai mươi năm trước Roger Hudson kết hôn với một phụ nữ thượng lưu xinh đẹp, Pamela Donnelly. Hai người rất nổi bật ở Washington và có ảnh hưởng lớn đến các vấn đề chính trị.

Dana nói:

- Kemal, đây là ông và bà Hudson. Nàng nhìn Roger. Xin lỗi vì tôi đã cho cháu đi cùng, nhưng...

- Không có vấn đề gì cả, Pamela Hudson nói.

- Chúng tôi biết tất cả về Kemal rồi.

Dana ngạc nhiên nhìn bà ta.

- Thật sao?

- Đúng vậy. Đã có một bài báo dài viết về cô, cô Evans. Cô đã đưa Kemal từ Sarajero về đây. Đó là một điều tuyệt vời!

Roger Hudson đứng đó, im lặng.

- Cô dùng gì nhỉ? Pamela Hudson hỏi.

- Cảm ơn, tôi không muốn uống gì cả. Dana trả lời.

Họ nhìn Kemal. Nó lắc đầu.

- Mời ngồi. Roger Hudson và vợ ngồi xuống ghế bành.

Dana và Kemal ngồi xuống hai chiếc ghế nhỏ đối diện họ.

Roger Hudson nói cộc lốc:

- Tôi không rõ cô đến đây vì chuyện gì, cô Evans. Matt Baker đề nghị tôi gặp cô. Vậy tôi có thể giúp gì được cho cô?

- Tôi muốn nói chuyện với ông về Taylor Winthrop.

Roger Hudson cau mày.

- Chuyện gì về ông ta?

- Tôi được biết rằng ông biết ông ta khá rõ?

- Đúng. Tôi gặp Taylor khi ông ấy còn là đại sứ ở Nga. Lúc đó tôi đang còn lãnh đạo Ủy ban Dịch vụ vũ trang. Tôi sang Nga để đánh giá về khả năng quân sự của họ. Taylor đã đi cùng chúng tôi hai, ba ngày gì đó.

- Ông thấy ông ta thế nào, ông Hudson?

Một thoáng trầm ngâm.

- Một cách thành thật, cô Evans, tôi không quá ấn tượng về tất cả những sự hấp dẫn của ông ấy. Nhưng phải nói, tôi nghĩ rằng người đàn ông này rất có năng lực.

Kemal tỏ ra chán ngắt, nó nhìn quanh rồi đứng dậy và đi sang căn phòng bên cạnh.

- Ông có biết liệu ngài đại sứ Winthrop có gặp rắc rối gì ở Nga không?

Roger Hudson nhìn nàng một cách khó hiểu.

- Tôi không chắc là tôi có biết hay không. Rắc rối kiểu gì?

- Đại loại đại loại là ông ta có thể có kẻ thù ở đâu đó. Ý tôi là kẻ thù thật sự nguy hiểm, nguy hiểm đến chết người?

Roger Hudson chậm rãi lắc đầu.

- Cô Evans, nếu có chuyện như thế xảy ra, không chỉ mình tôi mà cả thế giới sẽ đều biết. Cuộc sống của Taylor Winthrop cực kỳ công khai. Cho phép tôi hỏi cô những câu hỏi này được đưa ra với mục đích gì?

Dana ngượng ngịu trả lời:

- Tôi nghĩ rằng có lẽ Taylor Winthrop đã đụng chạm đến ai đó đủ nguy hiểm để giết ông ta và luôn cả gia đình ông ta.

Vợ chồng Hudson nhìn nàng chăm chăm.

Dana nhanh chóng tiếp tục.

- Tôi biết chuyện này nghe có vẻ không được bình thường, nhưng sao cả nhà họ lại chết thảm trong vòng chưa đầy một năm.

Roger Hudson nói một cách cộc cằn:

- Cô Evans, tôi đã sống đủ lâu để biết cái gì là có thể, nhưng chuyện này... cô dựa vào đâu vậy?

- Nếu ý muốn nói đến bằng chứng cụ thể, thì tôi không hề có.

- Tôi không ngạc nhiên. Ông ta do dự. Tôi có nghe rằng... giọng ông ta chùng xuống. Không có gì.

Hai người phụ nữ cùng nhìn ông ta.

- Như thế là không công bằng với cô Evans, anh yêu. Anh định nói gì vậy?

Ông ta nhún vai.

- Nó không quan trọng. Ông ta quay sang Dana. Lúc tôi còn ở Moscow, có tin đồn rằng Winthrop dính vào vài vụ làm ăn cá nhân với người Nga, nhưng tôi vốn không tin các tin đồn, và tôi chắc rằng cô cũng vậy, cô Evans. Giọng ông ta nghe giống hết một lời chỉ trích.

Trước khi Dana kịp trả lời, một tiếng vỡ loảng xoảng vang lên từ phòng đọc sách bên cạnh.

Pamela Hudson đứng dậy và đi về phía âm thanh phát ra. Roger và Dana theo sau. Họ dừng lại ở cửa.

Trong phòng một chiếc bình đời Minh đã rơi xuống đất và vỡ thành nhiều mảnh. Bên cạnh đó là Kemal.

- Ô Chúa ơi, Dana nói, vẻ giận dữ! Tôi thành thật xin lỗi. Kemal, sao cháu lại...

- Chỉ là chẳng may thôi.

Dana quay sang vợ chồng Hudson, mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

- Tôi thành thật xin lỗi. Tôi sẽ trả tiền lại cho ông bà. Tôi...

- Xin cô đừng lo lắng về chuyện đó, Pamela Hudson nói với nụ cười dễ thương. Những con chó của chúng tôi làm vỡ nhiều hơn thế cơ.

Mặt Roger Hudson đanh lại. Ông ta định nói điều gì đó nhưng bà vợ đã đưa mắt ngăn lại.

Dana nhìn những mảnh vỡ của cái bình. Có lẽ nó đáng giá đến mười năm lương của mình mất, nàng nghĩ.

- Sao chúng ta không trở lại phòng khách nhỉ? Pamela Hudson gợi ý.

Dana đi theo vợ chồng Hudson, với Kemal bên cạnh.

- Ngồi đây với cô, nàng giận dữ thì thầm. Họ ngồi xuống.

Roger Hudson nhìn Kemal.

- Sao cháu lại mất một cánh tay?

Dana ngạc nhiên trước sự vô ý của câu hỏi, nhưng Kemal lại trả lời một cách thoải mái.

- Một quả bom.

- Bác hiểu. Thế còn bố mẹ cháu, Kemal?

- Họ bị giết trong một trận oanh tạc cùng em gái cháu.

Roger Hudson lâu bầu:

- Mẹ kiếp chiến tranh.

Cùng lúc đó, Cesar đi vào phòng.

- Bữa trưa đã sẵn sàng.

Bữa trưa rất ngon miệng. Dana nhận thấy Pamela rất nồng nhiệt và duyên dáng, còn Roger Hudson tỏ ra hoà hoãn hơn.

- Bây giờ cô đang làm chương trình gì? Pamela Hudson hỏi Dana.

- Chúng tôi đang có một chương trình mới tên là Đường dây tội ác. Mục đích của nó là vạch trần những tội phạm đang sống ung dung sau những tội ác mà chúng thực hiện, đồng thời cố gắng giúp đỡ những người vô tội bị bỏ tù oan.

Roger Hudson nói:

- Washington là một nơi tuyệt vời để bắt đầu. Ở đây có đầy những tên giả mạo đang chễm chệ ở những vị trí cao ngất, những kẻ đang sống ung dung với những tội ác mà cô không thể hình dung tới.

- Roger có chân trong một vài uỷ ban cải cách chính phủ, Pamela tự hào nói.

Chồng bà ta cầu nhàu:

- Sự khác nhau giữa đúng và sai có vẻ như càng ngày càng mờ đi. Có lẽ điều này được dạy ở nhà. Trường học của chúng tôi không hề dạy bọn trẻ điều này.

Pamela Hudson nhìn Dana.

- Nhân tiện, tối thứ bảy này Roger và tôi sẽ tổ chức một buổi party nho nhỏ. Cô có sẵn lòng tham gia với chúng tôi không?

Dana mỉm cười.

- Tại sao lại không, cảm ơn bà. Tôi rất vui lòng.

- Cô có bạn trai chưa?

- Rồi. Là Jeff Connors.

Roger Hudson nói:

- Tay phóng viên thể thao trên truyền hình?

- Vâng!

- Anh ta không tệ đâu. Thỉnh thoảng tôi cũng có xem mục của anh ta, ông ta nói. Tôi rất muốn gặp anh ta.

Dana mỉm cười.

- Tôi chắc là Jeff cũng rất muốn đến đây!

Lúc Dana và Kemal ra về, Roger Hudson dẫn nàng sang một bên.

- Nói một cách thành thật, cô Evans, tôi cho rằng giả thuyết của cô về vụ nhà Winthrop hoàn toàn là sự tưởng tượng. Nhưng vì Matt Baker, tôi sẽ kiểm tra thử và xem có thể tìm ra cái gì đó chứng minh được điều đó không.

- Cảm ơn ông.

Nói một cách thành thật, cô Evans, tôi cho rằng giả thuyết của cô về vụ nhà Winthrop hoàn toàn là sự tưởng tượng. Nhưng vì Matt Baker, tôi sẽ kiểm tra thử và xem có thể tìm ra cái gì đó chứng minh được điều đó không.

Hết băng.

9. Chương 9

Vào giữa cuộc họp buổi sáng về Đường dây tội ác, Dana ở trong phòng với sáu phóng viên và nghiên cứu viên.

Olivia ló đầu vào.

- Ông Baker muốn gặp cô.

- Nói với ông ấy tôi sẽ sang ngay.

- Ông chủ đang đợi cô.

- Cảm ơn, Abbe. Hôm nay trông cô vui vẻ quá.

Abbe gật đầu.

- Cuối cùng tôi cũng đã được ngủ yên. Vì lần cuối...

- Dana? Vào đây, Matt kêu lên.

- Tí nữa nói tiếp, Abbe nói.

Dana vào văn phòng của Matt.

- Cuộc gặp với Roger Hudson thế nào?

- Tôi có cảm giác là ông ta không được hứng thú lắm. Ông ta cho rằng giả thuyết của tôi là điên rồ.

- Tôi đã bảo cô là ông ta không phải là người nhiệt tình rồi mà.

- Nhưng vợ ông ta lại rất đáng yêu. Ông nên nghe bà ta nói về chủ đề cơn điên của xã hội Washington.

- Tôi biết. Bà ta là một phụ nữ tuyệt vời.

Dana vào gặp Elliot Cromwell trong phòng ăn của uỷ viên ban quản trị.

- Ngồi cùng tôi, Elliot Cromwell nói.

- Cám ơn. Dana ngồi xuống.

- Kemal thế nào rồi?

Dana do dự.

- Vào lúc này, tôi e là có vấn đề.

- Ồ? Vấn đề gì vậy?

- Kemal bị đuổi học.

- Tại sao?

- Nó đánh một bạn học phải nằm viện.

- Vậy là đúng rồi.

- Tôi chắc chắn rằng vụ đánh nhau đó không phải là lỗi của Kemal, Dana khẳng định nói. Nó hay bị trêu chọc vì nó chỉ có một cánh tay.

Elliot Cromwell nói:

- Tôi hiểu như thế sẽ rất khó khăn với nó.

- Vâng. Tôi đang cố nhờ lấp tay giả cho nó. Nói chung là có nhiều vấn đề.

- Kemal học lớp mấy?

- Lớp bảy.

Elliot Cromwell nghĩ ngợi.

- Cô có quen ai ở trường trung học Lincoln không?

- Ồ, có. Nhưng tôi biết việc đưa nó vào trường đó là rất khó khăn. Nàng nói thêm. Và tôi e rằng thành tích của Kemal không được tốt lắm.

- Tôi có vài mối quan hệ ở đó. Cô có muốn tôi nói chuyện với họ không?

- Tôi... ông tốt bụng quá.

- Rất vui được giúp cô.

Cuối ngày hôm đó, Elliot Cromwell cho gọi Dana.

- Tôi có tin tốt cho cô đây. Tôi đã nói chuyện với hiệu trưởng trường trung học Lincoln và bà ấy đã đồng ý nhận Kemal vào học thử. Sáng mai cô có thể cho cháu đến gặp mặt không?

- Dĩ nhiên là được. Tôi... Dana phải mất một lát để nén lòng xuống.Ồ, tuyệt vời quá. Tôi rất biết ơn. Cảm ơn ông nhiều lắm. Tôi thật sự biết ơn ông. Elliot.

- Tôi muốn cô biết rằng tôi đánh giá cô rất cao, Dana. Tôi nghĩ rằng cô đã rất tuyệt vời khi đưa Kemal về đất nước này. Cô là một người đặc biệt.

- Tôi... cảm ơn.

Khi rời khỏi văn phòng, nàng nghĩ, thật may mắn khi có được một ông chủ tốt.

Trường trung học Lincoln là một khu rộng lớn bao gồm một toà nhà cao tầng kiểu Edward, ba toà nhà khác nhỏ hơn, những sân chơi mênh mông được quét tước cẩn thận, một sân cỏ cắt tỉa công phu.

Đứng trước lối vào, Dana nói:

- Kemal, đây là trường học tốt nhất ở Washington. Cháu có thể học được nhiều thứ ở đây, nhưng cháu phải có quan điểm rõ ràng về điều này. Cháu có hiểu không?

- Sweet.

- Và không được dính vào bất cứ vụ đánh nhau nào.

Kemal không trả lời.

Dana và Kemal được đưa vào văn phòng của Rowana Trott, hiệu trưởng của trường. Bà ta là một phụ nữ hấp dẫn với thái độ thân thiện.

- Xin chào, bà ta nói. Rồi quay sang Kemal:

- Cô đã được nghe rất nhiều về cháu rồi, anh bạn trẻ. Tất cả chúng tôi đều mong có cháu ở đây.

Dana đợi cho Kemal nói điều gì đó. Khi thấy nó im lặng, nàng nói:

- Kemal cũng mong được học ở đây.

- Tốt. Cô hy vọng cháu sẽ quen được những người bạn tốt trong ngôi trường của chúng ta.

Kemal vẫn đứng đó và không nói tiếng nào.

Một phụ nữ đứng tuổi hơn bước vào văn phòng. Bà Trott nói:

- Đây là Becky. Becky, đây là Kemal. Sao cô không dẫn Kemal đi tham quan xung quanh một chút nhỉ? Để cháu nó làm quen với các thầy cô giáo của mình nhé.

- Dĩ nhiên. Lối này, Kemal.

Kemal nhìn Dana bằng ánh mắt van nài, rồi đi theo Becky ra ngoài.

- Tôi muốn giải thích về Kemal, Dana bắt đầu.

- Cháu nó...

Bà Trott nói:

- Cô không cần phải làm thế, cô Evans.

Elliot Cromwell đã cho tôi biết về hoàn cảnh và lý lịch của Kemal rồi. Tôi biết cháu cần được thông cảm hơn những đứa trẻ khác vì những gì cháu đã trải qua, và chúng tôi đã chuẩn bị điều này.

- Cảm ơn bà, Dana nói.

- Tôi đã có bản thành tích học tập của cháu ở trường trung học Theodore Roosevelt. Chúng tôi sẽ cố gắng làm cho nó tốt lên.

Dana gật đầu.

- Kemal là một đứa bé rất thông minh.

- Tôi tin chắc điều đó. Điểm A của cháu ở môn toán đã đủ chứng minh. Chúng tôi sẽ khích lệ cháu để cháu bộc lộ hết khả năng của mình trong những môn học khác.

- Việc chỉ còn một cánh tay luôn là nỗi đau dai dẳng đối với cháu nó. Dana nói. Tôi mong là sẽ sớm giải quyết được điều này.

Bà Trott gật đầu.

- Dĩ nhiên.

Khi Kemal đã tham quan ngôi trường xong, nó và Dana trở ra ô tô. Dana nói:

- Cô biết là cháu sẽ thích ở đây.

Kemal im lặng.

- Đây là một ngôi trường đẹp, phải không?

- Tồi tệ, Kemal nói.

Dana dừng lại.

- Tại sao?

Giọng Kemal ghen lại.

- Họ có sân tennis và sân bóng đá, còn cháu thì không thể... Mất nó đâm lẹ.

Dana choàng tay qua vai nó.

- Cô xin lỗi. Và nàng tự nhủ, mình phải làm điều gì đó về chuyện này.

Buổi party tối thứ bảy ở nhà Hudson thật lịch sự và cũng thật cuốn hút. Các căn phòng đẹp đẽ tràn ngập các nhân vật tai to mắt lớn của nội các chính phủ, bao gồm Tổng thư ký của Bộ Quốc phòng, vài thành viên trong Quốc hội, vị đứng đầu Cục dự trữ Liên bang, vị đại sứ từ nước Đức...

Lúc Dana và Jeff đến, Roger và Pamela đang đứng ngoài cửa. Dana giới thiệu Jeff với hai người.

- Tôi rất thích phần tin thể thao của anh! Roger Hudson nói.

- Cảm ơn ông.

Pamela nói:

- Để tôi giới thiệu hai người với các vị khách khác.

Nhiều gương mặt nhìn rất quen thuộc, và những cuộc chào hỏi diễn ra khá thân mật. Dường như đa số khách mời ở đây là khán giả trung thành hoặc của Dana hoặc của Jeff hoặc của cả hai người.

Khi còn riêng họ với nhau, Dana nói:

- Chúa ơi, nhìn đám khách này em cứ tưởng mình đang đọc Who's Who.

Jeff nắm tay nàng. Em là nhân vật nổi tiếng nhất ở đây mà.

- Thôi mà, Dana nói. Em chỉ...

Lúc đó nàng thấy tướng Victor Booster và Jack Stone đi về phía mình.

- Xin chào tướng quân, Dana nói.

Booster nhìn nàng và hỏi một cách thô lỗ:

- Cô làm cái quái gì ở đây thế?

Dana đỏ bừng mặt.

- Đây là buổi tối của những người bạn, ông tướng gầm gừ. Tôi không biết là giới truyền thông cũng được mời.

Jeff giận dữ nhìn tướng Booster.

- Thôi đi! Anh nói. Chúng tôi cũng có quyền như...

Victor Booster phớt lờ anh. Ông ta tiến lại gần Dana.

- Hãy nhớ những gì tôi đã hứa nếu cô vẫn cố đi tìm rắc rối đấy. Rồi ông ta bỏ đi.

Jeff nhìn theo ông ta với vẻ hoài nghi.

- Lạy Chúa. Tất cả chuyện này là thế nào?

Jack Stone đứng đó, mặt đỏ bừng.

- Tôi... tôi thành thật xin lỗi. Đôi khi ông ấy vẫn như vậy. Ông ấy không phải là người khéo léo.

- Chúng tôi biết rồi, Jeff lạnh nhạt trả lời.

Bữa ăn tối thật đặc sắc. Trước mặt hai người là một thực đơn viết tay rất đẹp:

"Trứng cá caviar Nga với rượu Vodka nhẹ và pho mát kem.

Gà lôi hầm với nấm trắng và măng tây xanh.

Gan béo kiểu Bismarck với rau diếp Boston, hạt tiêu và giấm xeres.

Tôm hùm của bang Maine với nước sốt champagne Mornay.

Thịt bò phi-lê Wellington với khoai tây rán Orloff và salad.

Chocolate nóng với rượu cam và chocolate miếng".

Đây là bữa tiệc kiểu Lucullan.

Dana vô cùng ngạc nhiên khi thấy mình ngồi cạnh Roger Hudson. Pamela đã dàn xếp, nàng nghĩ.

- Pamela nói rằng Kemal đã được vào học ở trường trung học Lincoln.

Dana mỉm cười.

- Vâng. Elliot Cromwell đã thu xếp việc đó ông ấy quả là một con người đặc biệt.

Roger Hudson gật đầu.

- Tôi cũng nghe nói vậy.

Ông ta lưỡng lự một lát.

- Chuyện này có thể không có ý nghĩa gì, nhưng hình như trước khi Taylor Winthrop trở thành đại sứ ở Nga, ông ấy có bảo các bạn mình rằng ông ấy đã dứt khoát về hưu.

Dana cau mày.

- Và rồi ông ấy lại nhận chức đại sứ ở Nga.

Kỳ lạ.

Trên đường về nhà, Jeff hỏi Dana:

- Em làm thế nào mà kiếm được một người hâm mộ như tướng Booster thế.

- Ông ta không muốn em điều tra về những cái chết trong gia đình Winthrop.

- Tại sao ông ta lại không muốn?

- Ông ta không giải thích. Song cứ sửa lung tung.

Jeff chậm rãi nói:

- Tay này ghê gớm lắm đấy, Dana. Ông ta là một kẻ thù đáng ngại.

Nàng tò mò nhìn Jeff.

- Tại sao?

- Ông ta là lãnh đạo của FRA.

- Em biết. Họ phát triển các công nghệ mới nhằm giúp đỡ các nước đang phát triển sử dụng khoa học kỹ thuật tiên tiến và...

Jeff nói cộc lốc:

- Và đó đúng là ông già Noel.

Dana nhìn anh, bối rối:

- Anh nói về cái gì vậy?

- Cơ quan đó chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài thôi. Mục đích chính của họ là do thám các tin tức về công nghệ của nước ngoài và ngăn chặn việc trao đổi thông tin. Thật là mỉa mai. Họ thậm chí còn bí mật hơn cả NSA.

Dana trầm ngâm nói:

- Taylor Winthrop đã từng là lãnh đạo của FRA. Chuyện này thật thú vị.

- Anh muốn khuyên em tránh tướng Booster càng xa càng tốt.

- Em cũng định như vậy.

- Anh biết người giúp việc đến vào đêm nay, em yêu, vậy nếu em phải về nhà...

Dana nép vào người anh.

- Không. Người giúp việc có thể chờ. Còn em thì không. Về chỗ của anh đi.

Jeff cười to.

- Anh nghĩ em không bao giờ đòi hỏi.

Jeff sống trong một căn hộ nhỏ trên tầng bốn của toà cao ốc trên đường Madison. Anh dẫn Dana vào phòng ngủ.

- Anh sẽ rất sung sướng khi chúng ta được dọn đến một căn hộ rộng hơn, Jeff nói. Kemal sẽ có phòng riêng dành cho nó. Tại sao chúng ta...

- Tại sao chúng ta không ngừng nói chuyện đi nhỉ? Dana gợi ý.

Jeff ôm nàng vào lòng.

- Ý kiến hay. Anh vòng tay qua eo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve nàng. Rồi anh bắt đầu cởi đồ cho nàng.

- Em có biết em có thân hình rất tuyệt không?

- Người đàn ông nào cũng bảo em thế, Dana trả lời.

- Đó chỉ là chuyện người ta bàn tán thôi. Anh có định cởi đồ không đây?

- Để anh suy nghĩ đã.

Dana trèo lên người Jeff và bắt đầu cởi khuy áo sơ mi của anh.

- Em có biết mình rất hư hỏng không?

Nàng mỉm cười.

- Anh có thể coi đó là điều chắc chắn.

Dana đã ở sẵn trên giường khi Jeff cởi quần áo xong. Vòng tay anh đã mang lại hơi ấm cho nàng. Anh là một người tình tuyệt vời, biết quan tâm và cũng vô cùng hấp dẫn.

- Em yêu anh biết bao, Dana thì thầm.

- Anh cũng yêu em, em yêu.

Lúc Jeff vừa nằm sát vào người nàng, chuông điện thoại chọt reo.

- Cửa em hay cửa anh?

Họ cùng cười. Tiếng chuông tiếp tục vang lên.

- Cửa anh, Jeff nói. Cứ để nó kêu.

- Có thể quan trọng đấy, Dana nói.

- Ồ, được! Jeff ngồi lên, bực bội. Anh nhắc ông nói lên.

- A lô? Giọng anh thay đổi. Không, không sao... Nói tiếp đi. Dĩ nhiên... Anh chắc rằng về chuyện đó không có gì đáng lo cả. Có thể chỉ là một cơn stress thôi.

Cuộc nói chuyện tiếp tục kéo dài đến năm phút.

- Đúng... Cứ bình tĩnh... Được... Ngủ ngon, Rachel. Anh dập máy.

Có chuyện gì tệ hại xảy ra mà Rachel phải gọi điện khuya khoắt thế này?

- Có chuyện gì không, Jeff?

- Không. Rachel đã làm việc quá nhiều. Cô ấy cần phải nghỉ ngơi. Cô ấy sẽ ổn thôi. Anh ôm Dana và dịu dàng nói:

- Chúng ta đến đâu rồi? Anh kéo thân hình trần truồng của nàng lại gần mình và họ bắt đầu...

Dana bỗng quên hết những rắc rối với nhà Winthrop, Joan Sinisi, ông tướng quân cầu bản, người giúp việc, Kemal cùng ngôi trường... và cuộc sống trở nên ngọt ngào hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Một lúc lâu sau, nàng miễn cưỡng lên tiếng:

- Em e là đã đến lúc nàng Lọ Lem phải trở vào trong quả bí ngô rồi, anh yêu.

- Quả bí ngô! Chiếc xe ngựa của anh đã sẵn sàng rồi.

Nàng nhìn xuống dưới của anh. Em nghĩ là nó thực sự sẵn sàng rồi. Một lần nữa nhé?

Khi Dana về đến nhà, người giúp việc đã không giữ nổi kiên nhẫn và đang chuẩn bị ra về.

- Đã một giờ rưỡi rồi.

- Tôi xin lỗi. Tôi bị bắt buộc phải ở lại. Dana cho cô ta thêm ít tiền. Để đi taxi, - nàng nói. Bây giờ ở bên ngoài nguy hiểm lắm. Hẹn gặp cô vào tối mai.

Cô ta nói:

- Cô Evans, tôi nghĩ là cô nên biết...

- Gì cơ?

- Suốt cả tối Kemal cứ quấy rầy tôi về việc lúc nào cô mới về. Nó có vẻ bất ổn.

- Cảm ơn. Chúc ngủ ngon.

Dana và phòng Kemal. Nó vẫn còn thức, đang chơi trò chơi trên máy tính.

- Chào, Dana.

- Nhẽ ra cháu phải ngủ rồi chứ?

- Cháu đợi cô về. Cô đi chơi vui vẻ chứ?

- Cũng tuyệt, nhưng cô rất nhớ cháu.

Kemal tắt máy tính.

- Đêm nào cô cũng đi chơi à?

Dana nghĩ về những cảm xúc ẩn giấu đằng sau câu hỏi.

- Cô sẽ cố dành nhiều thời gian ở bên cháu hơn, cháu yêu ạ.

10. Chương 10

Cú điện thoại đến đột ngột vào sáng thứ hai.

- Cô Dana Evans?

- Vâng.

- Tôi là bác sĩ Joel Hirschberg. Tôi ở quỹ bảo trợ trẻ em.

Dana lắng nghe, bối rối.

- Vâng!

- Ông Elliot Cromwell cho tôi biết cô nói với ông ấy rằng đang gặp khó khăn với việc lấp tay giả cho con trai cô.

Dana suy nghĩ một lát.

- Vâng, có lẽ như vậy.

- Ông Cromwell đã cho tôi xem hồ sơ. Quỹ chúng tôi được thành lập để giúp đỡ các trẻ em ở các đất nước bị chiến tranh chia cắt. Theo những gì ông Cromwell nói với tôi, con trai cô hoàn toàn đủ tiêu chuẩn được nhận sự trợ giúp. Không hiểu cô có vui lòng cho cháu đến gặp chúng tôi không?

- Vâng, tôi... được, dĩ nhiên.

Họ hẹn nhau vào cuối ngày hôm đó.

Khi Kemal từ trường về nhà, Dana vui vẻ nói:

- Cô và cháu sẽ đến gặp bác sĩ để bàn về một cánh tay mới cho cháu. Cháu thích chứ?

Kemal nghĩ ngợi.

- Cháu không biết. Nó không phải là một cánh tay thật.

- Nó sẽ rất giống với một cánh tay thật. Được chứ?

- Tuyệt vời.

Bác sĩ Joel Hirschberg xấp xỉ năm mươi tuổi, vẫn còn đầy sức lôi cuốn, thái độ đứng đắn ẩn giấu một năng lực tiềm tàng.

Chào hỏi xong, Dana lên tiếng.

- Bác sĩ, tôi muốn giải thích trước rằng chúng ta phải thu xếp một số vấn đề về tài chính, vì tôi được cho biết rằng Kemal đang ở tuổi lớn, một cánh tay mới sẽ...

Bác sĩ Hirschberg ngắt lời nàng.

- Như tôi đã nói với cô qua điện thoại, cô Evans, quỹ bảo trợ trẻ em được thành lập đặc biệt để giúp đỡ các em nhỏ ở những đất nước đang có chiến tranh. Chúng tôi sẽ lo luôn phần chi phí.

Dana thấy người nhẹ hẫng đi. Thật là tuyệt diệu.

Nàng thăm cầu nguyện. Chúa phù hộ cho Elliot Cromwell.

Bác sĩ Hirschberg quay sang Kemal.

- Nào, để tôi xem qua cháu nhé, anh bạn trẻ.

Ba mươi phút sau ông ta nói với Dana:

- Tôi nghĩ chúng ta có thể giải quyết vụ việc này ổn thỏa. Ông ta kéo một tấm bản đồ trên tường xuống. Chúng tôi có hai loại tay giả, loại cơ điện và loại cáp điều khiển. Như cô thấy ở đây, loại tay cơ điện được làm bằng nhựa và bọc bằng một loại găng trông giống da người. Ông ta cười với Kemal. Trông nó như tay thật vậy.

Kemal hỏi:

- Nó có cử động không?

Bác sĩ Hirschberg nói:

- Kemal, cháu có bao giờ nghĩ đến việc cử động tay của mình không? Ý của bác là cái tay không còn ở đây nữa ấy?

- Có, Kemal trả lời.

- Tốt, bây giờ mỗi khi cháu nghĩ đến cánh tay ảo, những cơ ở đó sẽ tự động nhận biết và truyền tín hiệu xuống cánh tay của cháu. Nói một cách khác là cháu có thể mở nắm bàn tay chỉ bằng cách nghĩ về nó.

Mặt Kemal sáng bừng lên.

- Cháu à? Làm sao... cháu có thể tháo ra và lắp vào?

- Rất đơn giản, Kemal. Cháu chỉ việc kéo nó ra. Có một miếng lót nylon mỏng ở xung quanh cánh tay.

Cháu không thể bơi với nó, nhưng cháu có thể làm được những việc khác. Nó cũng như đôi giày vậy. Đem cháu tháo ra và ban ngày thì đeo vào.

- Nó có nặng lắm không? Dana hỏi.

- Khoảng một trăm bảy mươi gam đến bốn trăm gam.

Dana quay sang Kemal.

- Cháu nghĩ sao? Chúng ta thử chứ?

Kemal cố gắng kiềm chế cơn phấn khích.

- Nó sẽ trông như thật chứ?

Bác sĩ Hirschberg mỉm cười.

- Trông như thật! Đã từ lâu cháu chỉ có một cánh tay trái, vậy từ nay cháu phải cố gắng quên chuyện đó đi. Sẽ tốn thời gian đấy, Kemal. Chúng tôi sẽ chỉnh cánh tay cho phù hợp với cháu, nhưng cháu phải xem qua cánh tay để học cách coi nó như là một phần của cơ thể mình và điều khiển tín hiệu.

Kemal hít một hơi thở sâu.

- Được ạ.

Dana ôm chặt lấy Kemal.

- Sẽ thật là tuyệt diệu, nàng nói. Và cổ ngăn nước mắt trào ra.

Bác sĩ Hirschberg nhìn họ một lát rồi mỉm cười.

- Nào, chúng ta bắt đầu.

Về đến văn phòng, Dana đi ngay sang gặp Cromwell.

- Elliot, chúng tôi vừa ở chỗ bác sĩ Hirschberg về.
- Tốt. Tôi hy vọng là ông ấy giúp được cho Kemal.
- Có lẽ là được Tôi không thể nói tôi biết ơn ông nhiều, nhiều đến mức nào.
- Dana, không phải nói biết ơn gì cả. Tôi rất vui vì có thể giúp được cho cô. Nhớ cho tôi biết chuyện tiến hành ra sao nhé.
- Vâng. Chúa phù hộ cho ông...
- Hoa đến? Olivia đi vào văn phòng với một bó hoa to trên tay.
- Đẹp quá!, Dana thốt lên.

Nàng mở phong bì ra và đọc tấm thiệp.

“Cô Evans thân mến, người bạn của chúng ta trông bề ngoài hung hãn, nhưng thực chất không phải vậy. Mong là cô sẽ thích bó hoa. Jack Stone”.

Dana ngẩng ngửa tấm thiệp một lát. Thật thú vị, nàng nghĩ. Jeff đã nói ông ta rất là ghê gớm. Vậy ai đúng ai sai. Dana có cảm giác Jack Stone rất ghét công việc của anh ta. Và cả ông chủ nữa. Mình sẽ nhớ đền.

Dana gọi đến FRA gặp Jack Stone.

- Anh Jack Stone phải không? Tôi muốn cảm ơn anh về...
- Cô đang ở văn phòng à?
- Vâng. Tôi...
- Để tôi gọi lại cho cô. Rồi anh ta dập máy.
- Cô Evans, sẽ tắt cho cả hai chúng ta hơn nếu không ai biết chúng ta đang nói chuyện. Tôi đã cố gắng làm ông ấy thay đổi thái độ, nhưng ông ấy rất cứng đầu. Nếu như cô cần tôi... ý tôi là thật sự cần tôi... tôi sẽ đưa cô số điện thoại riêng của tôi. Cô có thể gọi lúc nào cũng được.
- Cảm ơn anh. Dana ghi lại số điện thoại của anh ta.
- Cô Evans...
- Vâng!
- Không có gì. Hãy cẩn thận.

Tướng Booster đã đợi sẵn khi Jack Stone đến chỗ làm vào buổi sáng hôm ấy.

- Jack, tôi có cảm giác là con điếm Evans đang cố tình gây rắc rối. Tôi muốn anh để ý đến nó. Và nhớ báo cáo cho tôi.
- Tôi sẽ lo vụ này.

Chỉ có điều là sẽ không có báo cáo gì. Và anh ta gửi hoa cho Dana.

Dana và Jeff ngồi trong phòng ăn của nhân viên đài truyền hình nói chuyện về cánh tay giả của Kemal.

Dana nói:

- Em vui quá, anh yêu. Chuyện này sẽ làm thay đổi mọi thứ.
- Nó sẽ xúc động lắm đây. Jeff nói. Anh biết mình cũng vậy.
- Và tuyệt vời hơn là quỹ bảo trợ trẻ em sẽ thanh toán toàn bộ chi phí. Nếu chúng ta có thể...

Chuông điện thoại di động của Jeff vang lên.

- Xin lỗi em. Anh mở máy ra. A lô?... Ồ... Anh liếc Dana.

- Không... không sao... Tiếp đi...

Dana ngồi yên, cố gắng lắng nghe.

- Ừ. Anh hiểu... Được... Có lẽ không có gì nghiêm trọng, nhưng em cũng nên đến gặp bác sĩ. Bây giờ em đang ở đâu? Brazil? Ồ đó cũng có vài bác sĩ giỏi. Dĩ nhiên... Anh hiểu... Không. Cuộc đàm thoại có vẻ như kéo dài mãi. Cuối cùng Jeff nói:

- Giữ gìn sức khỏe nhé.

Tạm biệt. Anh bỏ máy xuống.

- Dana hỏi:

- Rachel à?

- Ừ. Cô ấy có vài rắc rối về sức khỏe. Cô ấy phải huỷ bỏ công việc ở Rio. Trước đây cô ấy chưa bao giờ như thế?

- Tại sao cô ấy lại gọi cho anh, Jeff.

- Cô ấy không còn ai khác, em yêu. Rachel hoàn toàn cô độc.

- Tạm biệt, Jeff.

Rachel miễn cưỡng dập máy, lòng buồn bực không muốn đứng lên. Cô nhìn qua cửa sổ tới Sugarloaf ở phía xa rồi nhìn xuống bãi biển Ipanema ở bên dưới. Rồi cô đi vào phòng ngủ, nằm xuống, toàn thân như kiệt quệ, những hình ảnh của ngày hôm đó quay cuồng trong đầu. Buổi sáng cô chụp ảnh quảng cáo cho American Express, kiểu ngoài bãi biển.

Đến trưa, ông đạo diễn nói:

- Cuộn cuối cùng đẹp lắm. Rachel. Nhưng chúng ta hãy chụp thêm một cuộn nữa.

Cô định nói vâng nhưng lại thấy mình trả lời:

- Không. Tôi rất tiếc. Tôi không thể.

Ông ta ngạc nhiên nhìn cô.

- Gì cơ?

- Tôi đang rất mệt. Ông tha lỗi cho tôi.

Cô quay lại, chạy vào khách sạn, qua đại sảnh, trở về phòng mình. Người cô run lên và cơn buồn nôn ập đến. Chuyện gì xảy ra với mình thế này? Trán cô nóng bừng.

Cô nhấc điện thoại lên và gọi cho Jeff. Giọng nói của anh làm cô thấy dễ chịu hơn. Chúa phù hộ cho anh. Anh luôn ở bên mình, chỗ dựa an toàn của mình. Khi cuộc nói chuyện kết thúc, Rachel nằm trên giường và nghĩ ngợi. Chúng ta đã có những quãng thời gian tuyệt vời. Anh ấy luôn luôn vui vẻ. Chúng ta thích làm những điều giống nhau, và chúng ta thích được chia sẻ với nhau. Sao mình lại để anh ấy ra đi cơ chứ! Cô nhớ lại cuộc hôn nhân đã tan vỡ như thế nào.

Nó bắt đầu từ một cú điện thoại.

- Cô Rachel Stevens?

- Vâng!

- Ông Roderick Marshall muốn gặp cô.

Một trong những đạo diễn quan trọng nhất ở Hollywood.

- Cô Stevens?

- Vâng!

- Tôi là Roderick Marshall. Cô có biết tôi là ai không?

Cô đã xem vài bộ phim của ông ta.

- Dĩ nhiên là tôi biết, ông Marshall.

- Tôi đã xem nhiều bức ảnh của cô. Hãng Fox chúng tôi cần cô. Cô có sẵn lòng đến Hollywood quay thử một đoạn phim không?

Rachel do dự một lát.

- Tôi không biết. Ý tôi là tôi không biết mình có khả năng diễn xuất không. Tôi chưa bao giờ...

- Đừng lo. Chuyện đó cứ để tôi. Dĩ nhiên chúng tôi sẽ thanh toán mọi chi phí cho cô. Chính tôi sẽ đạo diễn đoạn phim quay thử. Khi nào cô có thể đến đây?

Rachel nghĩ đến thời gian biểu của mình:

- Ba tuần nữa.

- Tốt. Chúng tôi sẽ thu xếp mọi việc.

Khi đập máy, Rachel nhận ra mình đã không hỏi ý kiến Jeff. Anh ấy không quan tâm đâu, cô nghĩ. Dù sao thì chúng mình cũng hiếm khi được ở bên nhau mà.

- Hollywood? Jeff nhắc lại.

- Chỉ là may rủi thôi mà, Jeff.

Anh gật đầu.

- Được, em cứ đi đi: Có thể em sẽ trở nên nổi tiếng.

- Anh đi với em chứ?

- Em yêu, bọn anh phải thi đấu ở Cleveland vào thứ hai, rồi đi Washington và tiếp theo là Chicago. Bọn anh còn rất nhiều trận đấu. Anh nghĩ là đội bóng sẽ gặp khó khăn nếu một cầu thủ ném bóng chính không có mặt.

- Tệ quá. Cô cố tỏ ra bình thường. Cuộc sống của chúng ta dường như không bao giờ cùng nhau, phải không, Jeff.

- Không thường xuyên lắm.

Rachel định nói gì thêm, nhưng cô nghĩ, đây không phải lúc.

Một nhân viên trường quay đón Rachel ở sân bay Los Angeles với một chiếc limousine dài ngoẵng.

- Tên tôi là Henry Ford, anh ta cười. Không quan hệ gì? (1). Họ gọi tôi là Hank.

Chiếc xe hoà vào dòng xe cộ trên đường. Anh ta tặng ngay cho Rachel một bài tường thuật tại chỗ.

- Lần đầu đến Hollywood à, cô Stevens?

- Không, tôi đến đây nhiều rồi. Lần cuối là cách đây hai năm.

- À nó đã thay đổi nhiều rồi. Nó lớn hơn và tốt hơn bây giờ hết. Chúng tôi đã bố trí cho cô nghỉ ở Chateau Marmont. Đó là nơi các nhân vật nổi tiếng thường ở.

Rachel giả vờ bị ấn tượng.

- Thật à?

- Ồ, vâng. John Belushi đã chết ở đây, cô biết đấy, sau khi dùng thuốc quá liều.

- Ồ!

- Gable cũng đã từng ở đây, cả Paul Newman, Marilyn Monroe.

Những cái tên liên tục được tuôn ra. Rachel không buồn nghe nữa.

Chateau Marmot ở ngay phía bắc đại lộ Hoàng hôn, trông như một lâu đài trong phim.

Henry Rord nói:

- Hai giờ tôi đến đây đưa cô tới trường quay. Cô sẽ gặp Roderick Marshall ở đó.

- Tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng.

Hai tiếng sau Rachel đã ở trong văn phòng của Roderick Marshall. Ông ta khoảng ngoài bốn mươi, nhỏ bé và rắn chắc, với năng lượng của một chiếc máy phát điện.

- Cô sẽ vui mừng vì mình đã đến đây, ông ta nói. Tôi sẽ biến cô thành một ngôi sao lớn. Đoạn phim của cô được quay vào ngày mai. Phụ tá của tôi sẽ đưa cô đi chọn quần áo phù hợp. Cô sẽ quay thử một cảnh trong bộ phim lớn của chúng tôi.

Kết thúc của một giấc mơ.

- Bảy giờ sáng mai cô sẽ được hoá trang và làm tóc. Tôi đoán là không có gì mới đối với cô, nhỉ?

Rachel yếu ớt trả lời:

- Không.

- Cô đến đây một mình à, Rachel?

- Vâng.

- Vậy tại sao tối nay chúng ta không cùng đi dùng bữa?

Rachel suy nghĩ một lát.

- Cũng được.

- Tôi sẽ đón cô vào lúc tám giờ.

Bữa tối trở thành cuộc du ngoạn trong thành phố.

- Nếu cô biết chỗ để đến... và cô có thể vào, Roderick Marshall bảo Rachel:

- Los Angeles có một vài hộp đêm hấp dẫn nhất thế giới.

Cuộc đi chơi tối bắt đầu từ Standart, một quán bar, một khách sạn thời thượng trên đại lộ Hoàng hôn. Khi đi qua bàn lễ tân, Rachel dừng lại nhìn. Bên cạnh bàn, đằng sau cửa sổ kính mờ ảo là một bức tranh người sống, một người mẫu khoả thân.

- Có tuyệt không?

- Không thể tin được, Rachel nói.

Đó là biểu tượng của những hộp đêm đông đúc, âm ỹ, và đến cuối cuộc đi chơi, Rachel thấy mình kiệt sức.

Roderick Marshall đưa cô về đến khách sạn.

- Ngủ ngon. Ngày mai cả cuộc đời cô sẽ thay đổi.

Bảy giờ sáng, Rachel có mặt trong phòng hoá trang. Bob Van Dusen, nhân viên hoá trang, nhìn cô với vẻ khen ngợi và nói:

- Và họ sẽ trả tiền cho tôi vì chuyện này.

Rachel cười.

- Cô không cần trang điểm nhiều. Cứ để tự nhiên cũng đã quá đẹp rồi.

- Cảm ơn.

Khi Rachel đã sẵn sàng, nhân viên phục trang giúp cô mặc chiếc váy mà họ chuẩn bị từ chiều hôm trước. Trợ lý đạo diễn dẫn cô ra. Roderick Marshall và cả đoàn làm phim đã chờ sẵn.

Ông ta ngắm nhìn Rachel một lát rồi nói.

- Tuyệt. Chúng ta sẽ chia cảnh quay thử ra làm hai phần, Rachel. Cô ngồi ở cái ghế này và tôi sẽ hỏi cô vài câu từ bên ngoài ống kính. Giữ bình tĩnh nhé.

- Được. Còn phần thứ hai?

- Là cảnh quay thử mà tôi đã nói.

Rachel ngồi xuống và người quay phim hướng ống kính vào nàng. Roderick Marshall đứng ngoài khuôn hình.

- Cô sẵn sàng chưa?

- Rồi.

- Tốt. Hãy thả lỏng. Cô sẽ thành công thôi. Máy. Diễn.

- Chào cô.

- Chào ông.

- Nghe nói cô là một người mẫu?

Rachel mỉm cười.

- Vâng.

- Cô bắt đầu công việc như thế nào?

- Năm đó tôi mười lăm tuổi. Ông chủ của một hãng người mẫu nhìn thấy tôi ở quán ăn với mẹ tôi, ông ta lại nói chuyện với bà và vài ngày sau tôi trở thành người mẫu.

Cuộc đối thoại kéo dài mười lăm phút và Rachel tỏ ra khá thoải mái.

- Cắt! Tuyệt vời! Roderick Marshall trao cho nàng một kịch bản phân cảnh ngắn. Chúng ta nghỉ giải lao.

Cô đọc cái này đi. Khi nào sẵn sàng, hãy báo tôi và chúng ta sẽ tiến hành. Cô có khả năng lắm, Rachel.

Rachel đọc kịch bản. Đó là cảnh một bà vợ yêu cầu chồng mình ly hôn. Cô đọc lại lần nữa.

- Tôi sẵn sàng.

Rachel được giới thiệu với Kevin Webster, người sẽ diễn xuất cùng mình - một chàng tuổi trẻ đẹp trai theo kiểu Hollywood.

- Tốt, Roderick Marshall nói. Vào việc thôi. Máy. Diễn.

Rachel nhìn Kevin Webster:

- Sáng nay em đã nói chuyện với luật sư, Cliff.

- Anh có nghe nói. Nhẽ ra em nên nói với anh trước chứ?

- Em đã nói chuyện đó với anh rồi. Em đã nói với anh từ năm ngoái. Hôn nhân của chúng ta không còn nữa. Anh đã không nghe em, Jeff!

- Cắt! Roderick nói. Rachel, anh ta tên là Cliff.

Rachel nói với vẻ xấu hổ:

- Tôi xin lỗi.

- Làm lại nhé. Take hai.

Cảnh này đúng là nói về Jeff và mình, Rachel nghĩ.

Hôn nhân của mình đã không còn nữa. Làm sao chúng ta có thể như thế? Chúng ta sống những cuộc sống riêng biệt. Chúng ta hiếm khi được gặp nhau. Chúng ta đều gặp những con người hấp dẫn mà không thể quan hệ chỉ vì một tờ giấy giá thú đã từ lâu không còn ý nghĩa.

- Rachel?

- Tôi xin lỗi.

Cảnh quay lại bắt đầu.

Vào lúc kết thúc công việc, cô đã đưa ra hai quyết định: Cô không thuộc về Hollywood. Và cô muốn li dị...

Giờ đây, nằm một mình ở Rio, lên cơn sốt và kiệt sức Rachel nghĩ:

- Mình đã sai lầm. Mình không nên, không bao giờ nên li dị Jeff.

Lúc Kemal tan học vào ngày thứ ba, Dana dẫn nó đến gặp ông bác sĩ. Cánh tay giả này trông như thật hoạt động rất tốt, nhưng Kemal hãy còn khó khăn để quen thuộc với nó, cả về khía cạnh vật chất lẫn tâm lý.

- Cháu sẽ có cảm giác là phải gắn với một vật thể xa lạ, ông ta giải thích với Dana. - Công việc của chúng tôi là làm cho cháu chấp nhận nó như một phần của cơ thể mình. Cháu sẽ phải quen với việc mình có hai tay như trước kia. Thường là giai đoạn này mất từ hai đến ba tháng. Tôi phải nhắc nhở cô rằng đây sẽ là quãng thời gian rất khó khăn đấy.

- Chúng tôi sẽ cố gắng vượt qua, Dana quả quyết.

Nhưng mọi chuyện không phải dễ đến thế. Sáng hôm sau Kemal ra khỏi phòng mà không có cánh tay giả.

- Cháu xong rồi.

Dana ngạc nhiên nhìn nó.

- Cánh tay đâu, Kemal?

Kemal bướng bỉnh giơ tay trái lên.

- Nó vẫn ở đây.

- Cháu biết cô muốn nói gì mà. Cánh tay giả đâu?

- Khó chịu lắm. Cháu sẽ không đeo nó nữa.

- Cháu sẽ quen với nó thôi. Cô thề đấy. Cháu phải cho mình một cơ hội chứ. Cô sẽ giúp cháu...

- Không ai giúp được cháu hết. Cháu là một thằng què.

Dana lại đến gặp thanh tra Marcus Abrams. Khi nàng bước vào, ông ta đang ngồi hoàn tất các báo cáo.

Marcus Abrams ngược mắt lên với vẻ cau có.

- Cô có biết tôi ghét cái công việc khốn kiếp này ở điểm nào không? Ông ta chỉ vào đồng giấy tờ. Đây này. Tôi chỉ có thể suốt ngày lê la ngoài phố bắn giết mà thôi. Ồ, tôi quên mất. Cô là phóng viên phải không? Đừng trích dẫn những gì tôi nói nhé.

- Quá muộn rồi.

- Và hôm nay tôi có thể giúp gì cho cô, cô Evans?

- Tôi đến hỏi về vụ Sinisi. Đã khám tử thi chưa?

- Như thường lệ thôi mà, ông ta lấy từ ngăn kéo bàn ra mấy tờ giấy.

- Có gì đáng nghi không?

Nàng nhìn thanh tra Abrams xem qua bản báo cáo.

- Không có chất cò... không ma túy... không. Ông ta ngược lên. Có vẻ như người phụ nữ này chán nản và đi đến quyết định kết liễu đời mình. Thế thôi!

- Thế thôi, Dana nói.

Tiếp theo Dana sang văn phòng của thanh tra Phoenix Wilson.

- Chào thanh tra Wilson.

- Con gió nào thổi cô đến đây thế?

- Không biết có tin tức gì mới về vụ ám sát Gary Winthrop không nhỉ?

Thanh tra Wilson thở dài và đưa tay lên gãi mũi.

- Chẳng có cái quái gì cả. Tôi đã nghĩ rằng đến lúc này thì một trong những bức tranh đó sẽ phải xuất hiện rồi. Đó là thứ mà chúng tôi đang trông chờ.

Dana định nói: “Tôi sẽ không nghĩ thế nếu tôi là ông”, nhưng nàng kìm lại.

- Không có bất kỳ manh mối nào sao?

- Không hề. Bọn khốn nạn đó đã biến mất tăm tích. Chúng tôi không xử lý nhiều vụ trộm cắp các tác phẩm nghệ thuật nhưng tôi biết tất cả đều có những quy luật nhất định. Đó là vấn đề đáng ngạc nhiên.

- Ngạc nhiên?

- Ừ. Vụ này thì lại khác.

- Khác... thế nào?

- Bọn tội phạm nghệ thuật không giết những người không có vũ trang, và cũng không có lý do gì để chúng hạ sát Gary Winthrop một cách tàn nhẫn như vậy.

- Ông ta dừng lại. Cô có hứng thú đặc biệt với vụ này đấy nhỉ?

- Không, Dana nói dối. Chỉ là tôi tò mò thôi. Tôi...

- Được rồi, thanh tra Wilson nói. Cứ giữ liên lạc nhé.

Kết thúc cuộc họp trong văn phòng tướng Booster ở tổng hành dinh FRA, ông ta quay sang Jack Stone và hỏi:

- Con mụ Evans hiện đang làm cái gì?

- Cô ả đi các nơi hỏi thăm tin tức, nhưng tôi nghĩ cũng không có hại gì. Không phải bất cứ chỗ nào cô ta cũng có thể đến được.

- Tôi không muốn thấy nó cứ rình mò lung tung. Bảo nó thôi ngay cái trò đó đi.

- Khi nào thì ông muốn làm việc này?

- Hôm qua.

Dana đang chuẩn bị cho bản tin tiếp theo thì Matt Baker đi vào và ngồi phịch xuống ghế.

- Tôi vừa nhận được một cú điện thoại liên quan đến cô.

Dana nhẹ nhàng nói:

- Người hâm mộ không thể chịu được tôi nữa à?

- Chỉ riêng người này không thể chịu nổi cô.

- Ồ?

- Cú điện thoại từ FRA. Họ yêu cầu cô ngừng điều tra vụ Taylor Winthrop. Không chính thức. Như lời họ nói thì đây chỉ là một lời khuyên tử tế. Có vẻ như họ muốn cô quan tâm đến công việc của mình nhiều hơn.

- Thế à? Dana nói. Chuyện này làm ông thắc mắc phải không? Tôi không lui bước chỉ vì một vài quan chức Chính phủ muốn tôi làm thế đâu. Sự việc bắt đầu ở Aspen, nơi Taylor và vợ bị chết trong đám cháy. Vậy thì tôi sẽ đến đó trước. Và nếu có phát hiện gì ở đó thì đây sẽ là một sự khởi đầu tuyệt vời cho Đường dây tội ác.

- Cô cần bao nhiêu thời gian?

- Khoảng một đến hai ngày.

- Vậy hãy đi đi.

Chú thích: Ý anh ta là không có bà con gì với Henry Ford người sáng lập ra hãng xe Ford nổi tiếng thế giới

11. Chương 11

Phải cố gắng lắm Rachel mới động dậy nổi chân tay. Nội việc đi từ phòng nọ sang phòng kia trong căn nhà ở Florida thôi cũng đã làm cô mệt lử. Cô không nhớ nổi mình đã có lần nào mệt đến thế chưa. Có lẽ mình bị cúm hay gì đó. Jeff nói đúng. Mình nên đến gặp bác sĩ. Tắm nước nóng sẽ làm mình thoải mái...

Lúc Rachel đang nằm dài trong làn nước ấm áp, tay cô bất giác đưa lên ngực và chạm phải một cục u.

Phải ứng đầu tiên của cô là choáng váng. Rồi phủ nhận. Không phải là ung thư. Mình không hút thuốc. Mình tập thể dục và chăm sóc cơ thể đều đặn. Gia đình mình không ai bị ung thư cả. Mình sẽ đi khám bác sĩ, nhưng đó không phải là ung thư.

Rachel ra khỏi bồn tắm, lau người và gọi điện thoại.

- Cơ quan đại diện người mẫu Betty Richman.

- Cho tôi gặp Betty Richman. Nói với bà ấy tôi là Rachel Stevens.

- Rachel, rất vui vì cô đã gọi điện. Cô vẫn khỏe chứ?

- Dĩ nhiên. Sao bà lại hỏi thế?

- Cô ngừng buổi chụp ảnh ở Rio, và tôi nghĩ có thể...

Rachel cười:

- Không, không. Tôi chỉ hơi mệt thôi, Betty. Tôi đã sẵn sàng làm việc trở lại.

- Tin này thật tuyệt. Tất cả mọi người đều tranh nhau mời cô.

- Tốt. Tôi ổn cả rồi. Lịch làm việc thế nào?

- Cô chờ một lát.

Một phút sau bà ta trở lại.

- Có một đợt ở Aruba. Tuần sau bắt đầu. Cô sẽ có nhiều thời gian chuẩn bị. Họ đang yêu cầu có cô đấy.

- Tôi thích Aruba. Bà xác nhận cho tôi.

- Được. Tôi mừng là cô đã khỏe lại.

- Tôi cảm thấy rất tuyệt.

- Để tôi gửi tất cả chi tiết đến cho cô.

Vào lúc hai giờ chiều hôm sau, Rachel hẹn gặp với bác sĩ Graham Elgin.

- Chào bác sĩ Elgin.

- Tôi có thể giúp gì cho cô?

- Tôi có một khối u nhỏ bên ngực phải và...

- Ồ cô đã đi kiểm tra chưa?

- Chưa, nhưng tôi biết đó là cái gì. Đó chỉ là một khối u nhỏ. Tôi biết rõ cơ thể mình mà. Tôi muốn ông tiến hành một cuộc tiểu phẫu để làm cho nó biến mất.

- Cô mỉm cười. Tôi là người mẫu, và tôi không thể chịu nổi việc có một vết sẹo trên người. Một vết mờ mờ nho nhỏ thì tôi còn có thể trang điểm để giấu nó đi. Tuần sau tôi đi Aruba rồi, vậy tôi muốn ông thu xếp làm cho tôi ngày mai hoặc ngày kia, được không?

Bác sĩ Elgin yên lặng nhìn cô. Cân nhắc tình hình, ông ta nhận thấy cô có vẻ bình tĩnh một cách giả tạo.

- Để tôi kiểm tra cho cô trước, rồi mới đến những việc khác. Nhưng, dù sao chúng tôi cũng có thể tiến hành tiểu phẫu cho cô trong tuần này, nếu cô thấy cần thiết.

Rachel cười.

- Thế thì tuyệt.

Bác sĩ Elgin đứng dậy.

- Chúng ta đi sang phòng khác chứ? Để tôi gọi y tá mang đồng phục bệnh viện đến cho cô.

Mười lăm phút sau, cùng với một nữ y tá, bác sĩ

Elgin bắt đầu kiểm tra khối u trên ngực Rachel.

- Tôi đã nói rồi, bác sĩ. Đó chỉ là khối u nhỏ thôi.

- Vâng, nhưng để cho chắc chắn, tôi muốn tiến hành sinh thiết. Tôi sẽ làm ngay tại đây.

Rachel cố gắng không nhăn mặt khi bác sĩ Elgin chọc cây kim nhỏ vào một bên ngực cô để rút ra một chút mỡ.

- Xong rồi. Cũng không đau lắm, phải không?

- Không. Bao giờ...

- Tôi sẽ gửi cái này xuống phòng thí nghiệm và sáng mai sẽ có báo cáo sơ bộ.

Rachel mỉm cười.

- Vậy thì được. Tôi sẽ về nhà chuẩn bị để đi Aruba.

Về đến nhà, việc đầu tiên Rachel làm là lấy ra hai chiếc vali và đặt chúng lên giường. Cô mở tủ và bắt đầu chọn quần áo để mang đi.

Jeanette Rhode, người dọn dẹp nhà cửa cho cô đi vào phòng ngủ.

- Cô Stevens, cô lại chuẩn bị đi à?

- Lần này cô đi đâu?

- Aruba.

- Nó ở đâu?

- Một hòn đảo xinh đẹp ở biển Caribbean, phía bắc Venezuela. Đó là thiên đường. Những bãi biển tuyệt vời, các khách sạn sang trọng và các món sơn hào hải vị.

- Tuyệt quá.

- Nhân tiện, Jeanette, trong thời gian tôi vắng nhà, tôi muốn bà đến đây ba lần một tuần.

- Không thành vấn đề.

Chín giờ sáng hôm sau, chuông điện thoại reo.

- Cô Stevens?

- Vâng.

- Tôi là bác sĩ Elgin.

- Chào bác sĩ. Khi nào thì cuộc tiểu phẫu có thể tiến hành?

- Cô Stevens. Tôi vừa có bản kết quả xét nghiệm tế bào đây. Tôi muốn cô đến văn phòng của tôi để...

- Không. Tôi muốn được nghe kết quả ngay, bác sĩ.

Một khoảnh khắc do dự ngắn ngủi:

- Tôi không muốn nói chuyện này qua điện thoại, nhưng bản báo cáo sơ bộ cho thấy cô đã mắc chứng ung thư.

Jeff đang ngồi trình bày cột tin thể thao thì chuông điện thoại reo. Anh nhấc máy:

- A lô?

- Jeff...Cô đang khóc.

- Rachel, em đây à? Chuyện gì thế? Chuyện gì xảy ra vậy?

- Em... em bị ung thư vú.

- Lạy Chúa. Nghiêm trọng đến thế sao?

- Em cũng không biết. Jeff, em không thể chịu đựng một mình được. Em biết là mình đang đòi hỏi quá nhiều, nhưng anh có thể đến đây không?

- Rachel, anh... e là...

- Chỉ một ngày thôi. Cho đến khi em... biết. Cô lại bật khóc.

- Rachel... Anh ứa nước mắt. Anh sẽ cố. Anh gọi cho em sau nhé.

Cô nức nở đến không nói nổi nên lời.

Khi Dana đi họp về, nàng nói:

- Olivia, đặt cho tôi một chỗ vào chuyến bay sáng mai đi Aspen, Colorado. Đặt luôn khách sạn cho tôi. À, tôi còn muốn thuê xe nữa!

- Vâng. Ông Connors đang đợi cô trong văn phòng.

- Cảm ơn. Dana đi vào trong. Jeff đang đứng nhìn ra cửa sổ.

- Chào, anh yêu.

- Dana.

Có cái gì đó lạ lùng trên mặt anh. Dana nhìn anh với vẻ quan tâm.

- Anh không sao chứ?

- Đó là câu hỏi kép, anh nặng nề nói. Có và không.

- Anh ngồi đi, Dana nói. Nàng ngồi xuống đối diện với anh. Có chuyện gì thế?

Anh thở dài.

- Rachel bị ung thư vú.

Nàng thấy hơi choáng váng.

- Em... em rất tiếc. Cô ấy sẽ không sao chứ?

- Cô ấy gọi điện cho anh sáng nay. Họ sẽ cho cô ấy biết mức độ nghiêm trọng của căn bệnh. Cô ấy đang hoảng loạn. Cô ấy muốn anh đến Florida để giúp cô ấy đối diện với sự thật. Anh nghĩ mình phải nói trước với em.

Dana đến bên Jeff và choàng tay qua người anh.

- Dĩ nhiên là anh phải đi. Nàng nhớ lại bữa trưa cùng Rachel và sự tuyệt vời của cô ấy.

- Một hoặc hai hôm thôi anh sẽ về.

Jeff vào văn phòng của Matt Baker.

- Tôi có việc khẩn, Matt. Tôi muốn nghỉ làm vài hôm.

- Anh có sao không, Jeff.

- Không. Đó là Rachel.

- Vợ trước của anh?

Jeff gật đầu.

- Cô ấy mới biết mình bị ung thư.

- Tôi rất tiếc.

- Dù sao cô ấy cũng cần sự ủng hộ về tinh thần. Tôi muốn bay đi Florida ngay chiều nay.

- Anh cứ đi đi. Tôi sẽ bảo Mary Falstein làm thay anh. Cho tôi biết mọi chuyện ra sao nhé.

- Vâng. Cảm ơn ông, Matt.

Hai tiếng sau Jeff đã ngồi trên máy bay tới Miami.

Vấn đề quan trọng nhất đối với Dana chính là Kemal. Mình không thể đi Aspen mà không nhờ ai đó tin cậy đến đây trông chừng nó. Nàng nghĩ. Nhưng mà có ai vừa quét dọn lau nhà vừa để mắt được đến ông nhóc ngỗ nghịch nhất thế giới này cơ chứ.

Nàng gọi điện cho Pamela Hudson.

- Xin lỗi vì đã làm phiền bà, nhưng tôi phải đi công tác một thời gian và tôi cần có ai đó đến trông chừng Kemal. Không hiểu bà có biết một người giúp việc tử tế nào có được lòng kiên nhẫn của một vị thánh không ạ?

Một khoảnh khắc yên lặng.

- Cũng may là tôi biết. Bà ta tên là Mary Rowane Daley, và bà ta đã làm cho chúng tôi nhiều năm nay rồi. Đó là của hiếm đấy. Để tôi bảo bà ta gọi đến cho cô.

- Cảm ơn bà, Dana nói.

Một giờ sau Olivia thông báo:

- Dana, có bà Mary Daley gọi điện cho cô.

Dana nhắc máy lên.

- Bà Daley phải không ạ?

- Vâng, tôi đây. Giọng nói ầm áp đặc sệt chất Ailen. Bà Hudson bảo tôi cô đang cần một người đến chăm nom con mình?

- Đúng vậy, Dana nói. Tôi phải đi công tác một hoặc hai ngày. Tôi không biết liệu bà có thể đến chỗ tôi vào sáng mai... lúc bấy giờ... để chúng ta cùng nói chuyện không?

- Tôi chắc là được. Cũng may là lúc này tôi đang rỗi.

Dana đọc địa chỉ cho bà ta.

- Tôi sẽ đến đúng giờ, cô Evans.

Đúng bảy giờ sáng hôm sau Daley đến nơi. Bà ta khoảng ngoài năm mươi tuổi, người béo lùn, điệu bộ vui vẻ và có nụ cười tươi tắn. Dana bắt tay bà ta.

- Rất vui được gặp cô, cô Evans. Tôi thường xem cô trên TV mỗi khi có thể.

- Cảm ơn bà.

- Và cậu bé đâu rồi?

Dana gọi to:

- Kemal.

Một lát sau Kemal bước ra khỏi phòng. Nó nhìn bà Daley và nét mặt thì như muốn nói Quái vật.

Bà Daley mỉm cười.

- Kemal phải không? Tôi chưa bao giờ gặp ai tên Kemal cả. Trông cháu cứ như một chú tiểu quỷ vậy. Cháu nhớ cho tôi biết cháu thích ăn những gì nhé. Tôi là một đầu bếp cừ đây. Chúng ta sẽ có quãng thời gian vui vẻ bên nhau, Kemal.

- Tôi hy vọng là vậy, Dana nghĩ. Bà Daley, bà có thể ở đây cùng Kemal khi tôi đi xa chứ.

- Dĩ nhiên, thưa cô Evans.

- Vậy thì tuyệt, Dana nói với vẻ biết ơn. Tôi e là ở đây không có nhiều phòng. Chỗ ngủ của bà là...

Bà Daley mỉm cười.

- Cô không cần phải lo. Chiếc ghế bành này là tốt lắm rồi.

Dana thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhìn đồng hồ.

- Tại sao bà không đi cùng tôi đưa Kemal đến trường. Rồi đón nó lúc một giờ bốn lăm.

- Thế cũng tốt.

Kemal quay sang Dana.

- Cô sẽ trở về, phải không, Dana?

Dana choàng tay qua người nó.

- Dĩ nhiên, cô sẽ về với cháu mà.

- Khi nào?

- Vài ngày nữa cô sẽ về. Với vài câu trả lời.

Khi Dana đến trường quay, trên bàn làm việc của nàng có một gói nhỏ xinh xắn được bọc cẩn thận. Nàng tò mò nhìn nó rồi mở ra. Bên trong là một chiếc bút máy vàng rất đẹp. Còn trên tấm thiệp viết: “Dana thân mến, chúc cô thượng lộ bình an”. Ở dưới ký tên, Tổ chức.

Thật là chu đáo. Nàng nhét nó vào túi xách.

Đúng vào lúc Dana lên máy bay, một người đàn ông mặc đồng phục nhấn chuông cửa căn hộ nhà Whartons cũ. Cánh cửa bật mở và người chủ mới nhìn anh ta, gạt đầu rồi đóng cửa lại. Anh ta sang trước căn hộ của Dana và bấm chuông.

Bà Daley ra mở cửa. Có chuyện gì thế?

- Cô Evans gọi tôi đến sửa TV.

- Thế thì được. Vào đi. Bà Daley nhìn anh ta đi đến cạnh chiếc TV và bắt đầu làm việc.

12. Chương 12

Rachel Stevens đã chờ sẵn ở sân bay quốc tế Miami lúc máy bay của Jeff hạ cánh. Chúa ơi, cô ấy vẫn đẹp quá, Jeff nghĩ thầm. Mình không tin được là cô ấy lại đang bệnh. Rachel vòng tay qua người anh.

- Ô, Jeff! Cảm ơn vì anh đã đến đây.

- Trông em tươi tắn quá, Jeff trấn an cô. Họ đi ra chiếc limousine đang chờ bên ngoài.

- Tất cả những thứ này rồi cũng thành tro bụi thôi.

- Rồi anh xem.

- Dĩ nhiên.

Trên đường về nhà, Rachel hỏi:

- Dana thế nào rồi?

Anh lưỡng lự. Với bệnh tình của Rachel thế này, anh cũng không tiện nói ra niềm hạnh phúc riêng của mình.

- Cô ấy vẫn bình thường...

- Anh thật may mắn có được cô ấy. Anh có biết là em đã lên lịch đi Aruba vào tuần tới không?

- Aruba!

- Vâng! Cô tiếp tục. Anh có biết tại sao em lại nhận đến đấy không? Vì chúng ta đã hưởng tuần trăng mật ở đấy. Tên khách sạn mà chúng ta ở là gì nhỉ.

- Oranjestad.

- Nó thật đẹp, phải không anh? Và tên của ngọn núi mà chúng ta thường leo?

- Hooiberg.

Rachel mỉm cười và dịu dàng nói:

- Anh vẫn không quên, đúng không anh?

- Mọi người thường không ai quên tuần trăng mật của mình, Rachel.

Cô đặt tay lên cánh tay Jeff.

- Đó là thiên đường, phải không? Em chưa từng thấy bãi biển nào có cát trắng như ở đấy.

Jeff mỉm cười:

- Và em sợ bị râm nắng. Em quần mình như xác ướp ấy.

Một thoáng im lặng.

- Đó là sự hồi hận sâu sắc nhất của em, Jeff ạ.

Anh nhìn cô, không hiểu.

- Gì cơ?

- Chúng ta không... không có gì. Cô nhìn anh và khẽ nói. Em thích được cùng anh ở Aruba.

Jeff lắng đi:

- Đó là một nơi tuyệt vời. Câu cá này, lướt ván này, lặn này, tennis, golf này...

- Và chúng mình cũng chẳng có thời gian mà chơi mấy trò ấy, phải không?

Jeff cười:

- Ừ.

- Sáng nay em phải làm xét nghiệm. Em không muốn ở đó một mình. Anh đến đó với em nhé?

- Dĩ nhiên!

Rachel về đến nhà Rachel, Jeff mang túi của mình để vào phòng khách rồi nhìn quanh.

- Đẹp. Đẹp quá.

Cô vòng tay qua người anh.

- Cảm ơn anh, Jeff.

Anh có thể cảm thấy cả người cô đang run lên.

Cuộc xét nghiệm được tiến hành tại Tower Imaging ở trung tâm Miami. Jeff chờ ngoài hành lang trong khi một y tá dẫn Rachel vào phòng thay quần áo bệnh viện và đưa cô tới phòng chiếu tia X.

- Việc này sẽ mất mười lăm phút đấy, cô Rachel. Cô sẵn sàng chưa?

- Rồi. Bao lâu thì cô có kết quả?

- Cái này còn tùy vào bác sĩ của cô. Có lẽ là ngày mai.

Ngày mai.

Ông bác sĩ đó tên là Scott Young. Jeff và Rachel vào văn phòng ông ta và ngồi xuống.

Ông ta nhìn Rachel một thoáng rồi nói:

- Tôi rất tiếc phải báo cho cô một tin xấu, cô Stevens.

Rachel bóp chặt tay Jeff:

- Ồ?

- Kết quả cho thấy cô đã bị ung thư biểu bì.

Mặt Rachel trắng bệch.

- Thế... thế nghĩa là sao?

- Tôi e là cô phải cắt bỏ bên ngực có khối u.

- Không! ông không thể... ý tôi là, còn có cách khác.

- Tôi sợ là, bác sĩ Young nhẹ nhàng nói - đã hết hy vọng.

Rachel yên lặng một lát.

- Tôi không thể làm điều đó ngay lúc này. Ông biết không, tôi đã lên lịch đi Aruba vào tuần sau. Tôi sẽ làm sau khi về.

Jeff nhìn về lo lắng trên mặt ông bác sĩ.

- Theo ông thì cô ấy nên làm vào lúc nào, thưa bác sĩ?

Ông ta quay sang Jeff.

- Càng sớm càng tốt.

Jeff nhìn Rachel. Cô đang cố nén tiếng khóc cứ chực bật ra. Khi cất tiếng, giọng cô rung lên.

- Tôi chọn ý kiến thứ hai.

- Dĩ nhiên.

Bác sĩ Aarow Cameron nói:

- Tôi e là cũng có kết luận như bác sĩ Young.

Rachel cố giữ giọng bình thản:

- Cảm ơn bác sĩ. Cô cầm tay Jeff. Em đã đoán thế rồi, phải không anh?

Bác sĩ Young đang đợi họ.

- Có vẻ như ông nói đúng. Tôi chỉ không thể... Im lặng một lúc lâu, cuối cùng Rachel thì thào. Cũng được. Nếu ông cảm thấy chắc chắn là... là cần thiết.

- Chúng tôi sẽ cố gắng làm cho cô cảm thấy dễ chịu nhất, bác sĩ Young nói. - Trước khi tiến hành phẫu thuật, tôi sẽ mời một bác sĩ thẩm mỹ đến để bàn về việc tái tạo lại bộ ngực cho cô. Chúng ta có thể tiến hành ngay hôm nay.

Jeff vòng tay qua người Rachel, còn cô thì oà lên khóc.

Không có chuyến bay trực tiếp nào từ Washington D.C tới Aspen. Dana đi máy bay của Delta Airlines tới Denver, và ở đây nàng đổi sang đi của hãng United Express. Sau đó nàng không còn nhớ gì đến chuyến đi nữa. Đầu óc nàng toàn nghĩ về Rachel và nỗi bất hạnh mà cô ta phải chịu đựng. Mình rất mừng là Jeff đã ở đó giúp đỡ cô ta. Và Dana lại lo lắng về Kemal. Nếu bà Daley bỏ việc trước khi mình về thì sao? Mình...

Giọng cô chiêu đãi viên vang lên: “Chúng ta sắp hạ cánh xuống sân bay Aspen trong vài phút nữa. Xin quý khách trở về đúng chỗ ngồi và thắt dây an toàn lại”.

Dana bắt đầu tập trung suy nghĩ về những gì sắp xảy ra.

Elliot Cromwell vào văn phòng của Matt Baker.

- Theo tôi được biết thì Dana không xuất hiện trong bản tin đêm nay.

- Đúng vậy. Cô ấy đi Aspen.

- Tiếp tục cái giả thuyết của cô ấy về Taylor Winthrop à? Nhớ báo cáo cho tôi nhé.

- Được! Matt nhìn theo Cromwell đi ra và nghĩ, ông ta thực sự thích Dana rồi đây.

Xuống máy bay, Dana đi thẳng tới quầy cho thuê xe. Ở đó, bác sĩ Carl Ramsey đang nói với người nhân viên ngồi sau quầy:

- Nhưng tôi đã đặt một chiếc xe vào tuần trước rồi.
- Tôi biết, thưa bác sĩ Ramsey, nhưng tôi e là đã có sự nhầm lẫn nào đó. Chúng tôi không còn một chiếc xe nào. Trạm xe buýt ở ngay ngoài kia, hay để tôi gọi taxi...
- Không sao, ông bác sĩ nói và bỏ đi.

Dana tiến đến trước quầy:

- Tôi đã đặt trước, nàng nói. Dana Evans.

Anh ta mỉm cười:

- Vâng, cô Evans. Chúng tôi đang chờ cô. Anh ta đưa nàng tờ đơn để ký và chìa khoá xe.
- Chiếc Lexus trắng ở bãi đỗ xe một.
- Cảm ơn. Vui lòng cho tôi biết đường tới khách sạn Little Nell?
- Nó ở ngay giữa thị trấn. Số sáu bảy năm, đại lộ East Durant. Tôi chắc là cô sẽ thích nó.
- Cảm ơn. Dana nói.

Người nhân viên nhìn theo Dana bước ra. Có chuyện quái gì xảy ra thế nhỉ? Anh ta tự hỏi.

Khách sạn Little Nell được xây theo kiểu biệt thự nhỏ thanh nhã, nép mình vào chân dãy núi Aspen hùng vĩ.

Ngay tại đại sảnh là một lò sưởi cao tới trần nhà với ngọn lửa bập bùng ấm áp suốt mùa đông, những cửa sổ lớn nhìn ra ngọn Rocky tuyết phủ trắng xoá. Đám khách mặc quần áo trượt tuyết đang ngồi thư giãn trong những chiếc ghế bành rộng rãi. Dana nhìn quanh và nghĩ, Jeff sẽ thích nơi này. Có thể chúng mình sẽ đến đây...

Khi Dana làm xong thủ tục nhận phòng, cô hỏi nhân viên:

- Anh có biết ngôi nhà của Taylor Winthrop ở đâu không?

Anh ta nhìn nàng lạ lẫm.

- Nhà của Taylor Winthrop? Nó không còn nữa. Nó đã cháy trụi rồi.

Dana nói:

- Tôi biết. Tôi chỉ muốn xem...
- Bây giờ ở đó còn toàn tro thôi, nhưng nếu cô vẫn muốn xem thì hãy đi đến phía đông thung lũng sông Conundrum. Cách đây khoảng sáu dặm.
- Cảm ơn! Dana nói. Anh vui lòng mang giùm túi xách của tôi lên phòng.
- Vâng, cô Evans.

Dana quay trở ra xe.

Bao quanh khu vực nhà của Taylor Winthrop ở thung lũng sông Conundrum là đất đai của rừng quốc gia. Căn nhà hai tầng được làm bằng đá tự nhiên và gỗ đỏ nằm trong một khu vực hẻo lánh với một cái ao rộng và có một con sông nhỏ chảy qua. Phong cảnh ở đây đẹp tuyệt vời. Và giữa một nơi như vậy, phần bị cháy nham nhở còn lại của căn nhà nơi hai người đã chết đứng sừng sững như một vết sẹo bắn thủ.

Dana đi vòng quanh nó, cố hình dung ra những gì đã từng tồn tại ở đây. Căn nhà nhất định phải có rất nhiều cửa sổ và cửa ra vào ở tầng trệt. Vậy mà Winthrop không thể thoát ra được. Tốt nhất là đến hỏi thám sát cứu hoả.

Lúc Dana bước vào sở cứu hoả, một người đàn ông tiến lại phía nàng. Anh ta trạc ba mươi tuổi, cao, rám nắng, dáng thể thao. Có lẽ người này trượt tuyết suốt ngày, Dana nghĩ.

- Tôi có thể giúp gì cho cô?

Dana nói:

- Tôi đọc báo thấy nhà của Taylor Winthrop bị cháy và tôi tò mò muốn biết đôi điều.
- Vâng. Chuyện đã một năm rồi. Có lẽ đó là điều tồi tệ nhất đã từng xảy ra ở thị trấn này.
- Nó bị cháy vào lúc nào trong ngày?

Anh ta nhận thấy câu hỏi của nàng hơi kỳ quặc.

- Đó là khoảng nửa đêm. Chúng tôi nhận được điện thoại lúc ba giờ sáng. Mười lăm phút sau chúng tôi có mặt nhưng đã quá muộn. Căn nhà đã bùng cháy như một bó đuốc. Chúng tôi không biết có ai trong nhà cho đến khi dập tắt ngọn lửa và tìm thấy hai cái xác. Đó quả là giây phút đau lòng.
- Anh có biết ngọn lửa bắt đầu từ đâu không?

Anh ta gật đầu.

- Ồ, có. Hệ thống điện có vấn đề.
- Vấn đề gì?
- Chúng tôi không rõ lắm, nhưng một ngày trước đám cháy, ai đó đã gọi thợ điện đến sửa.
- Nhưng anh không biết đó là sự cố gì?
- Tôi nghĩ là hệ thống cấp báo hoả hoạn bị hỏng ở đâu đó.

Dana cố tỏ ra bình thản.

- Người thợ điện được gọi đến sửa ấy... anh có biết tên anh ta không?
- Không. Tôi cho là bên cảnh sát biết.
- Cảm ơn anh.

Anh ta tò mò nhìn Dana.

- Sao cô lại có vẻ hứng thú với vụ này thế?

Dana trả lời với vẻ nghiêm túc.

- Tôi đang viết bài về những vụ cháy ở các khu trượt tuyết trên khắp đất nước.
- Đồn cảnh sát Aspen là toà nhà một tầng xây bằng gạch đỏ, cách khách sạn nơi Dana ở sáu dãy nhà.
- Viên sĩ quan ngồi ở bàn làm việc ngược mắt và thốt lên:
- Cô là Dana Evans, phát thanh viên truyền hình! Tôi là đại úy Tumer. Tôi có thể giúp gì cho cô, cô Evans?
 - Tôi muốn biết đôi điều về đám cháy ở nhà Taylor Winthrop.
 - Lạy Chúa, đó quả là một bi kịch. Dân chúng ở đây vẫn còn bị sốc về vụ đó.
 - Tôi hiểu.
 - Vâng. Quá tệ là người ta đã không cứu nổi họ.
 - Tôi được biết là đám cháy bắt nguồn từ một sự cố về hệ thống điện?
 - Đúng vậy.
 - Có thể nào là một sự cố ý không?
- Đại úy Turner cau mày.
- Cố ý? Không, không. Đó là hệ thống điện bị hỏng.
 - Tôi muốn nói chuyện với người thợ điện đã đến đó sửa chữa một ngày trước hôm cháy. Ông có biết tên anh ta không?

- Chắc là nó vẫn còn trong hồ sơ. Cô cần tôi kiểm tra không?

- Vâng.

Đại úy Turner nhắc điện thoại, nói vắn tắt, rồi quay lại hỏi Dana.

- Cô đến Aspen lần đầu hả?

- Vâng.

- Nơi này rất tuyệt đấy. Cô có trượt tuyết không?

- Không. Nhưng Jeff thì có. Khi lần sau chúng mình đến đây...

Một cảnh sát viên xuất hiện và đưa cho đại úy Turner một tập giấy. Ông ta đưa nó cho Dana. Trên đó viết Công ty điện Al Larson, Bill Kelly.

- Họ ở ngay phố này thôi!

- Cảm ơn ông nhiều, đại úy Turner.

- Không có gì.

Khi Dana ra khỏi đồn cảnh sát, một người đàn ông băng qua phố và rút điện thoại di động ra.

Công ty điện Al Larson là một toà nhà gạch màu xám. Một người đàn ông trông rất giống người mà nàng gặp ở sở cứu hỏa ngồi ở bàn. Anh ta đứng lên lúc Dana bước vào.

- Chào anh, Dana nói. Tôi muốn gặp Bill Kelly.

Anh ta cau nhàu.

- Tôi cũng vậy.

- Anh nói gì cơ?

- Kelly. Anh ta đã biến mất gần một năm nay rồi.

- Biến mất?

- Vâng. Bỏ đi. Không nói một lời. Thậm chí không buồn lĩnh lương.

Dana chậm rãi nói:

- Anh có nhớ chính xác thời gian không?

- Có. Đó là buổi sáng hôm xảy ra đám cháy. Đám cháy to. Cô biết chứ, đám cháy đã giết chết ông Winthrop ấy?

Dana thấy ớn lạnh.

- Tôi hiểu. Và anh không biết Kelly ở đâu?

- Vâng. Tôi đã nói rồi, anh ta biến mất.

Suốt cả buổi sáng, tiếng máy bay hạ cánh cứ rì rầm trên bầu trời của một hòn đảo hẻo lánh ở chót Nam Mỹ.

Đã đến lúc vào họp. Hai mươi vị khách ngồi trong một toà nhà mới xây được canh gác cẩn thận và cũng đã bị hẹn giờ phá hủy ngay sau khi cuộc họp kết thúc. Người phát ngôn tiến lên trước căn phòng.

- Chào mừng các vị. Tôi rất vui vì được thấy những gương mặt quen thuộc và một vài người bạn mới ở đây. Trước khi chúng ta bắt đầu, vài người trong các vị đang được quan tâm về những vấn đề mới phát sinh. Một kẻ phản bội đang ngồi giữa chúng ta, âm mưu vạch trần chúng ta. Chúng ta còn chưa biết kẻ đó là ai. Nhưng tôi đảm bảo rằng kẻ đó sẽ nhanh chóng bị tóm cổ, và hắn sẽ phải chịu chung số phận của những tên phản bội. Không ai và không cái gì có thể tồn tại và ngáng trở trên con đường của chúng ta.

Có tiếng rì rầm ngạc nhiên từ phía đám đông.

- Bây giờ, chúng ta bắt đầu đấu giá. Hôm nay có mười sáu kiện. Hai tỷ là giá khởi điểm. Ai trả giá đầu tiên? Vâng. Hai tỷ đô la. Có ai trả ba tỷ không?

13. Chương 13

Chiều hôm đó khi Dana trở về phòng, nàng chợt đứng sững lại. Mọi thứ vẫn y nguyên, và chưa... nhưng nàng vẫn có cảm giác có cái gì đó đã thay đổi. Đồ đạc của nàng đã bị lục lọi? Có lẽ mình hơi man man, nàng hài hước nghĩ. Nàng nhắc điện thoại lên và gọi về nhà.

Bà Daley trả lời máy:

- Nhà cô Evans.

May quá, bà ấy vẫn còn ở lại.

- Bà Daley à?

- Cô Evans?

- Chào bà. Kemal thế nào rồi?

- À cậu ấy có phá phách một chút, nhưng tôi còn quản nổi. Các con tôi cũng thế mà.

- Vậy là mọi thứ... vẫn ổn?

- Ổ vâng.

Dana thấy nhẹ cả người.

- Làm ơn cho tôi gặp nó.

- Vâng. Dana nghe thấy bà ta gọi. Kemal, mẹ cháu gọi điện về này.

Một lát sau là giọng của Kemal:

- Chào Dana.

- Chào Kemal. Cháu thế nào rồi?

- Tốt.

- Còn ở trường?

- Cũng bình thường.

- Và cháu không có gì với bà Daley chứ?

- Bà ấy cũng tốt.

Còn hơn cả tốt, Dana nghĩ. Bà ấy là một điều kỳ diệu.

- Khi nào thì cô về, Dana?

- Ngày mai cô về đến nơi. Cháu ăn tối chưa?

- Rồi. Cũng không tệ lắm.

Dana suýt nữa thì nói “Là cháu à, Kemal”. Nàng ngạc nhiên trước sự thay đổi của nó.

- Vậy thì tốt. Ngày mai gặp lại. Ngủ ngon.

- Ngủ ngon, Dana.

Lúc Dana chuẩn bị đi ngủ, chuông điện thoại di động của nàng chợt kêu vang. Nàng cầm nó lên.

- A lô?

- Dana à?

Nàng cảm thấy niềm vui tràn ngập.

- Jeff!Ồ, Jeff!

Nàng thầm cảm ơn cái ngày mình đã đăng ký dịch vụ điện thoại di động toàn cầu.

- Anh phải gọi điện để cho em biết là anh nhớ em hết được.

- Em cũng rất nhớ anh. Anh đang ở Florida à?

- Mọi việc thế nào?

- Không được tốt lắm. Nàng thấy giọng anh có vẻ do dự. Sự thực là khá tồi tệ. Ngày mai Rachel sẽ phải làm phẫu thuật cắt bỏ một bên ngực.

- Ô, không.

- Cô ấy không được ổn lắm.

- Em rất tiếc!

- Anh biết. Em yêu, anh không thể chờ đến ngày về gặp.

- Anh có bao giờ nói là anh đang phát điên vì em chưa? Em cũng đang phát điên vì anh đây, anh yêu.

- Em có cần gì ở đó không, Dana?

- Không!

- Kemal thế nào rồi?

- Nó bình thường. Em vừa tìm được một người giúp việc mới mà nó thích.

- Đó là điều tốt đấy Anh không thể đợi đến lúc chúng ta cùng nhau nữa rồi.

- Em cũng vậy.

- Em nhớ giữ gìn nhé.

- Vâng. Và em phải nói em rất tiếc về chuyện của Rachel.

- Anh sẽ nói lại với cô ấy. Ngủ ngon nhé, em yêu.

- Ngủ ngon.

Dana mở vali và lôi ra chiếc áo sơmi của Jeff mà nàng đã mang theo từ nhà. Nàng mặc nó vào trong áo ngủ. Ngủ ngon, anh yêu.

Sáng hôm sau Dana bay về Washington. Nàng tạt qua nhà trước khi đến văn phòng và được chào đón bởi bà Daley vui vẻ.

- Rất tuyệt được gặp lại cô, cô Evans. Cậu con cô làm tôi mệt quá. Nhưng bà ta lại vừa nói vừa nháy mắt.

- Hy vọng là nó không mang lại nhiều phiền toái cho bà.

- Phiền toái? Không hề. Tôi rất vui vì những gì cậu ấy làm được bằng cánh tay mới của mình.

Dana ngạc nhiên nhìn bà ta.

- Nó chịu đeo vào à?

- Dĩ nhiên. Cậu ấy đeo nó đi học rồi.

- Tuyệt quá. Tôi rất vui. Nàng nhìn đồng hồ. Tôi phải đến văn phòng. Chiều nay tôi sẽ về gặp Kemal!

- Cậu ấy sẽ rất mừng khi gặp cô. Cậu ấy nhớ cô lắm, cô biết đấy. Cô cứ đi đi. Để tôi cất đồ đạc cho.
- Cảm ơn bà Daley.

Dana vào văn phòng của Matt và kể cho ông nghe những gì mà nàng thu lượm được ở Aspen.

Ông nhìn nàng với vẻ hoài nghi.

- Một ngày sau đám cháy, người thợ điện đã biến mất?
- Mà không thềm linh tiền.
- Và anh ta đã đến nhà Winthrop một ngày trước đám cháy?

Matt lắc đầu.

- Cứ như là chuyện Alice ở xứ sở thần tiên ấy. Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.
- Matt, Paul Winthrop là người tiếp theo trong gia đình này bị giết. Anh ta chết ở Pháp không lâu sau đám cháy kia. Tôi muốn sang đó. Tôi muốn tìm xem có nhân chứng nào chứng kiến vụ tai nạn không.
- Được, Matt gật đầu. Elliot Cromwell cũng đang hỏi thăm cô. Ông ấy muốn cô phải cẩn thận một chút.
- Tức là cả hai chúng ta đấy, Dana trả lời.

Khi Kemal từ trường về nhà, đã thấy Dana chờ sẵn.

Nó đeo cánh tay mới và Dana nhận thấy dường như nó đã tỏ ra điềm tĩnh hơn.

- Cô đã về rồi. Nó ôm lấy nàng.
- Chào cháu. Cô rất nhớ cháu. Ở trường thế nào?
- Cũng không tệ. Thế còn chuyến đi của cô thì sao?
- Cũng tốt. Cô có mua quà cho cháu đây. Nàng đưa cho Kemal chiếc túi dệt tay và đôi giày da đánh của thổ dân mà nàng đã mua ở Aspen. Tiếp theo là một phần khó khăn hơn. Kemal, cô e là cô lại phải đi xa thêm vài ngày nữa.

Nàng căng người ra chờ phản ứng của nó nhưng tất cả những gì nó nói chỉ đơn giản là:

- Vâng.
- Không có dấu hiệu nào của sự giận dữ.
- Cô sẽ mua cho cháu một món quà thật đẹp.
- Mỗi ngày cô đi xa là một món nhé?

Dana mỉm cười.

- Cháu mới đang học lớp bảy thôi, chưa phải sinh viên trường luật đâu.

Ông ta ngồi thoải mái trong chiếc ghế bành, tivi trước mặt và ly rượu Scotch trong tay. Trên màn hình là Dana và Kemal ngồi ở bàn ăn còn bà Daley đang phục vụ họ một món trông như thịt hầm của người Ailen.

- Ngon quá, Dana nói.
- Cảm ơn cô. Tôi rất vui vì cô thích nó.
- Cháu đã bảo bà ấy là một đầu bếp rất tuyệt vời mà, Kemal nói.

Cứ như là mình đang ở cùng họ, ông ta nghĩ, dù chỉ là ngồi quan sát họ từ căn hộ bên cạnh.

- Kể chuyện ở trường cho cô nghe đi, Dana nói.
- Cháu rất thích những giáo viên mới ở đây. Thầy giáo toán của cháu rất nghiêm...
- Thế thì tốt.
- Bọn con trai ở trường này tốt hơn nhiều. Chúng bảo cánh tay mới của cháu rất tuyệt.
- Chắc chắn là chúng sẽ nói thế?
- Một trong những bạn gái ở lớp cháu xinh lắm.
- Cháu nghĩ là cô ấy thích cháu. Tên cô ấy là Lizzy!
- Cháu có thích cô ấy không?
- Có. Cô ấy hay lắm.

Nó đang trưởng thành, Dana suy nghĩ với một sự dằn vặt bất ngờ. Đến giờ, Kemal đi ngủ còn Dana vào bếp gặp bà Daley.

- Kemal có về... yên tĩnh nhiều. Tôi không biết phải nói cảm ơn bà thế nào! Dana nói.
- Chính cô mới đang chiếu cố tôi, bà Daley mỉm cười. Cứ như là tôi đang được sống cùng với một trong các con tôi. Chúng đã lớn cả rồi, cô biết đấy. Kemal và tôi đã có được một quãng thời gian rất tuyệt.
- Tôi rất vui.

Đợi đến nửa đêm nhưng không thấy Jeff gọi điện về, Dana mới đi ngủ. Nàng nằm và thắc mắc không biết Jeff đang làm gì, liệu anh có làm tình với Rachel không, và nàng tự thấy xấu hổ với ý nghĩ đó.

Người đàn ông ở căn hộ bên cạnh báo cáo.

- Hoàn toàn yên tĩnh.
- Điện thoại di động của nàng rung chuông.
- Jeff, anh yêu. Anh đang ở đâu?
 - Anh đang ở bệnh viện Docotrs ở Florida. Cuộc phẫu thuật đã xong. Nhưng họ vẫn còn đang kiểm tra lại.
 - Ồ, Jeff. Em hy vọng là cô ấy sẽ không sao.
 - Anh cũng vậy. Rachel muốn anh ở lại cùng cô ấy thêm vài ngày. Anh thấy mình phải hỏi em...
 - Dĩ nhiên. Anh phải ở lại.
 - Chỉ một thời gian rất ngắn thôi. Anh sẽ gọi điện nói với Matt. Em có tin tức gì mới không?

Ngay lúc đó Dana định kể cho Jeff nghe chuyện ở Aspen và việc mình đang tiếp tục điều tra. Anh ấy đã có quá nhiều chuyện phải lo rồi.

- Không, Dana trả lời. Không có gì mới cả.
- Cho anh gửi tình cảm đến Kemal Phần còn lại là của em đấy.

Jeff dập máy. Một nữ y tá đến bên cạnh anh.

- Ông Connors? Bác sĩ Young muốn gặp ông.
- Ca phẫu thuật rất tốt, bác sĩ Young bảo Jeff, nhưng cô ấy sẽ cần nhiều sự ủng hộ về mặt tinh thần bởi sẽ cảm thấy mất đi phần nào nữ tính. Khi tỉnh dậy, cô ấy có thể sẽ hoảng loạn. Anh phải cho cô ấy biết rằng không có gì đáng lo cả.
- Tôi hiểu, Jeff nói.
- Nỗi sợ hãi của cô ấy sẽ trở lại khi chúng tôi bắt đầu điều trị bằng bức xạ để ngăn chặn các tế bào ung thư phát triển. Sẽ rất vất vả đấy.

Jeff ngồi yên, nghĩ về những gì đang chờ anh ở phía trước.

- Cô ấy còn người thân nào có thể đứng ra chăm sóc không?

- Tôi. Và ngay lúc đó, anh nhận ra mình là người thân duy nhất của Rachel.

Chuyến bay của hãng Air France tới Nice hoàn toàn bình yên. Dana bật máy tính cá nhân lên để tái kiểm tra những thông tin mà nàng đã thu thập từ trước. Hấp dẫn, nhưng chưa đủ tính thuyết phục. Bằng chứng, Dana nghĩ. Không có câu chuyện nào mà không có bằng chứng cả. Nếu mình có thể...

- Chuyến bay tốt đẹp, phải không?

Dana quay sang người đàn ông ngồi bên cạnh. Anh ta cao ráo, hấp dẫn và nói giọng Pháp đặc sệt.

- Vâng.

- Cô đã bao giờ đến Pháp chưa?!

- Chưa, Dana nói. Đây là lần đầu.

Anh ta mỉm cười.

- À, vậy thì cô sẽ thích lắm đấy.

Đây là một đất nước kỳ diệu. Anh ta mỉm cười đầy ý nghĩa và dịch sát vào người nàng.

- Cô có bạn đưa đi chơi chưa?

- Tôi sang gặp chồng và ba con, Dana nói.

- Dommage! Anh ta gạt đầu rồi quay đi.

Dana trở lại với cái máy tính của mình. Một bài báo đập vào mắt nàng. Paul Winthrop, người đã chết trong một tai nạn ô tô, có một sở thích: Đua xe.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Nice, Dana đi thẳng đến văn phòng cho thuê xe.

- Tên tôi là Dana Evans. Tôi có...

Người nhân viên ngược lên.

- À! Cô Evans. Xe của cô đã sẵn sàng. Anh ta đưa cho nàng tờ đơn. Cô ký vào đây!

Bây giờ mới là sự trợ giúp cần thiết, Dana nghĩ. Tôi cần một tấm bản đồ miền nam nước Pháp. Anh có vui lòng...

- Dĩ nhiên, thưa cô. Anh ta lục tìm trong quầy và lôi ra một tấm bản đồ. Đây rồi! Anh ta đứng lên nhìn Dana rời khỏi.

Trong văn phòng của mình ở WTN, Elliot Cromwell nói:

- Bây giờ Dana đang ở đâu, Matt?

- Cô ấy ở Pháp.

- Có tiến triển gì không?

- Còn quá sớm.

- Tôi lo cho cô ấy quá. Tôi nghĩ có lẽ cô ấy đã đi quá xa và quá nhiều. Du lịch ngày nay có thể rất nguy hiểm! Ông ta lưỡng lự. Rất nguy hiểm.

Thời tiết ở Nice lạnh và khô, và Dana tự hỏi không biết thời tiết hôm Paul Winthrop chết là như thế nào. Nàng lên chiếc Citroën và lái đi Grande Corniche, vượt qua những ngôi làng nhỏ đẹp như tranh dọc hai bên đường.

Vụ tai nạn xảy ra ở phía bắc Beausoleil, trên đường cao tốc ở đoạn Roquebrune-Cap-Martin, một khu nghỉ dưỡng trông ra Địa Trung Hải.

Lúc Dana gần đến nơi, nàng giảm tốc độ, quan sát những đoạn cua tay áo dốc ngược, thắc mắc không hiểu Paul Winthrop bị ở đoạn nào. Anh ta làm cái quái gì ở đây? Anh ta đang gặp ai? Hay anh ta đang tham gia một cuộc đua nào đó? Hay anh ta đang đi nghỉ mát? Hay đi làm việc.

Roquebrune-Cap-Martin là một ngôi làng từ thời Trung cổ với một toà lâu đài cũ kỹ, nhà thờ và những vila sang trọng nằm rải rác. Dana lái xe vào trung tâm, đỗ lại rồi đi tìm đồn cảnh sát. Nàng chặn một người đàn ông vừa đi ra khỏi cửa hàng lại.

- Làm ơn cho tôi hỏi đồn cảnh sát ở đâu?
- Tôi không biết nói tiếng Anh, tôi không thể giúp cô...
- Cảnh sát, cảnh sát.
- Á vâng - ông ta chỉ. Đi về phía bên trái, phố thứ hai!
- Cảm ơn ông!
- Không có gì.

Đồn cảnh sát là một toà nhà cũ kỹ, tường quét vôi trắng. Một cảnh sát viên trung niên mặc cảnh phục ngồi sau bàn. Ông ta đứng lên khi thấy Dana bước vào.

- Chào cô!
- Chào ông!
- Tôi có thể giúp gì cho cô?
- Ông có biết nói tiếng Anh không?
- Ông ta ngẫm nghĩ.
- Có. Giọng nói có vẻ miễn cưỡng.
- Tôi muốn nói chuyện với người chỉ huy ở đây.
- Ông ta nhìn nàng, vẻ bối rối hiện rõ trên nét mặt.
- Rồi bỗng nhiên ông ta mỉm cười.
- À, sĩ quan Frasier.

- Vâng! Cô chờ cho một lát. Ông ta nhấc điện thoại và nói điều gì đó. Rồi gật đầu và quay sang Dana, chỉ vào hành lang. Cánh cửa đầu tiên.
- Cảm ơn.

Dana đi dọc theo hành lang cho đến khi nhìn thấy cánh cửa thứ nhất. Văn phòng của sĩ quan Frasier nhỏ và ngăn nắp. Ông ta trông nhanh nhẹn, có hàng ria con kiến và cặp mắt nâu tò mò. Ông ta đứng lên khi thấy Dana bước vào.

- Xin chào ngài sĩ quan.
- Chào cô. Tôi có thể giúp được cô chuyện gì?
- Tôi là Dana Evans. Tôi đang dàn dựng một kịch bản cho đài WTN ở Washington D.C về gia đình Winthrop. Theo tôi được biết thì Paul Winthrop đã chết trong một vụ tai nạn ở khu vực này?
- Vâng! Khủng khiếp! Khủng khiếp! Mọi người phải cẩn thận khi lái xe ở Grande Corniche. Chỗ đó rất nguy hiểm?
- Nghe nói Paul Winthrop chết khi đang tham gia một cuộc đua xe...
- Không. Hôm đó không có cuộc đua nào cả.

- Không có à?
- Không có, thưa cô. Hôm đó là ngày tôi làm nhiệm vụ mà.
- Tôi hiểu. Trong xe chỉ có một mình ông Winthrop thôi sao?
- Vâng.
- Thưa ông Frasier, họ có khám nghiệm tử thi không?
- Có. Dĩ nhiên.
- Trong máu của ông Paul Winthrop có chất cồn không?

Sĩ quan Frasier lắc đầu.

- Không.
- Thế còn ma túy?
- Không.
- Ông có nhớ thời tiết hôm đó thế nào không?
- Có. Trời mưa.

Dana còn một câu hỏi cuối cùng, nhưng nàng nghĩ nó cũng không mang lại hy vọng gì.

- Không hiểu có nhân chứng nào ở đó không?
- Có. Có nhân chứng.

Dana nhìn ông ta, tim đập rộn ràng.

- Có à?
- Một nhân chứng. Ông ta lái xe sau xe của Winthrop và đã chứng kiến tai nạn xảy ra.

Nàng cảm thấy phấn khích.

- Tôi sẽ rất biết ơn nếu ông vui lòng cho tôi biết tên của nhân chứng đó - Dana nói. Tôi muốn nói chuyện với ông ta.

Ông ta gật đầu.

- Tôi thấy không có vấn đề gì. Rồi ông ta gọi to – Alexandre!

Một lát sau trợ lý của ông ta bước vào.

- Vâng, thưa ngài chỉ huy.
- Tìm cho tôi hồ sơ vụ tai nạn Paul Winthrop.
- Ngài chờ cho một lát. Anh ta vội vã ra khỏi phòng.

Sĩ quan Frasier quay sang Dana:

- Thật là một gia đình bất hạnh. Đời bất công quá. Ông ta nhìn Dana và mỉm cười. Cô đến đây một mình à, thưa cô?
- Không, chồng và con tôi đang đợi tôi.
- Mẹ kiếp.

Trợ lý của sĩ quan Frasier quay lại với một tập giấy và ông ta xem qua chúng, gật đầu rồi nhìn Dana.

- Nhân chứng vụ tai nạn là một khách du lịch người Mỹ tên là Ralph Benjamin. Theo lời kể của Ralph, khi ông ta đang lái xe sau xe của Paul Winthrop thì trông một con chó chạy ngang qua mũi xe của anh ta. Winthrop ngoặt đầu xe để tránh con chó thì xe của anh ta bị trượt dài và lao ra khỏi gờ đá và đâm thẳng xuống biển. Theo báo cáo pháp y thì Winthrop chết ngay lập tức.

- Ông có địa chỉ của ông Benjamin không? Dana hỏi với vẻ hy vọng.

- Có. Ông ta liếc lại tập giấy. Ông ta sống ở Mỹ, Richfield, bang Utah. Số bốn lẻ hai đường Turk. Sĩ quan Frasier ghi lại địa chỉ và trao cho Dana.

Nàng cố gắng kiềm chế niềm vui của mình.

- Cảm ơn ông nhiều!

- Rất hân hạnh. Ông ta nhìn ngón tay đeo nhẫn của Dana hoàn toàn trống không. Và thưa bà?

- Vâng!

- Cho tôi gửi lời chào đến chồng và con của bà.

Dana gọi điện về cho Matt.

- Matt, nàng nói với vẻ kích động. Tôi đã tìm thấy một nhân chứng trong vụ Paul Winthrop. Tôi sẽ đi hỏi chuyện ông ta.

- Tuyệt. Ông ta ở đâu?

- Ở Utah. Richfield. Xong việc tôi sẽ về Washington ngay.

- Được. À này, Jeff gọi điện đấy.

- Vâng!

- Cô biết cậu ấy ở Florida với người vợ trước mà. Giọng ông ta có vẻ không được tán thành lắm.

- Tôi biết. Cô ấy bệnh nặng lắm.

- Nếu Jeff ở đây lâu quá, tôi phải bảo cậu ấy nghỉ phép luôn mất.

- Chắc là anh ấy sẽ về sớm thôi. Nàng mong là mình sẽ tin vào điều đó.

- Tốt. Chúc cô may mắn với tay nhân chứng đó.

- Cảm ơn, Matt.

Tiếp theo Dana gọi điện cho Kemal. Bà Daley trả lời máy.

- Nhà cô Evans.

- Chào bà Daley. Mọi thứ vẫn ổn chứ? Dana cố ghìm hơi thở của mình.

- À, đêm qua con trai của cô suýt đốt trụ căn bếp khi cậu ấy định giúp tôi nấu bữa tối. Bà ta cười to.

- Nhưng cậu ấy không sao.

Dana thầm nói một lời cầu nguyện. “Thế thì tốt quá”. Đây là một người giúp việc kỳ diệu, Dana nghĩ.

- Cô có về nhà ngay không? Tôi có thể chuẩn bị bữa tối và...

- Tôi còn phải đi thêm một nơi, Dana nói. Hai hôm nữa tôi sẽ về. Cho tôi nói chuyện với Kemal.

- Cậu ấy đang ngủ. Để tôi gọi cậu ấy nhé?

- Không, không. Dana nhìn đồng hồ. Giờ này ở Washington mới có bốn giờ. Nó ngủ trưa à?

Nàng nghe thấy tiếng cười ầm áp của bà Daley.

- Vâng. Cậu ấy đã trải qua một ngày mệt mỏi. Làm khoẻ mà chơi cũng khoẻ.

- Cho tôi gửi lời chào nó. Tôi sẽ gặp nó sau.

Tôi phải đi thêm một nơi. Hai hôm nữa tôi sẽ về. Cho tôi nói chuyện với Kemal. Cậu ấy đang ngủ. Để tôi gọi cậu ấy nhé. Không, không. Nó ngủ trưa à. Vâng. Cậu ấy đã trải qua một ngày mệt mỏi. Làm khoẻ mà chơi cũng khoẻ. Cho tôi gửi lời chào nó. Tôi sẽ gặp nó sau.

Hết băng.

Richfield, Utah, là một thị trấn sung túc nằm ở khoảng giữa của dãy núi Monroe. Dana dừng xe tại trạm xăng và xác định hướng đến địa chỉ mà sĩ quan Frasier đã cho nàng.

Ngôi nhà một tầng của Ralch Benjamin đã cũ nát vì thời tiết, nằm giữa một khu toàn những ngôi nhà tương tự như thế.

Dana ra khỏi chiếc xe đi thuê, đến trước cửa nhà và bấm chuông. Cửa mở và một phụ nữ trung niên tóc trắng đeo tạp dề xuất hiện.

- Tôi có thể giúp gì?

- Tôi muốn gặp Ralph Benjamin, Dana nói.

Bà ta tò mò nhìn nàng.

- Ông ấy đang đợi cô à?

- Không. Tôi... tôi chỉ tình cờ đi qua và tạt vào một chút. Ông ấy ở đây chứ?

- Vâng. Mời cô vào.

- Cảm ơn. Dana đi theo bà ta vào phòng khách.

- Ralph, anh có khách này.

Ralph Benjamin đứng dậy khỏi chiếc ghế xích đu và tiến về phía Dana.

- Xin chào? Tôi có biết cô không?

Dana đứng đó, sững sờ. Rachel Benjamin bị mù.

Chú thích: Mẹ kiếp (tiếng Pháp)

14. Chương 14

Dana và Matt Baker ngồi trong phòng họp ở WTN.

- Ralph Benjamin sang Pháp thăm con trai, Dana giải thích. Bỗng nhiên một hôm mất thứ giấy tờ tùy thân của ông ta để ở phòng khách sạn biến mất. Ngày hôm sau chúng xuất hiện trở lại, nhưng không có quyền hộ chiếu. Matt, ăn cắp giấy tờ của Benjamin và khai với cảnh sát mình là nhân chứng của vụ tai nạn chính là kẻ đã giết Paul Winthrop.

Matt Baker yên lặng hồi lâu, rồi nói:

- Đã đến lúc phải báo cho cảnh sát biết vụ này, Dana. Nếu cô đúng, tức là chúng ta đang truy lùng tên chủ mưu máu lạnh đã giết hại sáu mạng người. Tôi không hề muốn cô là người thứ bảy. Elliot rất lo cho cô. Ông ấy cho là cô đã đi quá xa rồi!

- Chúng ta chưa thể báo cảnh sát được, Dana phản đối. Mọi thứ vẫn là suy diễn. Chúng ta không có bằng chứng. Chúng ta không biết sát nhân là ai, và chúng ta không biết động cơ của chúng.

- Tôi có một linh cảm xấu về chuyện này. Càng ngày nó càng trở nên nguy hiểm. Tôi không muốn cô gặp phải chuyện gì.

- Tôi cũng vậy, Dana nói với vẻ nghiêm túc.

- Bước tiếp theo của cô?

- Tìm xem Julie Winthrop đã thật sự gặp phải chuyện gì!

- Ca phẫu thuật đã thành công.

Rachel từ từ mở mắt ra. Cô đang nằm trên giường bệnh viện. Cô mệt mỏi nhìn Jeff.

- Nó đã mất chưa?

- Rachel...

- Em sợ lắm. Cô cố kìm nước mắt. Em không còn là phụ nữ nữa. Sẽ chẳng còn ai yêu em cả.

Anh nắm lấy bàn tay run rẩy của cô.

- Em sai rồi. Anh không hề yêu em vì bộ ngực của em, Rachel. Anh yêu em vì em chính là em là một con người sôi nổi tuyệt vời.

Rachel cố gượng cười.

- Chúng ta đã thật sự yêu nhau, phải không Jeff!

- Ủ! Em mong... Cô nhìn xuống bộ ngực mình, mặt nhăn lại.

- Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau.

Cô nắm chặt tay anh.

- Em không muốn cô đơn, Jeff. Cho đến khi chuyện này kết thúc. Xin đừng bỏ em lại một mình.

- Rachel, anh phải...

- Không. Em không biết phải làm gì nếu anh bỏ đi.

Một nữ y tá đi vào phòng.

- Xin phép ông, ông Connors.

Rachel không muốn buông tay Jeff.

- Anh đừng đi.

- Anh sẽ quay lại.

Chiều muộn hôm ấy, chuông điện thoại di động của Dana reo vang. Nàng chạy vào phòng cầm nó lên.

- Dana. Đó là Jeff.

Nàng thấy hơi hồi hộp khi nghe giọng anh.

- Chào anh, anh vẫn khỏe chứ, anh yêu?

- Anh khỏe.

- Rachel thế nào rồi?

- Ca phẫu thuật thì tốt nhưng Rachel suy sụp lắm.

- Jeff, một phụ nữ không thể tự nhận xét mình chỉ qua bộ ngực...

- Anh biết, nhưng Rachel không phải là “típ” người giống em. Cô ấy đã nhận xét bản thân mình qua vẻ bề ngoài từ năm mười lăm tuổi. Cô ấy là một trong những người mẫu được trả lương cao nhất thế giới. Nhưng bây giờ Rachel đang nghĩ với cô ấy tất cả đã chấm hết. Rachel cảm thấy mình là một quái vật và tin rằng mình không còn mục đích gì để sống nữa!

- Thế anh định làm gì?

- Anh sẽ ở lại cùng cô ấy thêm vài ngày và giúp cô ấy thu xếp nhà cửa. Anh nói chuyện với bác sĩ rồi. Ông ấy đang đợi kết quả xét nghiệm để xem bệnh đã hết hẳn chưa. Họ nghĩ là cô ấy vẫn phải được trị liệu bằng phương pháp hoá học.

Dana không thể nói gì được nữa.

- Anh nhớ em, Jeff nói.

- Em cũng nhớ anh, anh yêu. Em đã mua quà Giáng sinh cho anh.

- Giữ chúng cho anh.

- Vâng.

- Em có thu hoạch được thông tin gì sau các chuyến đi không?

- Vẫn không?

- Nhớ lúc nào cũng bật máy nhé, Jeff nói. Anh sẽ gọi cho em bất kỳ lúc nào đấy.

- Em hứa. Dana mỉm cười.

- Hứa nhé. Bảo trọng, em yêu.

- Anh cũng vậy.

Cuộc nói chuyện kết thúc. Dana ngồi đó một lúc, nghĩ đến Jeff và Rachel. Nàng đứng dậy và đi vào bếp.

Bà Daley đang nói chuyện với Kemal.

- Thêm bánh ngọt nhé?

- Vâng, cảm ơn.

Dana lặng yên đứng quan sát hai người. Chỉ trong một thời gian ngắn bà Daley ở đây, Kemal đã thay đổi khá nhiều. Nó điềm tĩnh hơn, thoải mái và vui vẻ. Lòng Dana hơi nhói lên một chút ghen tỵ. Có lẽ mình không thích hợp với nó. Nàng nhớ lại những ngày dài dằng dặc ở phòng thu với vẻ có lỗi. Có lẽ một người như bà Daley nhận nó làm con nuôi thì hơn. Nàng cố xua đuổi ý nghĩ đó. Mình sao thế này, Kemal yêu mình cơ mà.

Dana ngồi xuống bàn.

- Cháu vẫn thích trường học mới chứ?

- Nó tuyệt lắm.

Dana cầm tay nó.

- Kemal, cô e là cô lại phải đi xa.

Nó nói với vẻ không lạ lắm.

- Cũng được.

Thoáng ghen tỵ lại quay lại với nàng.

- Lần này cô đi đâu, cô Evans? Bà Daley hỏi.

- Alaska.

Bà Daley nghĩ ngợi một lát.

- Coi chừng bọn gấu xám ấy, bà ta khuyên nàng.

Chuyến bay từ Washington đến Juneau, Alaska mất chín giờ đồng hồ với một lần hạ cánh ở Seattle.

Trong sân bay Juneau, Dana đi đến quầy cho thuê xe.

- Tên tôi là Dana Evans. Tôi...

- Vâng, cô Evans. Chúng tôi có một chiếc Land Rover cho cô. Ô số mười. Mời cô ký vào đây.

Anh ta trao cho Dana chiếc chìa khoá và nàng đi ra bãi đỗ xe ở đằng sau toà nhà. Có mười hai chiếc xe nằm trong những ô đánh số. Dana đi về phía ô số mười. Một người đàn ông đang quỳ sau chiếc xe, hí húi sửa cái ống xả. Anh ta ngược lên lúc Dana vừa bước tới:

- Chỉ xiết lại ống bô thôi, thưa cô. Xong rồi. Anh ta đứng dậy.

- Cảm ơn. Dana nói.

Anh ta nhìn nàng lái chiếc xe đi xa.

Trong tầng hầm của toà nhà Chính phủ, một người đàn ông đang chăm chú theo dõi bản đồ kỹ thuật trên màn hình máy tính. Ông ta nhìn chiếc Land Rover màu trắng rẽ sang phải.

- Mục tiêu đi về phía đồi Starr.

Juneau là một sự ngạc nhiên lớn với Dana. Đầu tiên nó hiện ra như một thành phố lớn, nhưng những con phố hẹp quanh co lại mang lại cho thủ phủ của bang Alaska dáng vẻ một của thị trấn nhỏ nấu mình trong vùng đất hoang vu lạnh lẽo.

Dana đã đăng ký tại khách sạn Quán Trọ nổi tiếng ở Waterfront, nguyên là một nhà thổ, nằm ngay tại trung tâm thành phố.

- Cô đến đúng thời gian trượt tuyết lắm. Người nhân viên lễ tân nói. Bây giờ đang là mùa tuyết rơi rất đẹp. Cô có đồ trượt tuyết chưa?

- Không, tôi...

- À, cửa hàng đồ trượt tuyết ở ngay cửa bên. Tôi tin chắc là họ sẽ có mọi thứ mà cô cần.

- Cảm ơn! Dana nói. Đó là một điểm khởi đầu tốt.

Nàng mang đồ đạc lên phòng rồi đi sang cửa hàng đồ trượt tuyết.

Người bán hàng nói không ngớt mồm. Lúc Dana bước vào, anh ta bắt đầu.

- Chào. Tôi là Chad Donohue. Cô đến đúng chỗ rồi đấy. Anh ta chỉ một đồng ván trượt. Chúng tôi vừa mới nhập loại Freeriders về. Loại này rất thuận tiện khi xử lý các cú nhảy. Anh ta chỉ một đồng khác. Hay là... đây là loại Salomon X - Scream 9s. Loại này lúc nào cũng đắt hàng. Năm ngoái chúng tôi bán hết và không thể nhập nổi một chiếc nào nữa.

Anh ta trông thấy sự nôn nóng trên mặt Dana và vội vàng chuyển sang một loạt khác.

- Nếu cô thích, chúng tôi còn có loại Vocal Vertigo G30 hoặc Atomic 10.20. Anh ta liếc Dana với vẻ hy vọng. Cô thích loại...

- Tôi đến để hỏi vài thông tin.

Mặt anh ta lộ rõ sự thất vọng.

- Thông tin?

- Vâng. Julie Winthrop có mua ván trượt ở đây không?

Anh ta nhìn kỹ Dana.

- Có. Thực tế là cô ấy thường dùng loại Volland Ti hàng đầu. Cô ấy thích chúng. Điều khủng khiếp đã xảy ra với cô ấy ở Eaglecrest.

- Cô Winthrop có phải là tay trượt tuyết giỏi không?

- Giỏi? Cô ấy là số một. Cô ấy có cả một va ly giải thưởng.

- Cô ấy đến đây một mình à?

- Theo tôi được biết thì đúng như thế. Anh ta lắc đầu. Điều ngạc nhiên là cô ấy biết rõ Eaglecrest như lòng bàn tay vậy. Năm nào cô ấy chẳng trượt tuyết ở đây. Một tai nạn như thế không thể xảy ra với một người như vậy ấy được, cô nghĩ có đúng không?

Dana chậm rãi trả lời:

- Đúng, tôi cũng nghĩ như vậy.

Sở cảnh sát Juneau ở Waterfront chỉ cách khách sạn Quán Trọ có hai đoạn đường.

Dana bước vào căn phòng đón tiếp nhỏ có treo cờ bang. Alaska, cờ Juneau và cờ Mỹ. Phòng được trải thảm xanh, ghế bành và các ghế con đều mang màu xanh.

Một sĩ quan mặc cảnh phục hỏi:

- Tôi có thể giúp gì cho cô?

- Tôi muốn hỏi một vài thông tin về cái chết của Julie Winthrop.

Anh ta cau mày.

- Thế thì cô phải hỏi Bruce Bowler. Anh ta là người đứng đầu đội cứu hộ Sea Dog. Văn phòng ở tầng trên, nhưng giờ này anh ta đi vắng rồi.

- Anh có biết anh ta đang ở đâu không?

Viên sĩ quan xem đồng hồ.

- Ngay bây giờ thì cô có thể gặp được anh ta ở Hanger on the Wharf. Cách đây hai dãy phố, trên đường Marine.

- Cảm ơn anh.

Hanger on the Wharf là một quán ăn lớn, đông nghẹt khách đến ăn trưa.

Ông chủ quán nhìn Dana.

- Xin lỗi, bây giờ chúng ta chưa có bàn. Khoảng hai mươi phút nữa...

- Tôi muốn gặp ông Bruce Bowler. Ông có...Ông ta gật đầu.

- Bruce hả? Anh ta ngồi bàn trong.

Dana nhìn theo tay ông ta. Một khuôn mặt vui vẻ cùng với thân hình vạm vỡ, trạc tuổi bốn mươi, ngồi một mình.

- Cảm ơn. Dana đi về phía bàn của anh ta. Ông Bowler phải không ạ?

Anh ta ngước mắt lên.

- Vâng.

- Tôi là Dana Evans. Tôi cần ông giúp một việc.

Anh ta mỉm cười.

- Cô may mắn đấy. Chúng tôi còn đúng một phòng. Tôi sẽ gọi cho Judy.

Dana bối rối nhìn anh ta.

- Xin lỗi ông nói gì?

- Không phải cô định hỏi về quán trọ Cozy Log của chúng tôi sao?

- Không. Tôi muốn hỏi chuyện ông về Julie Winthrop.

-Ồ! Anh ta tỏ vẻ xấu hổ. Xin lỗi cô. Mời cô ngồi. Judy và tôi có một quán trọ nhỏ ở ngoại ô thành phố. Tôi nghĩ là cô đang cần một căn phòng trống. Cô đã ăn trưa chưa?

- Chưa, tôi...

- Thế thì ăn luôn cùng tôi. Anh ta nở một nụ cười dễ chịu.

- Cảm ơn, Dana nói.

Khi Dana gọi món xong, Bruce Bowler hỏi:

- Cô muốn biết chuyện gì về Julie Winthrop?

- Về cái chết của cô ấy. Có thể coi đó không phải là một tai nạn không?

Bruce Bowler cau mày.

- Ý của cô là cô ấy có ý định tự tử?

- Không. Ý tôi là liệu... liệu có kẻ nào đó muốn giết cô ấy.

Anh ta chớp mắt.

- Giết Julie? Không thể. Đó là một vụ tai nạn.

- Anh có thể kể lại sự việc cho tôi nghe được không?

- Được! Bruce Bowler nghĩ ngợi, không biết nên bắt đầu từ đâu. Ở đây có ba kiểu dốc trượt khác nhau. Đầu tiên là loại dễ nhất, như Muskey, Dolly Varder, Sourdough... Loại khó hơn thì có Sluice Box, Mother Lode, Sundance... Khó nữa là Insane, Spruce Chute, Hang Ten... Và trong đó thì Steep Chutes là khó nhất.

- Và Julie Winthrop thường trượt ở...

- Steep Chutes.

- Cô ấy là một tay trượt lão luyện chứ?

- Chắc chắn là vậy, Bruce Bowler trả lời. Anh ta lưỡng lự. Đó mới là điểm bất thường.

- Bất thường thế nào?

- À, thứ năm nào cũng có buổi trượt tối từ bốn giờ chiều đến chín giờ tối. Rất đông người tham gia buổi trượt này. Đến chín giờ thì tất cả đều trở về, trừ Julie. Chúng tôi bỏ đi tìm và thấy xác cô ấy ở đáy đường Steep Chutes. Cô ấy bị lao vào một thân cây. Và chết ngay lập tức.

Dana nhắm mắt lại, cảm giác nỗi sợ hãi và cơn đau mà Julie đã trải qua.

- Vậy... vậy lúc tai nạn xảy ra thì cô ấy có một mình thôi à?

- Vâng. Người ta thường trượt tuyết cùng nhau, nhưng đôi khi những người xuất sắc nhất lại thích trượt một mình. Chúng tôi đã dựng biển báo hiệu ranh giới, và những ai phải liều mạng lắm mới dám vượt qua. Julie Winthrop đã trượt tuyết ở bên ngoài ranh giới, trên một đường trượt đã bị đóng cửa. Chúng tôi phải tốn khá thời gian mới tìm thấy xác cô ấy.

- Ông Bowler, khi có người mất tích thì các ông phải làm những việc gì?

- Ngay khi được thông báo, chúng tôi bắt đầu tìm kiếm bằng cách gọi điện cho những bạn bè của người đó hỏi xem người đó có ở cùng họ không. Rồi chúng tôi sẽ gọi cho các quán rượu. Việc đó nhằm giúp các thành viên trong đội cứu hộ khỏi mất thời gian đi tìm những kẻ say xỉn ngồi chôn thân trong quán.

- Và nếu người đó thật sự mất tích? Dana hỏi.

- Chúng tôi đi lấy nhận dạng, hỏi trình độ trượt tuyết hỏi, nơi cuối cùng người đó xuất hiện là chỗ nào. Chúng tôi luôn hỏi xem người đó có camera không.

- Tại sao vậy?

- Nếu có, nó sẽ cho chúng tôi biết những nơi mà người đó đã đi qua. Chúng tôi phải kiểm tra trường hợp người đó có phương tiện giao thông và đã trở về thành phố. Nếu chừng đó không đem lại kết quả gì, chúng tôi sẽ giả thiết người đó đã vượt qua ranh giới khu vực trượt. Lúc đó sẽ yêu cầu sự trợ giúp của cảnh sát bang Alaska và họ sẽ điều trực thăng đến. Mỗi khu vực tìm kiếm có bốn người, còn trực thăng thì liên tục tuần tra qua khắp các khu vực.

- Mất nhiều công sức quá nhỉ.

- Dĩ nhiên. Nhưng cô nên nhớ khu trượt tuyết ở đây rộng tất cả sáu trăm ba mươi mẫu, và trung bình mỗi năm chúng tôi phải thực hiện bốn mươi vụ tìm kiếm. Đa số là thành công. Bruce Bowler nhìn bầu trời lạnh lẽo qua cửa sổ. Tôi đã mong là vụ này cũng vậy. Anh ta quay sang Dana. Dù sao thì đội tuần tra cũng phải rà soát hàng ngày sau khi thang máy đóng cửa.

- Người ta bảo cho tôi biết rằng Julie Winthrop quen trượt trên Eaglecrest.

Anh ta gật đầu.

- Đúng. Nhưng trên đó không có gì bảo đảm cả. Có thể gặp mây mù, có thể mất phương hướng, hoặc đơn giản là không may. Cô Winthrop tội nghiệp đã không may.

- Làm thế nào các anh tìm được xác cô ấy?

- Mayday tìm thấy.

- Mayday?

- Đó là con chó xuất sắc của chúng tôi. Đội cứu hộ có giống chó đen Labrados và chó chăn cừu. Lũ chó rất đặc dụng. Chúng theo dấu hơi người mà nạn nhân để lại. Rồi khi tìm thấy, chúng tôi đưa một người cắt bom đến hiện trường, và khi...

- Người cắt bom.

- Là cái xe trượt tuyết của chúng tôi. Chúng tôi mang xe của Julie Winthrop về trên chiếc Stokes. Ba nhân viên cứu thương kiểm tra cô ấy bằng máy EKG rồi chụp ảnh và gọi điện cho dịch vụ lễ tang. Họ đưa xác cô ấy về bệnh viện địa phương Bartlett.

- Không ai biết tai nạn xảy ra thế nào à?

Anh ta nhún vai.

- Tất cả những gì chúng tôi biết là cô ấy va vào một cây vân sam lớn. Đó quả là một cảnh tượng chẳng đẹp đẽ gì.

Dana nhìn Bruce Bowler một lát.

- Có thể cho tôi lên xem Eaglecrest không?

- Sao lại không? Ăn trưa xong tôi sẽ đưa cô lên đó.

Anh ta lái chiếc Jeep tới trước một toà nhà hai tầng ở chân núi.

Bruce Bowler bảo Dana:

- Đây là nơi chúng tôi họp và chuẩn bị các kế hoạch tìm kiếm và cứu hộ. Chúng tôi mang các dụng cụ trượt tuyết cho thuê lên đây và có đầy đủ các thứ cho những ai cần chúng. Chúng ta sẽ đi thang máy lên đỉnh núi.

Họ vào hệ thống cáp treo, hướng lên đỉnh Eaglecrest.

Dana rùng mình.

- Tôi quên không nhắc cô. Với thời tiết này thì cô phải thật nhiều quần áo dạ mới đủ ấm.

Dana lại rùng mình.

- Tôi nhớ rồi.

- Julie Winthrop cũng lên bằng cái ghế này. Cô ấy có mang ba lô theo.

- Ba lô?

- Vâng. Trong đó có xẻng nhỏ để xúc tuyết, đèn hiệu có thể trông thấy trong phạm vi bốn trăm mét, la bàn. Anh ta thở dài. Dĩ nhiên, những thứ đó chẳng có ích gì khi bị va vào thân cây.

Họ đã lên gần đến nơi. Tới bậc thềm, họ bước ra một cách thận trọng, một người đàn ông xuất hiện.

- Ngọn gió nào đưa anh lên đây thế, Bruce? Có người mất tích à?

- Không. Tôi đưa người bạn lên xem vài thứ. Đây là cô Evans.

Họ chào nhau. Dana nhìn quanh. Một căn lều ấm áp đã gần như biến mất trong màn mây dày đặc. Julie Winthrop có vào đây trước khi đi trượt không? Có ai theo dõi cô ấy không? Có ai định giết cô ấy không?

Bruce Bowler quay sang Dana.

- Chỗ này là đỉnh núi rồi. Từ đây có thể nhìn xuống tất cả các con dốc phía dưới.

Dana nhìn xuống và bất giác nàng run bắn lên.

- Cô có vẻ lạnh cóng rồi, cô Evans. Tốt nhất là nên đi xuống thôi.

- Cảm ơn.

Dana vừa về đến khách sạn Quán Trọ ở Waterfront thì có tiếng gõ cửa. Nàng mở ra. Một người đàn ông cao lớn, da trắng bệch đứng đó.

- Cô Evans phải không?

- Vâng.

- Chào cô. Tên tôi là Nicholas Verdun. Tôi ở nhật báo Juneau Empire.

- Vâng!

- Tôi được biết là cô đang điều tra về cái chết của Julie Winthrop. Chúng tôi định viết một bài báo về chuyện này.

Một tiếng chuông vang lên trong đầu Dana.

- Tôi e là các ông đã nhầm lẫn rồi. Tôi không thực hiện cuộc điều tra nào cả.

Ông ta hoài nghi nhìn nàng.

- Tôi nghe...

- Chúng tôi đang thực hiện một chương trình vòng quanh thế giới về trượt tuyết. Đây chỉ là một điểm dừng thôi.

Ông ta đứng tần ngần giây lát.

- Tôi hiểu rồi. Xin lỗi vì đã làm phiền cô.

Dana nhìn theo ông ta rời khỏi. Làm sao người này biết được mình đang làm gì ở đây? Nàng gọi điện đến toà báo Juneau Empire.

- A lô. Làm ơn cho tôi nói chuyện với phóng viên Nicholas Verdun... Nàng lắng nghe một lát. Không có ai tên như thế à? Cảm ơn.

Việc thu dọn hành lý mất mười phút. Mình phải đi khỏi đây và tìm một chỗ khác. Nàng bỗng nhớ lại. Không phải cô định hỏi về quán trọ Cozy Log của chúng tôi sao? Cô may mắn đấy. Chúng tôi còn đứng một phòng. Dana đi xuống tiền sảnh và thanh toán. Nhân viên lễ tân chỉ đường đến quán trọ và đưa cho nàng một tấm bản đồ nhỏ.

Trong tầng hầm của toà nhà chính phủ, người đàn ông nhìn bản đồ trên máy tính và nói:

- Đối tượng đi về trung tâm thành phố, phía tây.

Quán trọ Cozy Log là căn nhà gỗ một tầng gọn gàng theo kiểu Alaska, cách trung tâm Juneau nửa giờ đi xe.

- Tốt. Dana bấm chuông và cánh cửa được mở ra bởi một phụ nữ hấp dẫn, tươi cười, khoảng ngoài ba mươi.

- Xin chào. Tôi có thể giúp gì?

- Vâng. Tôi đã gặp chồng bà, và ông ấy nói rằng ở đây còn một phòng trống.

- Vâng. Tôi là Judy Bowwler.

- Dana Evans.

- Mời cô vào.

Dana bước vào và nhìn quanh. Nhà trọ bao gồm một căn phòng khách rộng rãi, thoải mái với một lò sưởi bằng đá, một phòng ăn cho khách, hai phòng ngủ có buồng tắm riêng.

- Tôi nấu nướng ở đây, Judy Bowwler nói. Cũng khá tốt.

Dana mỉm cười.

- Vâng.

Cô ta dẫn nàng về phòng. Nó sạch sẽ và có vẻ ấm cúng. Dana dỡ hành lý ra.

Có một cặp vợ chồng cũng trọ ở đây và họ nói chuyện với nhau một cách bình thường. Không ai trong số họ nhận ra Dana.

Sau bữa trưa, Dana lái xe vào thành phố. Nàng vào một quán rượu ở Cliff House và gọi đồ uống. Tất cả các nhân viên ở đây đều rám nắng và mạnh khỏe. Dĩ nhiên.

- Thời tiết đẹp quá nhỉ, Dana bắt chuyện với tay pha rượu trẻ tuổi tóc vàng.

- Ủ! Trời này tuyệt vời thì nhất.

- Anh có hay trượt tuyết không?

Anh ta mỉm cười.

- Mỗi khi tôi có thể trốn làm.

- Với tôi thì trò đấy quá nguy hiểm, Dana thở dài. Một người bạn của tôi đã chết ở đây hồi mấy tháng trước.

Anh ta đặt cái ly vừa lau xuống.

- Chết?

- Ủ Julie Winthrop.

Anh ta xịu mặt xuống.

- Cô ấy hay đến đây lắm. Một phụ nữ dễ thương.

Dana nhô người về phía trước.

- Nghe nói đó không phải là tai nạn.

Cặp mắt anh ta mở to.

- Ý cô là sao?

- Tôi nghe người ta nói cô ấy bị giết.

- Bị giết? Anh ta nói một cách ngờ vực. Không thể nào. Đó là một vụ tai nạn.

Hai mươi phút sau Dana đã ngồi nói chuyện với người pha rượu trong khách sạn Prospector.

- Trời đẹp quá nhỉ.

- Trượt tuyết là hợp nhất, anh ta nói.

Dana lắc đầu.

- Với tôi thì quá nguy hiểm. Một người bạn của tôi đã chết khi đang trượt tuyết ở đây. Có lẽ anh cũng gặp cô ấy rồi. Julie Winthrop ấy.

- Ồ, vâng. Tôi thích cô ấy lắm. Ý tôi là, cô ấy không lên mặt ta đây như một vài người khác. Cô ấy thực sự rất hoà đồng.

- Nghe nói cái chết của cô ấy không phải là tai nạn đâu.

Nét mặt người pha rượu lập tức thay đổi.

- Tôi biết rõ là không phải mà. Anh ta hạ thấp giọng run run.

Tim Dana đập mạnh hơn.

- Thật à?

- Chắc chắn là thế. Anh ta làm ra vẻ bí ẩn. Cái bọn Martians khôn kiếp...

Nàng đang ở trên đỉnh núi Ptarmigan, cảm thấy cơn gió lạnh buốt quất vào người. Nàng nhìn xuống thung lũng phía dưới, cô quyết định xem có nên trở về không, thì bỗng nhiên lĩnh một cú đẩy phía sau lưng và nàng lăn xuống con dốc, nhanh dần nhanh dần, hướng về phía một thân cây lớn. Trước khi lao vào nó, nàng bật dậy, hét lên.

Dana ngồi trên giường, run lấy bầy. Có phải đó là điều xảy ra với Julie Winthrop? Ai đã đẩy cô ấy vào cái chết?

Elliot Cromwell đã không giữ nổi kiên nhẫn.

- Matt, khi nào thì Jeff Connor mới về? Chúng ta cần cậu.

- Sẽ sớm thôi. Cậu ấy vẫn gọi điện về cho tôi mà.

- Thế còn Dana thì sao?

- Tôi cũng đang mong cô ấy về đây. Tỷ lệ người xem bản tin tối của chúng ta đang có chiều hướng giảm đi.

Matt Beker nhìn Cromwell và tự hỏi vì sao ông ta lại quan tâm đến vậy.

Buổi sáng thức giấc, Dana mặc quần áo và lái xe vào trung tâm thành phố.

Trong lúc chờ máy bay ở phi trường, Dana để ý thấy một người đàn ông ngồi trong góc cứ nhìn mình hết lần này đến lần khác. Hắn ta trông vừa quen vừa lạ. Chiếc áo khoác hắn mặc màu xám xịt và điều này gợi cho nàng nhớ đến một người. Và Dana đã nhớ ra, qua thái độ của chúng. Cả hai đều tỏ ra kiêu ngạo một cách khó chịu. Chúng nhìn nàng bằng cặp mắt gần như khinh miệt. Và nàng cảm thấy ớn lạnh. Sau khi Dana lên máy bay, hắn ta rút điện thoại di động ra gọi rồi rời khỏi sân bay.

15. Chương 15

Về đến nhà, Dana trông thấy một cây thông Noel nhỏ rất đẹp. Bà Daley đã mang về và trang trí nó.

- Nhìn những đồ trang trí xem, bà Daley nói với vẻ tự hào. Kemal tự mình làm đấy.

Người đàn ông ở căn hộ bên cạnh, theo dõi cảnh tượng này qua chiếc TV.

Dana hôn lên má bà ta.

- Cảm ơn bà Daley.

Bà Daley đỏ mặt.

- Chuyện nhỏ thôi mà, có đáng gì đâu.

- Kemal đâu?

- Cậu ấy ở trong phòng. Có hai tin nhắn cho cô, cô Evans. Cô gọi điện cho ông Hudson. Tôi để số điện thoại của ông ấy trên tủ bếp. Và mẹ của cô gọi đến.

- Cảm ơn.

Khi Dana bước vào, Kemal đang ngồi bên máy vi tính.

Nó ngược lên:

- À, cô đã về.

- Cô về rồi, Dana nói.

- Thế thì tốt. Cháu đang mong cô sẽ về kịp lễ Giáng sinh.

Dana ôm lấy nó.

- Chắc chắn mà. Cô không bao giờ để lỡ dịp này. Cháu ở nhà một mình có quen không?

- Cũng quen.

- Tốt.

- Cháu thích bà Daley chứ?

Nó gật đầu.

- Bà ấy tuyệt lắm!

Dana mỉm cười.

- Cô biết. Cô phải gọi điện thoại. Cô sẽ quay lại ngay.

Tin xấu trước, Dana nghĩ. Nàng gọi điện cho mẹ mình. Suốt từ hồi xảy ra vụ ở Westport nàng chưa nói chuyện với bà. Sao mà mẹ lại có thể lấy một người đàn ông như thế nhỉ? Dana nghe những tiếng tút dài và giọng của mẹ nàng vang lên từ cuộn băng ghi âm. “Hiện giờ chúng tôi không có mặt, bạn cứ để lại tin nhắn, chúng tôi sẽ gọi lại”.

- Mẹ, chúc mẹ Giáng sinh vui vẻ. Nàng gác máy.

Tiếp theo nàng gọi cho Pamela.

- Dana, rất mừng vì cô đã về! Pamela Hudson thốt lên. Chúng tôi nghe trên bản tin nói Jeff đi công tác xa, mà tối mai tôi và Reger dự định mời vài người bạn đến dự bữa tiệc Giáng sinh sớm, vậy mong rằng cô và Kemal sẽ có mặt. Xin đừng nói với tôi là cô đã có dự định khác.

- Không! Dana nói. Sự thực là không. Và tôi nhất định sẽ đến. Cảm ơn, Pamela.

- Tuyệt. Chúng tôi chờ cô vào lúc năm giờ. Thế nhé. Bà ta dừng lại. Mọi việc đến đâu rồi?

- Tôi không biết! Dana thành thật trả lời. Tôi không biết có phải họ đang đi đâu đó không.

- Ồ, bây giờ thì quên hết mọi chuyện đi. Cố gắng nghỉ ngơi. Ngày mai chúng ta gặp nhau.

Cesar đứng đón ở ngoài cửa khi Dana và Kemal đến nhà Hudson vào ngày hôm sau, trông thấy nàng, mặt ông ta sáng bừng lên.

- Cô Evans! Rất vui được gặp cô. Ông ta mỉm cười với Kemal. Và cậu Kemal.

- Chào Cesar, Kemal nói.

Dana trao cho Cesar một hộp nhỏ bọc kín.

- Giáng sinh vui vẻ, Cesar.

- Tôi không biết phải... ông ta lắp bắp. Tôi không... cô tốt quá, cô Evans.

Người khổng lồ hiền lành, Dana nghĩ về ông ta lúc này mặt mũi đang đỏ bừng. Dana đưa cho ông ta thêm hai gói nữa.

- Đây là cho ông bà Hudson.

- Vâng, cô Evans. Tôi sẽ đặt chúng ở dưới cây thông.

- Ông bà Hudson đang ở trong phòng khách. Cesar dẫn đường cho họ.

Pamela nói:

- Hai người đã đến rồi. Rất vui là hai người đã đến.

- Chúng tôi cũng vậy.

Pamela nhìn tay phải của Kemal.

- Dana... thật tuyệt!

Dana cười to.

- Thật vậy không? Nhờ sự giúp đỡ của ông chủ tôi đây. Ông ấy là một người tuyệt vời. Tôi nghĩ nó đã làm thay đổi cả cuộc đời Kemal. Tôi không thể nói là mình vui sướng đến mức nào

Roger gật đầu.

- Chúc mừng Kemal.

- Cảm ơn ông Hudson.

Roger Hudson nói với Dana.

- Trước khi những người khác đến có một điều tôi phải nói ở đây. Còn nhớ tôi đã từng nói là Taylor Winthrop bảo với bạn bè rằng ông ta đã rút lui khỏi đời sống chính trị và rồi lại trở thành đại sứ ở Nga không?

- Có. Tôi cho là Tổng thống đã ép ông ta...

- Đó là những gì tôi nghĩ. Nhưng hình như là chính Winthrop đã tạo áp lực lên Tổng thống để được nhận chức đại sứ ở Nga. Câu hỏi là tại sao?

Những người khách khác bắt đầu kéo đến. Chỉ có thêm mười hai người và bữa tối đó thật ấm cúng và vui vẻ.

Sau món tráng miệng, mọi người đi sang phòng khách. Trước lò sưởi là một cây thông Noel lớn. Ai cũng có quà tặng nhưng phần cho Kemal là lớn nhất, trò chơi điện tử, áo len, găng tay và băng video.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Niềm vui được hoà mình cùng những con người thân thiện sau cơn mệt mỏi của vài ngày trước thật là vô bờ bến. Minh chỉ mong Jeff có mặt ở đây.

Dana Evans ngồi ở bàn chờ bản tin lúc mười một giờ bắt đầu. Đằng sau nàng là Richard Melton. Ở vị trí thường trực của Jeff bây giờ là Maury Falstein. Dana cố không nghĩ đến điều này.

Richard Melton nói với Dana.

- Cô đi xa tôi cũng nhớ lắm.

Dana mỉm cười.

- Cảm ơn Richard. Tôi cũng nhớ anh.

- Cô đi cũng khá lâu đấy chứ. Mọi chuyện thế nào?

- Cũng ổn.

- Xong việc về đi ăn chứ?

- Tôi phải về xem Kemal thế nào đã.

- Thì hẹn gặp ở đâu đó!

Chúng ta phải gặp nhau ở một chỗ nào khác. Tôi nghĩ là tôi đang bị theo dõi. Chỗ chuồng chim ở khu vườn thú.

Melton tiếp tục:

- Họ nói là cô đang xúc tiến một kịch bản lớn nào đó. Cô có muốn nói chuyện về nó không?

- Chưa có gì để nói cả, Melton.

- Nghe nói Cromwell không thích việc cô cứ suốt ngày bỏ đi thế đâu. Tôi hy vọng là cô không gặp rắc rối với ông ấy.

Để tôi cho cô một lời khuyên. Đừng tự chuốc lấy rắc rối nếu không cô sẽ gặp rắc rối thật đấy. Đó là điều chắc chắn.

Dana thấy mình không thể tập trung nghe những gì Melton đang nói.

- Ông ta thích sa thải nhân viên lắm, Melton tiếp tục.

Một ngày sau đám cháy, Bill Kelly biến mất. Anh ta thậm chí không thèm lĩnh lương, cứ thế bỏ đi.

Richard Melton vẫn nói.

- Thề có Chúa, tôi không thích làm việc với một đồng nghiệp mới.

Nhân chứng của vụ tai nạn là một khách du lịch người Mỹ, tên là Ralph Benjamin. Một người mù.

- Năm... bốn... ba... hai... Anastasia Mann chỉ tay vào Dana. Đèn đỏ của máy quay bật sáng.

Giọng của phát thanh viên vang lên:

- Đây là bản tin lúc mười một giờ của đài WTN với Dana Evans và Richard Melton.

Dana mỉm cười vào ống kính.

"Xin chào quý vị và các bạn. Tôi là Dana Evans.

"Và tôi là Richard Melton.

"Hôm nay tại Arlington, ba học sinh trường trung học Wilson đã bị bắt sau khi cảnh sát khám xét cặp của họ và phát hiện ra hai trăm gam bạch phiến cùng nhiều thứ vũ khí, trong đó có cả một khẩu súng lục ăn cắp. Sau đây là phần tường thuật chi tiết sự việc của phóng viên Holly Rapp.

Chúng tôi không xử lý nhiều vụ trộm cắp các tác phẩm nghệ thuật, nhưng tôi biết tất cả đều có những quy luật nhất định. Vụ này thì lại khác.

Bản tin kết thúc. Richard Melton nhìn Dana.

- Lát nữa gặp nhau chứ?

- Đêm nay không được đâu, Richard. Tôi còn chút việc phải làm.

Anh ta đứng lên.

- Cũng được.

Dana có cảm giác anh ta muốn hỏi nàng về Jeff. Tuy nhiên anh ta chỉ nói:

- Mai gặp nhé.

Dana đứng dậy.

- Chúc mọi người ngủ ngon.

Nàng ra khỏi phòng thu và trở về văn phòng. Nàng ngồi xuống bật máy vi tính lên, vào mạng Internet và bắt đầu xem lại vô số những bài báo viết về Taylor Winthrop. Trên một trang Web, Dana thấy một đề mục về Marcel Falcon, viên chức của chính phủ Pháp đã từng giữ chức đại sứ ở NATO. Bài báo này đề cập đến việc Marcel Falcon đàm phán hiệp định thương mại với Taylor Winthrop. Cuộc đàm phán mới được nửa chừng thì Falcon đột ngột đệ đơn xin từ chức và về nghỉ hưu.

Nửa chừng cuộc đàm phán ở cấp chính phủ. Chuyện gì đã xảy ra.

Dana cố thử vài trang Web khác nhưng không tìm được thêm thông tin nào về Marcel Falcon. Lạ quá, mình phải xem xét kỹ vụ này mới được, Dana quyết định.

Lúc Dana xong việc thì đã là hai giờ sáng. Còn quá sớm để gọi điện sang châu Âu. Nàng về nhà. Bà Daley vẫn ngồi đợi nàng.

- Xin lỗi vì tôi về muộn, Dana nói. Tôi...

- Không có gì. Tôi đã xem bản tin của cô tối nay. Tôi nghĩ là nó vẫn rất tuyệt như mọi khi, cô Evans.

- Cảm ơn.

Bà Daley thở dài.

- Tôi chỉ mong tất cả các tin tức đều không ghê rợn như thế. Chúng ta đang sống trong một thế giới gì không biết?

- Đó là một câu hỏi hay, Kemal thế nào rồi?

- Ông tướng ấy vẫn ổn. Tôi để cho cậu ấy chơi bài Rummy thắng tôi.

Dana mỉm cười.

- Thế thì tốt quá. Cảm ơn bà Daley.

Nếu ngày mai bà muốn đến muộn...

- Không, không. Ngày mai tôi sẽ đến sớm để thay cô đưa Kemal đi học.

Dana nhìn bà Daley rời khỏi. Một viên ngọc quý, nàng nghĩ. Điện thoại di động của nàng reo. Nàng chạy ra cầm nó lên.

- Jeff.

- Chúc mừng Giáng sinh, em yêu! Giọng anh thấm vào thân thể nàng. Anh gọi điện quá muộn à?

- Không bao giờ là quá muộn cả. Kể cho em nghe tình hình của Rachel đi!

- Về nhà rồi.

Ý của Jeff là cô ấy đã trở về nhà.

- Ở nhà cũng có y tá đến chăm sóc, nhưng Rachel chỉ cho cô ta ở lại đến ngày mai!

Dana không muốn hỏi.

- Còn sau đó?

- Bản báo cáo cho biết các tế bào ung thư vẫn tiếp tục phát triển. Cô ấy chưa muốn anh về.
- Em hiểu. Em không muốn mang tiếng ích kỷ nhưng chả lẽ ở đó không có ai khác...
- Cô ấy không còn ai cả, em yêu. Cô ấy hoàn toàn đơn độc và hoảng loạn. Và ở đây cô ấy cũng sẽ không có ai khác. Anh thật sự không biết Rachel sẽ làm gì nếu anh đi khỏi.
- Còn em thì không biết làm gì nếu anh ở lại.
- Họ muốn bắt đầu điều trị bằng phương pháp hoá học ngay.
- Sẽ mất bao lâu?
- Ba tuần một lần trong bốn tháng.
- Bốn tháng.

- Matt đã yêu cầu anh nghỉ phép. Anh xin lỗi về tất cả những chuyện này.

Ý của anh là gì? Xin lỗi vì công việc. Xin lỗi vì Rachel? Hay xin lỗi vì cuộc sống của chúng ta bị chia cắt? Mình lại ích kỷ đến thế sao? Dana tự hỏi. Cô ấy có thể sẽ chết.

- Em rất tiếc. Cuối cùng Dana nói. Em mong là mọi việc sẽ mau chóng trở lại bình thường.

Trở lại bình thường với ai? Với Rachel và Jeff. Hay với Jeff và mình?

Jeff đặt máy xuống, ngược mắt lên và thấy Rachel đứng đó. Cô mặc váy và áo ngủ. Trông cô thật đáng yêu, mờ mờ ảo ảo trong ánh sáng nhờ nhờ.

- Dana hỏi anh?

- Ừ. Jeff trả lời.

Rachel xích lại gần anh hơn.

- Anh, em biết việc này đã làm hai người tổn thương rất nhiều. Em... em chỉ không thể chịu đựng tất cả những chuyện này mà không có anh. Em cần anh, Jeff. Lúc này em thật sự cần anh.

Sáng sớm hôm sau Dana đến văn phòng và lại truy cập vào mạng Internet. Có hai tin tức làm nàng chú ý. Tách riêng ra chúng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng nếu để cùng nhau, chúng gợi lên một điều bí ẩn.

Cái thứ nhất viết: "Vincent Macino, bộ trưởng Thương mại Italy đã bất ngờ từ chức trong quá trình đàm phán thương mại với Taylor Winthrop, đại diện cho chính phủ Hoa Kỳ. Ivo Vale, trợ lý của ông này lên thay thế".

Cái thứ hai viết: "Taylor Winthrop, cố vấn đặc biệt của NATO ở Brussel đề nghị được thay thế và đã trở về nhà ở Washington".

Marcel Falcon từ chức, Vincent Macino từ chức, Taylor Winthrop đột ngột bỏ về. Liệu có liên quan gì không? Hay chỉ là ngẫu nhiên.

Thật thú vị.

Đầu tiên Dana gọi điện cho Dominick Romano, người hiện đang làm việc cho kênh Italia 1 ở Rome.

- Dana, rất vui được nghe thấy giọng cô. Có chuyện gì thế?

- Tôi sắp sang Rome, và tôi muốn gặp anh.

- Được! Về vấn đề gì?

Dana lưỡng lự.

- Tốt nhất là đến nơi hãy nói.

- Khi nào cô sang?

- Thứ bảy.
- Tôi sẽ đãi cô món mì ống béo nhất thành Rome này.

Tiếp theo Dana gọi cho Jean Somville, người đang làm việc tại trung tâm truyền thông của NATO trên đường Chapeliers.

- Jean à? Dana Evans đây.
- Dana? Từ hồi ở Sarajevo đến giờ không gặp cô.
- Cũng khá lâu rồi nhỉ. Cô định quay trở lại đây à?
- Không.
- Tôi có thể giúp gì cho cô?
- Vài ngày nữa tôi sẽ sang Brussels. Anh vẫn ở đó chứ?
- Dĩ nhiên! Có gì đặc biệt thế?
- Không. Dana nói nhanh.
- À cô chỉ đi tham quan thôi à? Giọng anh ta có vẻ ngờ vực.
- Đại khái như vậy, Dana trả lời.

Anh ta cười to.

- Tôi chờ cô đấy. Tạm biệt.
- Tạm biệt.

- Matt Baker muốn gặp cô.
- Nói với ông ấy là tôi sang ngay, Olivia.

Dana gọi thêm hai cú điện thoại rồi đi qua văn phòng của Matt Baker. Ông ta nói ngay không úp mở.

- Có lẽ chúng đã gặp may. Đêm qua tôi nghe được một câu chuyện có thể là manh mối cho những gì chúng ta đang tìm kiếm.

Dana thấy tim mình đập nhanh hơn.

- Vâng!
- Có một người tên là... ông ta nhìn vào tờ giấy để trên bàn.
- Dieter Zander, ở Dusseldorf. Ông ta từng làm ăn với Taylor Winthrop.

Dana chăm chú lắng nghe.

- Tôi không biết toàn bộ câu chuyện, nhưng hình như giữa họ đã nảy sinh những mâu thuẫn gay gắt. Họ thậm chí còn đánh nhau và Zander đã thề sẽ giết chết Winthrop. Chuyện này nghe ra đáng để kiểm tra đấy.
- Chắc chắn rồi. Để tôi lo vụ này cho, Matt.

Họ nói chuyện thêm vài phút rồi Dana đứng dậy.

Không biết làm cách nào để lấy thêm thông tin đây?

Nàng chợt nghĩ đến Jack Stone của FRA. Anh ta có thể biết đôi điều. Nàng lấy số điện thoại riêng của anh ta ra và quay số.

Giọng Jack Stone vang lên.

- Jack Ston đây.
- Tôi là Dana Evans.
- Chào cô Evans. Tôi có thể giúp gì?
- Tôi muốn tìm hiểu vài điều về một người tên Zander ở Dusseldorf.
- Dieter Zander phải không?
- Vâng. Anh biết ông ta à.
- Chúng tôi biết ông ta là ai.

Dana nhận thức được từ chúng tôi.

- Anh có thể kể đôi điều về ông ta?
 - Có phải liên quan đến Taylol Winthrop không?
 - Vâng.
 - Taylor Winthrop và Dieter Zander là đối tác làm ăn. Zander bị đi tù vì tội chiếm dụng vốn, và lúc ở tù thì nhà ông ta bị cháy, vợ và ba đứa con chết hết. Ông ta đổ lỗi Taylor Winthrop về những gì xảy ra.
- Và Taylor Winthrop cùng vợ cũng chết trong đám cháy. Dana lắng nghe trong sự bất ngờ.

- Zander vẫn còn trong tù à?
- Không Tôi tin là năm ngoái ông ta đã được trả tự do. Còn gì nữa không.
- Không. Cảm ơn anh rất nhiều.
- Chuyện này chỉ chúng ta biết thôi nhé.
- Tôi hiểu.

Bây giờ có ba khả năng, Dana nghĩ.

Dieter Zander ở Dusseldorf

Vincent Mancino ở Rome.

Marcel Falcon ở Brussels.

Mình sẽ đi Dusseldorf trước.

Olivia nói:

- Bà Hudson ở đường dây số ba.
- Cảm ơn. Dana nhắc máy. Pamela.
- Chào Dana. Tôi biết là hơi bất ngờ nhưng chúng tôi có vài người bạn tốt ở xa đến thăm và Roger cùng tôi dự định tổ chức một bữa tiệc nhỏ vào thứ tư tới. Tôi biết Jeff vẫn còn đang ở xa, nhưng tôi rất mong sự có mặt của cô. Cô có rảnh không?
- Tôi e là không. Đêm nay tôi sẽ đi Dusseldorf.
- Ồ Tiếc quá.
- Và, Pamela...
- Gì cơ?
- Jeff có lẽ còn phải ở xa thêm một thời gian nữa.

Một thoáng yên lặng.

- Mong là mọi chuyện đều ổn cả.
- Vâng tôi tin chắc là như thế. Mọi chuyện phải như thế?

16. Chương 16

Tối hôm đó tại phi trường Dulles, Dana lên máy bay của Hãng hàng không Lufthansa tới Dusseldorf. Nàng đã gọi điện cho Steffan Mueller, hiện đang làm việc tại Kabel Network báo tin mình sẽ sang. Đầu óc Dana lúc này chỉ toàn là những lời Matt Baker đã nói với nàng. Nếu Dieter Zander đổ lỗi cho Taylor Winthrop về...

- Chào cô. Tên tôi là Hermann Friedrich. Cô cũng là người Đức chứ!

Dana quay sang nhìn người ngồi cạnh mình. Ông ta khoảng năm mươi tuổi, quần áo chỉnh tề, băng một bên mắt, có hàm râu rậm.

- Chào ông, Dana nói.

- À cô là người Mỹ?

- Vâng.

- Rất nhiều người Mỹ sang Dusseldorf. Đó là một thành phố đẹp.

- Tôi đã nghe nói.

Và gia đình ông ta chết trong đám cháy.

- Lần đầu tiên cô đến đó à?

- Vâng. Có thể nào là tình cờ không?

- Nó đẹp, rất đẹp. Dusseldorf được con sông Rhine chia cắt, cô biết đấy, làm hai phần. Phần cổ hơn ở bờ bên phải...

Steffan Mueller có thể cho mình biết nhiều hơn về Dieter Zander.

- Và phần hiện đại hơn ở bờ trái có tới năm cây cầu nối hai phần lại với nhau. Hermann Friedrich nhích lại gần Dana hơn. - Cô đi thăm bạn ở Dusseldorf à?

Mọi chuyện bắt đầu phù hợp với nhau rồi đấy.

Friedrich lại gần thêm chút nữa.

- Nếu cô có một mình, tôi biết...

- Gì cơ? Ồ, không. Tôi sang gặp chồng tôi ở đó!

Nụ cười của Hermann Friedrich tắt ngấm.

- Thế à.

Có cả một dãy taxi dài dẫu thường trực trước sân bay quốc tế Dusseldorf. Dana lên một chiếc về khách sạn Breidenhacher ở Trung tâm thành phố. Đó là một khách sạn cổ lịch sử, có đại sảnh được trang hoàng lộng lẫy.

Người nhân viên lễ tân đứng sau quầy nói.

- Chúng tôi đang chờ cô, cô Evans. Chào mừng cô tới Dusseldorf.

- Cảm ơn. Dana ký vào sổ.

Anh ta nhắc điện thoại lên và hỏi:

- Phòng đã dọn xong chưa? Rồi dập máy, anh ta nói với Dana.

- Tôi xin lỗi, thưa cô, phòng của cô còn chưa được sẵn sàng. Xin mời cô ăn chút gì do khách sạn chúng tôi đãi, và tôi sẽ báo cho cô ngay sau khi nhân viên của chúng tôi thu dọn xong.

Dana gật đầu.

- Cũng được.

- Để tôi đưa cô đến phòng ăn.

Trên lầu, trong phòng của Dana; hai chuyên viên điện tử đang đặt một máy quay phim vào bên trong chiếc đồng hồ treo tường.

Ba mươi phút sau Dana lên phòng, dỡ hành lý ra. Cú điện thoại đầu tiên nàng gọi đến Kabel Network.

- Steffan, tôi đến rồi! Dana nói.

- Dana! Không thể tin nổi là cô đã đến thật rồi. Cô đã có kế hoạch cho bữa tối chưa?

- Hy vọng là tôi được ăn tối cùng anh.

- Dĩ nhiên. Tối Im Schiffchen nhé. Tám giờ!

- Tuyệt.

Dana vừa thay quần áo xong và bước ra cửa thì điện thoại di động reo. Nàng vội lôi nó ra khỏi túi xách.

- Chào em yêu. Em khoẻ không?

- Em vẫn khoẻ, Jeff.

- Thế em đang ở đâu?

- Em ở Đức, Dusseldorf. Em nghĩ là mình sắp giải quyết xong một vài vấn đề.

- Dana, cẩn thận đấy. Chúa ơi, giá mà anh được ở bên em.

Em cũng thế, Dana nghĩ.

- Rachel thế nào rồi?

- Việc trị liệu bằng phương pháp hoá học đang làm cô ấy kiệt sức.

- Liệu cô ấy có...- Nàng không thể nói hết câu.

- Còn quá sớm để có thể nói bất cứ điều gì. Nếu việc trị liệu này có kết quả, đây sẽ là cơ hội tốt để bệnh tình của cô ấy thuyên giảm.

- Jeff, nói với Rachel là em rất lo cho cô ấy.

- Ủ. Anh có thể giúp gì cho em không?

- Cảm ơn anh. Em tự mình lo được.

- Ngày mai anh sẽ gọi lại cho em. Anh chỉ muốn nói là anh yêu em nhiều, em yêu.

- Em yêu anh, Jeff. Tạm biệt.

- Tạm biệt.

Rachel bước ra khỏi phòng ngủ. Cô mặc áo ngủ và đi dép, một chiếc khăn kiểu Thổ Nhĩ Kỳ quàng quanh đầu.

- Dana thế nào rồi?

- Cô ấy vẫn bình thường, Rachel. Cô ấy nhờ anh nói với em là cô ấy rất lo cho em.
- Cô ấy có vẻ yêu anh quá nhỉ.
- Anh cũng yêu cô ấy nhiều.

Rachel tiến lại gần anh.

- Anh và em đã yêu nhau, phải không Jeff? Chuyện gì đã xảy ra?

Anh nhún vai:

- Cuộc sống. Hay là anh phải nói những cuộc sống. Chúng ta đã tự chia cắt nhau.
- Em quá bận rộn với sự nghiệp người mẫu. Cô cố ghìm nước mắt. - Tốt thôi, em sẽ không làm như thế nữa, phải không?

Anh đặt tay lên vai cô.

- Rachel, em sẽ ổn thôi. Việc điều trị của em đang tiến triển tốt đẹp.
- Em biết. Anh yêu, cảm ơn anh vì đã đến đây cùng em. Em không thể một mình đối mặt. Em không biết phải làm gì nếu không có anh!

Jeff không có câu trả lời.

Im Schiffchen là một quán ăn lịch sự ở phần hiện đại của Dusseldorf. Steffan Mueller đi vào toét miệng cười khi trông thấy Dana.

- Dana? Lạy Chúa. Không gặp cô từ hồi ở Sarajevo.
- Cứ như là vĩnh viễn không gặp nữa ấy.
- Cô làm gì ở đây thế? Đến dự hội à?
- Không. Có người nhờ tôi đi tìm bạn, Steffan.

Họ gọi đồ uống khi người phục vụ đến bên bàn.

- Bạn nào thế?
- Tên ông ta là Dieter Zander. Anh có nghe nói đến ông ta chưa?

Steffan Mueller gật đầu.

- Ai chả nghe nói đến ông ta. Nhân vật khá đấy. Ông ta là một xì căng đan lớn ở đây. Là tỉ phú rồi mà còn đi làm cái trò ngu ngốc lừa gạt cổ đông, thế là bị bắt. Nhẽ ra là lĩnh án hai mươi năm nhưng vì có phe cánh nên chỉ bị ngồi có ba năm. Ông ta cứ khẳng định là mình vô tội.

Dana nhìn anh ta.

- Đúng không?
- Ai mà biết được. Ở toà ông ta nói Taylor Winthrop đã gài mình và lấy đi hàng triệu đôla. Đó quả là một phiên toà thú vị. Theo Dieter Zander, Taylor Winthrop đề nghị ông ta cùng khai thác một mỏ kẽm, có thể trị giá đến vài tỷ đôla. Winthrop đã sử dụng Zander như một tấm bình phong và Zander đã bán đi hàng triệu đôla cổ phần. Nhưng hoá ra đó lại là cái mỏ bị đổ quặng.
- Bị đổ quặng?
- Tức là không có kẽm. Winthrop giữ tiền còn Zander thì ngã cái rầm.
- Quan toà không tin câu chuyện của Zander à?
- Nếu ông ta tố cáo ai đó khác Taylor Winthrop có thể họ còn tin. Còn với Taylor Winthrop thì khác gì ông thánh sống. - Steffan tỏ mò nhìn nàng. - Cô quan tâm gì ở chuyện này thế?

Dana trả lời tránh né:

- Tôi nói rồi, một người bạn nhờ tôi tìm Zander.

Đã đến lúc gọi món ăn.

Bữa tối thật ngon miệng.

Khi Steffan đưa Dana về đến khách sạn, anh ta nói.

- Cô có biết chú gấu nhồi bông được phát minh ra ở đây bởi một phụ nữ tên là Margarete Steiff không? Con thú nhỏ này đã trở nên nổi tiếng trên toàn thế giới.

Dana lắng nghe, tự hỏi xem ý nghĩa của câu nói này là gì

- Ở Đức còn có những con gấu thật và chúng rất nguy hiểm, Dana. Hãy cẩn thận khi gặp Dieter Zander. Ông ta trông như một chú gấu bông, nhưng không phải như vậy đâu. Ông ta là con gấu thật đấy.

Hãng điện tử quốc tế Zander chiếm trọn một cao ốc khổng lồ ở khu công nghiệp ngoại ô Dusseldorf. Dana tiến lại một trong ba nhân viên lễ tân ở đại sảnh.

- Tôi muốn gặp ông Zander.

- Cô có hẹn không?

- Có. Tôi là Dana Evans.

- Xin cô vui lòng chờ một lát. - Cô ta điện thoại rồi nhìn Dana. - Thưa cô, cô hẹn vào lúc nào?

- Vài ngày trước. - Dana nói dối.

- Không thể nào. Thư ký của ông ấy không có ghi lại. - Cô ta lại điện thoại rồi đập máy. - Không thể gặp ông Zander mà không có hẹn.

Cô ta quay lại với những bức điện tín trên bàn. Một tổng nhân viên bước vào đại sảnh. Dana rời khỏi bàn lễ tân và nhập vào với bọn họ, tiến về phía trung tâm. Rồi vào thang máy.

Thang máy bắt đầu chuyển động, Dana nói:

- Ô tôi quên mất ông Zander ở tầng mấy rồi.

Một phụ nữ trả lời:

- Tầng bốn.

- Cám ơn. - Nàng dừng lại ở tầng bốn rồi đi tới chỗ một phụ nữ trẻ ngồi sau bàn làm việc. - Tôi đến gặp ông Zander. Tôi là Dana Evans.

Người phụ nữ cau mày.

- Nhưng cô không có hẹn, thưa cô.

Dana dướn người tới và nói khẽ:

- Cô cho ông Zander biết rằng nếu ông ấy không chịu gặp tôi, tôi sẽ thực hiện một bản tin về ông ta và gia đình ở Mỹ và đó sẽ là lý do để ông ta phải gặp tôi ngay bây giờ.

Cô thư ký nhìn nàng, bối rối.

- Cô chờ cho một lát.

Dana nhìn cô ta đứng dậy mở cánh cửa có ghi “PHÒNG RIÊNG” và bước vào.

Nàng quan sát xung quanh. Rất nhiều ảnh của các nhà máy thuộc công ty Zander trên toàn thế giới lồng trong khung kính treo trên tường. Công ty này có chi nhánh ở Mỹ, Pháp, Italy... những đất nước có những địa điểm xảy ra những vụ giết người nhà của Winthrop.

Một phút sau cô thư ký bước ra.

- Ông Zander đồng ý gặp cô. - Cô ta nói với vẻ phản đối. - Nhưng ông ấy chỉ có vài phút. Chuyện này... thật là bất thường.

- Cảm ơn. - Dana nói.

Dana được dẫn vào một văn phòng lớn.

- Đây là cô Evans.

Dieter Zander ngồi sau chiếc bàn làm việc khổng lồ.

Ông ta khoảng ngoài sáu mươi, gương mặt thật thà, cặp mắt màu nâu nhạt. Dana nhớ lại lời của Steffan về con gấu bông.

Ông ta nhìn Dana và nói:

- Tôi nhận ra cô rồi. Cô là cô phóng viên ở Sarajevo. - Tôi không hiểu cô muốn gì ở tôi. Cô đã đề cập đến gia đình tôi với thư ký của tôi.

- Tôi có thể ngồi chứ?

- Xin mời.

- Tôi muốn nói chuyện với ông về Taylor Winthrop.

Mặt Zander nhăn lại.

- Ông ta thì sao?

- Tôi đang tiến hành một cuộc điều tra, ông Zander. Tôi tin là Taylor Winthrop và gia đình ông ta bị ám sát.

Cặp mắt Dieter Zander trở nên lạnh lẽo.

- Tôi nghĩ tốt nhất là cô nên đi khỏi đây, thưa cô.

- Ông đã hợp tác làm ăn với ông ấy. - Dana nói - và...

- Đi ngay!

- Ông Zander ông nên nói chuyện với tôi thay vì việc ông và các bạn ông sẽ xem một phóng sự trên truyền hình. Tôi chỉ muốn chúng ta công bằng với nhau thôi. Tôi muốn được nghe câu chuyện từ phía của ông.

Dieter Zander yên lặng hồi lâu. Khi nói, giọng ông ta đượm mùi chua chát cực độ.

- Taylor Winthrop là một quái vật ông ta thông minh, cực kỳ thông minh. Ông ta đã gài tôi. Và khi tôi ngồi tù, thưa cô, vợ và các con tôi chết. Nếu tôi ở bên ngoài... tôi có thể đã cứu được họ. - Giọng ông ta chuyển sang đau đớn. - Sự thật là tôi rất ghét con người ấy. Nhưng giết Taylor Winthrop? Không! - Ông ta nở nụ cười hiền lành. - Tạm biệt cô Evans.

Dana gọi điện cho Matt Baker.

- Matt, tôi đang ở Dusseldorf. Ông nói đúng. Dieter Zander có liên quan vào vụ làm ăn của Taylor Winthrop. Ông ta đổ lỗi cho Winthrop đã gài mình và tống mình vào tù. Vợ và con Zander chết cháy khi ông ta đang ở sau song sắt trại giam.

Im lặng bàng hoàng.

- Họ chết cháy à?

- Đúng vậy. - Dana trả lời.

- Giống cái chết của Taylor và Madeline.

- Vâng. Giá mà ông được thấy ánh mắt của Zander khi tôi nói về vụ giết người.

- Phù hợp phải không? Zander có động lực để giết toàn bộ gia đình Winthrop. Cô đã đúng khi nói về những tên giết người. Tôi... tôi thật khó tin.

- Mọi chuyện có vẻ tốt đẹp, Matt, nhưng chẳng có bằng chứng gì cả. Tôi còn phải đi hai nơi nữa. Sáng mai tôi sẽ sang Rome. - Dana nói. - Một, hai hôm nữa tôi về.

- Nhớ cẩn thận nhé.

- Vâng.

Tại tổng hành dinh FRA, ba người đàn ông chăm chú theo dõi Dana gọi điện thoại trong phòng khách sạn qua một màn hình lớn gắn trên tường.

- Tôi còn phải đi hai nơi nữa, nàng nói. - Vài ngày nữa tôi sẽ về... Sáng mai tôi bay sang Rome.

Họ thấy Dana đập máy, đứng dậy và đi vào buồng tắm. Cảnh trên màn hình thay đổi, giờ đây là cảnh buồng tắm được thu nhờ một camera bí mật giấu trong tủ thuốc. Dana bắt đầu cởi quần áo. Nàng cởi áo ngoài rồi đến áo lót.

- Này, nhìn bộ ngực kia.

- Tuyệt vời.

- Đợi đã. Nó đang cởi quần.

- Nhìn cặp mông xem? Thật không thể chịu nổi?

Dana bước vào bồn tắm và kéo rèm lại. Hơi nước từ từ toả ra. Một người thở dài.

- Bây giờ xem thế thôi.

Mười một giờ tiếp tục.

Việc trị liệu bằng phương pháp hoá học quả là địa ngục đối với Rachel. Các chất Adriamycin và Taxotere được truyền vào tĩnh mạch và công đoạn này kéo dài hàng giờ liền.

Bác sĩ Young nói với Jeff.

- Đây là quãng thời gian rất khó khăn cho. Cô ấy sẽ cảm thấy kiệt sức, luôn buồn nôn và bị rụng tóc. Đối với phụ nữ, đây đã là quá tải về sức chịu đựng.

- Đúng vậy.

Chiều hôm đó, Jeff bảo Rachel:

- Mặc quần áo vào, chúng ta đi dạo.

- Jeff, em thật sự không cảm thấy...

- Không được cãi anh.

Ba mươi phút sau, họ đã ở trong cửa hàng tóc giả và Rachel vừa thử tóc vừa cười và nói với Jeff.

- Đẹp quá. Anh thích bộ tóc dài hay ngắn?

- Anh thích cả hai. Jeff nói. Và nếu em chán chúng, mình sẽ lại ra đây để đổi lấy bộ tóc đen hoặc đỏ. Giọng anh dịu dàng - Về phần anh, anh thích con người em.

Mắt Rachel đầm lệ.

- Em cũng thích con người anh.

17. Chương 17

Thành phố nào cũng có nhịp điệu riêng của nó, và Rome cũng vậy. Trong lịch sử, nó đã từng là một đế chế hùng mạnh suốt nhiều thế kỷ. Và nó vẫn tiếp tục nhịp sống đều đặn của mình, ngày lại qua ngày, không có gì phải vội vã.

Dana chưa một lần quay lại Rome từ hồi nàng mười hai tuổi, khi bố mẹ lần đầu đưa nàng đến đây. Máy bay đáp xuống sân bay Leonardo Da Vinci gợi lên trong nàng những ký ức xa xưa. Nàng nhớ ngày đầu tiên ở Rome đã được đi thăm đấu trường Colosseum, nơi những người Cơ đốc giáo bị ném cho đàn sư tử dày vò. Suốt cả một tuần sau đó nàng không tài nào nhắm mắt nổi.

Nàng và bố mẹ đã đi thăm Vatican, Spanish Steps, và nàng đã ném đồng lia xuống suối Trevi, thầm mong bố mẹ mình ngừng cãi nhau. Khi bố nàng ra đi, Dana có cảm giác dòng suối đó đã phản bội mình.

Nàng cũng đã xem biểu diễn vở Opera Otello ở Terme di Caracalla, đi tắm kiểu Roma, và đó là buổi chiều không bao giờ quên.

Nàng đã ăn kem ở tiệm Doney nổi tiếng trên đường Veneto và khám phá những con phố đông đúc ở Trastevere. Dana rất thích Rome và dân chúng ở đây.

Ai có thể tưởng tượng nổi sau bao nhiêu năm mình quay lại đây để tìm một tên giết người hàng loạt.

Dana đặt phòng tại khách sạn Ciceroni, gần Piazza Novona.

- Xin chào. - Tay quản lý nói với nàng. - Chúng tôi rất vui vì cô đã chọn khách sạn này, cô Evans. Theo tôi được biết thì cô sẽ ở lại đây hai ngày?

Dana lưỡng lự.

- Tôi cũng chưa chắc lắm.

Anh ta mỉm cười.

- Chúng tôi đã dành cho cô một căn phòng đẹp. Nếu có vấn đề gì, xin cô vui lòng cho biết.

Italy đúng là một đất nước thân thiện. Và Dana nghĩ đến những hàng xóm cũ của mình, Dorothy và Howard Wharton.

Tôi không biết làm sao họ lại biết tôi, nhưng họ đã cử người đến đây để thương lượng.

Với sự tò mò thôi thúc, Dana quyết định gọi điện cho vợ chồng Wharton. Nàng đã nhờ nhân viên khách sạn lấy số điện thoại của Công ty Italiano Ripristino.

- Làm ơn cho tôi nói chuyện với Howard Wharton.

- Xin cô vui lòng đánh vần.

Dana đánh vần tên anh ta.

- Cảm ơn, cô chờ cho một lát.

Cái một lát đó kéo dài đến năm phút. Rồi người phụ nữ cũng quay lại.

- Tôi rất tiếc. Ở đây không có ai là Howard Wharton cả.

Điều duy nhất là chúng tôi phải có mặt ở Rome vào ngày mai.

Dana gọi điện cho Dominick Romano, đang làm ở đài Italia 1.

- Dana đây. Tôi đến nơi rồi, Dominick.

- Dana. Tôi mừng quá. Khi nào thì mình gặp?

- Tùy anh.
 - Cô đang ở đâu?
 - Khách sạn Ciceroni.
 - Cô gọi taxi và bảo họ đưa đến Toula. Ba mươi phút nữa tôi sẽ có mặt ở đó.
- Toula nằm trên phố Della Loupa, là một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất Roma.
- Xin chào. Rất vui vì được gặp cô mà không có quả bom nào bên cạnh.
 - Tôi cũng vậy, Dominick.
 - Chiến tranh thật phi nghĩa. - Anh ta lắc đầu. - Mẹ kiếp! Cô đến Rome làm gì thế?
 - Tôi đến gặp một người.
 - Và tên của con người may mắn đó?
 - Vincent Macino.

Nét mặt Dominiek Romano thay đổi.

- Sao cô lại muốn gặp ông ta?
- Có lẽ là không có gì, nhưng tôi đang theo một vụ điều tra. Kể cho tôi nghe về Macino đi.

Dominick Romano suy nghĩ rất lâu trước khi cất lời.

- Macino là bộ trưởng thương mại. Đứng sau ông ta là mafia. Vị thế của ông ta rất lớn. Bỗng nhiên ông ta từ bỏ một vị trí quan trọng và chẳng ai biết lý do vì sao.

Romano tò mò nhìn Dana.

- Cô có hứng thú gì ở ông ta?

Dana né tránh câu hỏi.

- Tôi biết là lúc từ chức thì Macino đang là đại diện của chính phủ đàm phán thương mại với Taylor Winthrop.
- Đúng. Và Winthrop đã kết thúc cuộc đàm phán với một người khác.
- Taylor Winthrop ở Rome trong bao lâu?

Romano nghĩ một lát.

- Khoảng hai tháng. Macino và Winthrop trở thành bạn rượu với nhau. Và sau đó anh ta nói thêm. - Có cái gì đó không ổn.
- Cái gì?
- Ai mà biết được. Có hàng trăm câu chuyện các kiểu được thêu dệt lên. Macino có một đứa con gái duy nhất, tên là Pia và cô ta biến mất. Vợ Macino đã bị suy nhược thần kinh.
- Biến mất là ý nghĩa gì? Cô ta bị bắt cóc à?
- Không. Cô ta chỉ... - anh ta cố tìm từ thích hợp... - biến mất. Không ai biết chuyện gì xảy ra với cô ta.

Anh ta thở dài.

- Tôi có thể nói với cô, Pia rất đẹp.
- Bây giờ vợ Macino ở đâu?
- Theo tin đồn thì bà ta ở trại điều dưỡng!
- Anh có biết ở đâu không?
- Không. Cô cũng không muốn biết chứ, phải không.

Người phục vụ đến bên bàn.

- Tôi biết nhà hàng này. - Dominick Romano nói. - Cô có vui lòng để tôi gọi món giùm chứ?
- Vâng.

Bữa tối ngon miệng và câu chuyện trở nên nhẹ nhàng và vui vẻ hơn. Nhưng khi họ ra về, Romano nói:

- Dana, tránh xa Macino. Ông ta không phải loại người để cô hỏi chuyện đâu.
- Nhưng nếu ông ta...
- Quên ông ta đi. Chỉ một lời “omerta”(omerta - luật im lặng).
- Cảm ơn, Dominick. Tôi rất biết ơn về lời khuyên của anh.

Văn phòng của Vincent Macino nằm trong một toà cao ốc hiện đại do ông ta làm chủ trên đường Sardegna. Một nhân viên bảo vệ cao to ngồi ở bàn lễ tân trong đại sảnh lát đá cẩm thạch.

Anh ta nhìn Dana đi vào.

- Chào cô, tôi có thể giúp gì.
- Tên tôi là Dana Evans. Tôi muốn gặp ông Vincent Macino.
- Cô có hẹn không?
- Không.
- Vậy thì xin lỗi cô.
- Anh nói với ông ấy là về chuyện Taylor Winthrop.

Anh ta nhìn Dana một lát rồi nhấc điện thoại lên và nói điều gì đó. Rồi anh ta dập máy. Dana chờ đợi. Minh tìm gì ở thế giới này đây.

Chuông điện thoại reo, anh ta nhấc máy và lắng nghe. Rồi quay sang Dana.

- Tầng hai. Ở đó có người chờ cô.
- Cảm ơn.
- Xin mời.

Văn phòng của Vincent Macino nhỏ và không gây ấn tượng, khác hẳn những gì mà Dana đã hình dung.

Macino ngồi sau một chiếc bàn đã cũ, mòn vẹt. Ông ta khoảng ngoài sáu mươi, vóc dáng trung bình, ngực rộng, môi mỏng, tóc trắng và mũi khoằm, với cặp mắt lạnh lùng nhất mà Dana từng thấy. Trên bàn là tấm ảnh một thiếu nữ xinh đẹp lồng trong khung vàng.

Lúc Dana bước vào, Macino nói.

- Cô đến vì chuyện của Taylor Winthrop? - Giọng ông ta thâm trầm nhưng gay gắt.
- Vâng. Tôi muốn nói...
- Không có gì để nói hết, thưa cô. Ông ta đã chết cháy. Ông ta đang bị thiêu đốt dưới địa ngục, vợ và các con ông ta cũng vậy.
- Tôi có thể ngồi chứ, ông Macino.

Ông ta định nói: “Không”, nhưng rồi lại nói:

- Xin lỗi. Đôi khi tôi nổi giận lên và quên mất cả phép lịch sự. Mời cô ngồi!

Dana ngồi xuống đối diện ông ta.

- Ông bà Taylor Winthrop đang đại diện cho hai chính phủ đàm phán thương mại.

- Đúng.

- Và các ông trở thành bạn?

- Chỉ một thời gian ngắn thôi, mẹ kiếp.

Dana liếc tấm ảnh trên bàn.

- Có phải con gái ông không?

Ông ta không trả lời.

- Cô ấy đẹp quá.

- Đúng, nó rất xinh đẹp.

Dana bối rối nhìn ông ta.

- Cô ấy còn sống chứ?

Nàng thấy ông ta nhìn nàng chằm chằm, như đang cố suy nghĩ xem nên nói gì với nàng.

Cuối cùng khi cất tiếng ông ta nói.

- Còn sống? Cô cho tôi biết đi. - Giọng ông ta đầy căm hờn. - Tôi dẫn ông bạn người Mỹ Taylor Winthrop về nhà. Tôi giới thiệu hẳn với con gái tôi. Cô có biết hẳn trả lại tôi cái gì không? Hẳn làm đứa con gái trong trắng của tôi mang bầu. Nó mới có mười sáu tuổi. Nó không dám nói với tôi vì nó biết rằng tôi sẽ giết hẳn, nên nó... nó đã đi nạo thai. - Ông ta nói ra từ này như một lời nguyền rủa. Winthrop sợ chuyện này bị công khai, nên hẳn không đưa Pia đến các bác sĩ tử tế. Không, hẳn... trao con tôi cho một tên lang băm.

Mắt ông ta đăm lẹ.

- Tên lang băm đã cắt tử cung của con bé. Đứa con gái mới mười sáu tuổi của tôi, thừa cô.

Giọng ông ta ghen lại:

- Taylor Winthrop không chỉ làm hại con gái tôi, hẳn còn giết cháu tôi và cả con cái của nó, cháu chắt của nó. Hẳn đã huỷ diệt tương lai của gia đình Macino. - Ông ta hít một hơi thở sâu để lấy lại bình tĩnh. - Bây giờ thì đến lượt gia đình hẳn phải trả nợ cho tội lỗi ghê tởm ấy.

Dana ngồi yên, không thốt nên nổi một lời.

- Con gái tôi đang ở trong tu viện, thừa cô. Tôi sẽ không gặp nó nữa. Vâng, tôi đã có quan hệ với Taylor Winthrop.

Cặp mắt xám lạnh lẽo của ông ta chiếu thẳng vào mắt Dana. - Nhưng đó là mối quan hệ với quỷ dữ.

Vậy là cả hai người họ, Dana nghĩ. Và còn Marcel Falcon nữa.

Trên chuyến bay sang Bỉ của hãng hàng không KLM, Dana là đối tượng được quan tâm của người đàn ông ngồi ngay cạnh nàng. Nàng ngước mắt lên. Đó là một anh chàng hấp dẫn có vẻ mặt tươi cười và anh ta đã yêu cầu cô chiêu đãi viên đổi chỗ ngồi cho mình.

Anh ta nhìn Dana và mỉm cười.

- Chào cô, cho phép tôi được tự giới thiệu. Tên tôi là David Haynes. - Anh ta nói giọng đặc Anh.

- Dana Evans.

Anh ta không có vẻ gì là nhận ra nàng.

- Hôm nay là một ngày đẹp trời, phải không?

- Vâng. - Dana đồng ý.

Anh ta nhìn nàng đầy ngụ ý. - Cô sang Brussels làm việc à?

- Làm việc và giải trí.

- Cô có bạn ở đây không?

- Vài người.

- Ở Brussels tôi quen biết nhiều lắm.

Đợi đến khi mình nói với Jeff về chuyện này, Dana nghĩ. Và nàng chợt nhận ra.

Anh ấy đang ở cùng Rachel.

Anh ta chăm chú ngắm khuôn mặt nàng.

- Trông cô quen quá.

Dana mỉm cười.

- Kiểu mặt tôi nó thế!

Khi máy bay hạ cánh và Dana đã xuống sân bay Brussels, một người đàn ông đứng trong phòng đón khách rút điện thoại di động ra và bấm số.

David Haynes hỏi.

- Cô có phương tiện đi lại không?

- Không, nhưng tôi có thể...

- Vậy cho phép tôi nhé.

Anh ta dẫn Dana ra chỗ chiếc limousine và tài xế đang chờ sẵn.

- Tôi sẽ đưa cô về đến khách sạn. - anh ta nói với Dana, rồi quay sang bảo với người lái xe và chiếc xe từ từ chuyển bánh, hoà vào dòng giao thông. - Đây là lần đầu cô sang Brussels à?

- Vâng!

Họ đang lướt qua một cửa hàng lớn với mái vòm và ánh sáng thiên nhiên.

Haynes nói:

- Nếu cô có ý định mua sắm, thì tôi xin gợi ý chỗ này - Galeries St. Hubert.

- Đẹp quá.

Haynes bảo người lái xe:

- Dừng lại, Charles. - Anh ta quay sang Dana. - Ở đây có vòi phun nước Manneken Pis nổi tiếng. - Đó là bức tượng chú bé đang đi tiểu bằng đồng đặt trong một hốc tường. - Một trong những bức tượng nổi tiếng nhất thế giới.

Khi tôi ngồi tù, vợ và các con tôi chết. Nếu tôi ở bên ngoài, tôi có thể đã cứu được họ.

David Haynes vẫn đang nói:

- Nếu chiều nay cô rảnh, tôi muốn...

- Xin lỗi, - Dana trả lời. - Tôi e là không.

Matt được triệu tập đến văn phòng của Elliot Cromwell.

- Chúng ta đang không có hai nhân vật chủ chốt, Matt. Khi nào Jeff về?

- Tôi không rõ lắm, Elliot. Ông biết đấy, cậu ấy có việc riêng với cô vợ trước, và tôi đã khuyên cậu ấy nghỉ phép.

- Tôi hiểu. Còn Dana, khi nào cô ấy mới từ Brussels về?

Matt nhìn Elliot và nghĩ. Mình chưa hề nói với ông ấy là Dana đi Brussels.

18. Chương 18

Tổng hành dinh của NATO, khối quân sự Bắc Đại Tây Dương, tọa lạc tại cao ốc Leopold III, trên nóc nhà lá cờ Bỉ phất phơ theo gió với ba vạch đen, vàng và đỏ.

Dana đã tin chắc rằng sẽ rất dễ dàng tìm kiếm thông tin về việc Taylor Winthrop đột ngột từ bỏ chức vụ ở NATO và sau đó nàng có thể yên tâm về nhà.

Nhưng NATO đang rối như canh hẹ và không khác gì một cơn ác mộng. Bên cạnh mười sáu thành viên của nó, còn có các văn phòng cho NAC, EAPC, NACC, ESDI, CJEF, CSCE và tối thiểu mười hai văn phòng khác kiểu như thế nữa.

Dana đến trụ sở truyền thông của NATO trên đường Chapeliers và tìm thấy ngay Jean Somville trong phòng báo chí.

Anh ta đứng lên chào nàng:

- Dana!

- Chào Jean.

- Cái gì đưa cô đến Brussels này vậy?

- Tôi đang thực hiện một phóng sự - Dana nói. - Và tôi cần vài thông tin.

- À. Thêm một phóng sự về NATO.

- À này. - Dana thận trọng nói. - Taylor Winthrop đã từng có thời gian làm cố vấn của Mỹ ở đây hả?

- Ừ. Ông ấy làm việc rất có hiệu quả. Con người tuyệt vời ấy. Vụ gia đình ông ấy quả là một tấn bi kịch. - Anh ta tò mò nhìn Dana. - Cô muốn biết vấn đề gì?

Dana tiếp tục nói một cách thận trọng.

- Ông ấy từ nhiệm ở Brussels quá sớm. Tôi muốn biết lý do vì sao?

Jean Somville nhún vai.

- Rất đơn giản. Ông ấy đã hoàn thành nhiệm vụ ở đây.

Dana cảm thấy vô cùng thất vọng. - Lúc Winthrop còn ở đây, có chuyện gì... bất thường xảy ra không? Có xì căng đan nào về ông ta không?

Jean Somville ngạc nhiên nhìn nàng:

- Hoàn toàn không? - Có người nói Taylor Winthrop vướng xì căng đan ở NATO à?

- Không. - Dana nói nhanh. - Những gì tôi được nghe là một... một vụ cãi nhau, tức là Taylor Winthrop có bất hoà với một ai đó.

Somville cau mày.

- Ý của cô là cãi nhau vì lý do cá nhân?

- Vâng.

Anh ta bữu môi. - Tôi không biết. Nhưng tôi có thể tìm ra.

- Tôi sẽ rất biết ơn.

Ngày hôm sau Dana gọi điện cho Jean Somville.

- Anh đã tìm thấy thông tin gì thêm về Taylor Winthrop chưa?

- Tôi rất tiếc, Dana. Tôi đã cố gắng lắm rồi. Tôi e là chẳng có gì cả.

- Dù sao, xin cảm ơn anh. - Nàng thấy chán nản quá.

- Không hề gì. Xin lỗi vì đã làm cô phí một chuyến đi.

- Jean, tôi được biết đại sứ của Pháp ở NATO, Mercel Falcon, đột ngột từ chức và trở về Pháp. Có đúng không?

- Giữa nhiệm kỳ, đúng vậy.

- Tại sao ông ta lại từ chức?

- Chẳng có gì bí ẩn cả. Tất cả là do rủi ro. Con trai ông ta bị giết trong một vụ tai nạn xe cộ, thủ phạm đã bỏ chạy ngay sau đó.

- Thủ phạm bỏ chạy à? Có bắt được hắn không?

-Ồ, có. Một thời gian ngắn sau hắn tự ra đầu thú.

Lại thêm một sự bế tắc.

- Tôi hiểu.

- Người đó là một tài xế, tên là Antonio Persico. Hắn là tài xế của Taylor Winthrop.

Dana chợt thấy ớn lạnh.

-Ồ? Bây giờ Persico ở đâu?

- Nhà tù St. Gilles, ngay tại Brussels này. - Somville xin lỗi thêm một lần nữa. - Xin lỗi vì tôi không thể giúp gì hơn.

Dana đã nhận được bản fax tóm tắt câu chuyện từ Washington. Antonio Persico, tài xế của đại sứ Taylor Winthrop, bị toà án Bỉ kết án tù khi nhận tội đã gây ra cái chết cho Gabriel Falcon, con trai của ngài đại sứ Pháp ở Liên hợp quốc trong một vụ đụng xe rồi bỏ trốn.

Nhà tù St. Gilles ở gần trung tâm Brussels, trong một toà nhà cổ màu trắng có tháp canh, nhìn hao hao giống toà lâu đài. Dana đã gọi điện trước và được phép vào phỏng vấn Antonio Persico. Nàng đi vào sân trại giam và được dẫn đường bởi một viên cai ngục.

- Cô đến gặp Persico?

- Vâng.

Sau cuộc khám xét nho nhỏ, Dana được đưa vào phòng thẩm hỏi, nơi Antonio Persico đã chờ sẵn. Đó là một người đàn ông bé nhỏ, xanh xao, cặp mắt xanh mở to và khuôn mặt rúm rỏ.

Khi Dana bước vào, lời nói đầu tiên của Persico là:

- Tạ ơn Chúa, cuối cùng thì cũng đã có người đến đây. Cô đưa tôi ra khỏi chỗ này ngay nhé.

Dana bối rối nhìn ông ta.

- Tôi... tôi rất tiếc. Tôi e là mình không thể làm được điều đó.

Mắt Persico nheo lại.

- Vậy cô đến đây làm gì? Họ hứa là sẽ đưa tôi ra khỏi đây mà.

- Tôi đến để nói chuyện với ông về cái chết của Gabriel Falcon.

Giọng Persico phẫn nộ.

- Tôi chẳng làm gì cả. Tôi vô tội.

- Nhưng ông đã tự thú.

- Tôi nói dối.

- Tại sao ông...

Antolio Persico nhìn vào mắt nàng và nói một cách cay đắng:

- Người ta trả tiền cho tôi. Taylor Winthrop đã giết cậu ấy. - Im lặng một hồi lâu.

- Kể cho tôi nghe đi.

Khuôn mặt ông ta càng rúm ró hơn.

- Chuyện xảy ra vào đêm thứ sáu. Hôm đó vợ Winthrop ở London nghỉ cuối tuần. - Giọng ông ta căng ra.

- Ông Winthrop ở một mình. Ông ấy đến Ancienne Belgique, một hộp đêm. Tôi bảo ông ấy để tôi đưa đi, nhưng ông ấy nói sẽ tự lái xe!

Persico dừng lại.

- Rồi chuyện gì xảy ra? - Dana giục.

- Ông Winthrop về nhà rất muộn, say khướt. Ông ấy nói với tôi rằng có một chàng trai đã chạy ngang qua mũi xe. Ông ta... ông ta đã đâm vào cậu ấy. Ông Winthrop không muốn có một xì căng đan, vì thế vẫn tiếp tục chạy.

Rồi ông ấy bỗng sợ rằng có người đã chứng kiến vụ tai nạn đã ghi lại biển số xe rồi đem nộp cho cảnh sát và ông ấy sẽ bị bắt. Ông ấy được hưởng quy chế ngoại giao, nhưng bảo nếu tin tức này được đăng tải, nó sẽ làm hỏng kế hoạch nước Nga của ông ấy.

Dana cau mày:

- Kế hoạch nước Nga?

- Vâng. Đó là những gì ông ấy nói.

- Kế hoạch nước Nga là cái gì?

Ông ta nhún vai.

- Tôi không biết. Tôi nghe ông ấy nói qua điện thoại. Ông ấy cứ như một người điên.

Persico lắc đầu.

- Tất cả những gì ông ấy nói qua điện thoại là Kế hoạch nước Nga phải tiến hành. Chúng ta đã đi quá xa để có thể dừng lại rồi.

- Và ông không biết ông ta nói về vấn đề gì?

- Không!

- Ông có nhớ ông ta còn nói gì thêm không?

Persico nghĩ một lát.

- Đại loại như "Tất cả hàng hoá đã được tập trung" - Ông ta nhìn Dana. - Dù sao đi nữa thì tất cả đều có vẻ cực kỳ quan trọng.

Dana đã thật sự bị cuốn hút.

- Ông Persico, tại sao ông lại nhận trách nhiệm trong vụ tai nạn?

Persico nghiêng chặt quai hàm.

- Tôi đã nói rồi. Tôi được trả tiền. Taylor Winthrop nói nếu thú nhận rằng mình đã cầm lái tôi sẽ được nhận một triệu đôla và gia đình tôi được chăm sóc khi tôi ở tù. Ông ấy còn nói ông ấy có thể sắp xếp để án của tôi không phải kéo dài. - Ông ta cần rằng. - Và tôi đã nói vâng như một thằng ngốc. Bây giờ, khi ông ta chết, tôi sẽ chôn nốt quãng đời còn lại trong nhà tù này. - Mắt ông ta tràn đầy nỗi thất vọng.

Dana ngồi đó, choáng váng vì những gì nàng vừa được nghe. Cuối cùng nàng hỏi:

- Ông đã kể chuyện này cho ai nghe chưa?

Persico chưa chút nói:

- Dĩ nhiên rồi. Ngay sau khi biết tin Taylor Winthrop chết, tôi đã kể hết cho cảnh sát nghe. Họ cười vào mũi tôi.

- Ông Persico, tôi sắp hỏi ông một vấn đề vô cùng quan trọng. Hãy suy nghĩ kỹ trước khi trả lời. Ông đã cho Marcel Falcon biết Taylor Winthrop mới là thủ phạm giết chết con ông ta chưa?

- Rồi. Tôi nghĩ rằng ông ta sẽ giúp đỡ mình.

- Khi ông nói chuyện này ra, Marcel Falcon đã nói gì?

- Chính xác những lời ông ta nói là “Có lẽ cả gia đình hắn sẽ gặp hắn dưới địa ngục”.

Dana nghĩ, Chúa ơi, bây giờ là ba.

Mình phải sang Paris nói chuyện với Marcel Falcon.

Không thể không cảm nhận được sự huyền ảo của Paris, ngay cả khi bạn đang bay trên bầu trời thành phố, chuẩn bị hạ cánh. Đó là thành phố của ánh sáng, thành phố của các cặp tình nhân. Không có chỗ nào cho bạn đi một mình cả. Thành phố này làm nàng nhớ Jeff da diết.

Dana ở tại khách sạn Plaza Athénée trên đường Relais. Nàng gặp mặt Jean - Paul Hubert, hiện đang làm việc cho kênh Metro 6.

- Marcel Falcon? Dĩ nhiên. Ai chả biết ông ta là ai.

- Kể đôi điều về ông ta cho tôi nghe đi.

- Con người này khá đặc biệt đấy. Ông ta là loại mà người Mỹ các cô gọi là big time(1).

- Ông ta làm cái gì?

- Falcon làm chủ một công ty được phẩm khổng lồ. Vài năm trước ông ta bị tố cáo về tội chèn ép các công ty nhỏ hơn nhưng nhờ có các mối quan hệ chính trị nên không việc gì. Chính phủ Pháp thậm chí còn cử ông ta làm đại sứ ở NATO.

- Nhưng ông ta đã từ chức. Tại sao vậy?

- Đó là một câu chuyện buồn. Con trai ông ta bị chết ở Brussels do một tài xế say rượu gây ra, và Falcon không thể chịu đựng nổi điều này. Ông ta rời khỏi NATO và quay về Paris. Vợ ông ta đã bị suy nhược thần kinh. Bà ta đang sống trong một tu viện ở Cannes. - Jean Paul nhìn Dana và hỏi với vẻ nghiêm túc - Dana, nếu cô nghĩ đến việc làm phóng sự về Marcel Falcon, thì phải cẩn thận về những gì viết ra. Ông ta có tiếng là người thù dai đấy.

Dana phải mất một ngày mới gặp được Marcel Falcon.

Khi nàng xuất hiện trong văn phòng của Falcon, ông ta nói:

- Tôi đồng ý gặp cô vì tôi tôn trọng nghề nghiệp của cô, thưa cô. Những bản tin của cô từ vùng chiến sự cho thấy cô thật dũng cảm.

- Cảm ơn ông.

Marcel Falcon là người có vóc dáng cao to, rắn chắc và cặp mắt sắc nhọn.

- Mời cô ngồi. Tôi có thể giúp gì cho cô?
- Tôi muốn hỏi ông về chuyện của con trai ông.
- À, vâng. - Cặp mắt ông ta trông có vẻ phiền muộn.
- Gabriel là một đứa con ngoan.

Dana nói:

- Người đã đâm cậu ấy...
- Tên tài xế.

Dana ngạc nhiên nhìn ông ta.

Hãy suy nghĩ kỹ trước khi trả lời. Ông đã cho Marcel Falcon biết Taylor Winthrop mới là thủ phạm giết chết con ông chưa. Rồi, ngay sau khi biết tin Taylor Winthrop chết. Marcel Falcon đã nói gì. Chính xác những lời ông ta nói là “Có lẽ cả gia đình hắn sẽ gặp hắn dưới địa ngục”.

Và bây giờ Marcel Falcon đang hành động như thế. Ông ta không hề nhận ra sự thật.

- Ông Falcon, khi ông còn ở NATO, Taylor Winthrop cũng có mặt ở đó.

Dana quan sát nét mặt Falcon, cố tìm kiếm một sự thay đổi nhỏ. Không hề có.

- Vâng. Chúng tôi đã gặp nhau. Giọng ông ta bình thản.

Thế thôi sao? Dana tự hỏi. Vâng. Chúng tôi đã gặp nhau. Ông ta đang che giấu điều gì.

- Ông Falcon, nếu có thể, tôi muốn nói chuyện với vợ ông...
- Bà ấy đang đi nghỉ mát. Bà ấy bị suy nhược thần kinh và đang sống ở trong một tu viện ở Cannes.

Marcel Falcon hoặc là hoàn toàn phủ nhận sự thật hoặc là ông ta đang tự thú rằng sự không biết này là để dành cho một lý do khác độc ác hơn nhiều.

Dana gọi điện cho Matt từ phòng của nàng ở khách sạn Plaza Athénée.

- Dana, khi nào cô mới về?
- Tôi chỉ còn một manh mối nữa thôi, Matt. Tài xế của Taylor Winthrop ở Brussels cho tôi biết Taylor Winthrop đã nói đến một kế hoạch nước Nga bí mật nào đó mà ông ta không muốn dừng lại. Tôi phải thử xem liệu mình có thể tìm ra ông ta nói về vấn đề gì không. Tôi muốn gặp một vài phụ tá của ông ta ở Moscow.
- Cũng được. Nhưng Cromwell đang muốn cô trở về ngay, càng sớm càng tốt. Tim Drew là phóng viên của chúng ta ở Moscow. Tôi sẽ bảo anh ta đến gặp cô. Anh ta có thể sẽ được việc đấy.
- Cảm ơn. Tôi sẽ không ở Nga quá một hoặc hai ngày đâu.
- Dana.
- Vâng.

Không có gì. Tạm biệt.

Hết băng.

Dana gọi điện về nhà.

- Chào bà Daley.

- Cô Evans. Rất vui được nghe thấy giọng cô.
- Mọi việc ở nhà thế nào?
- Vẫn bình thường.
- Kemal sao rồi? Có chuyện gì với nó không?
- Không. Cậu ấy nhớ cô lắm!
- Tôi cũng nhớ nó. Tôi có thể gặp nó không?
- Cậu ấy đang ngủ trưa. Để tôi gọi cậu ấy nhé?

Dana ngạc nhiên nói:

- Ngủ trưa? Lần trước tôi gọi về nó cũng ngủ trưa.
- Vâng. Cậu ấy ở trường về và thấy mệt, nên tôi nghĩ một giấc ngủ trưa sẽ rất tốt.
- Tôi hiểu... Thôi, bà nói với nó là tôi yêu nó. Ngày mai tôi sẽ gọi lại. Bảo nó là tôi sẽ mang về cho nó một chú gấu Nga.

Dana gọi điện cho Roger Hudson.

- Roger, tôi rất ngại phải nói ra, nhưng tôi cần ông giúp cho một việc.
- Nếu có việc gì tôi có thể...
- Tôi sắp sang Moscow và tôi muốn nói chuyện với Edward Hardy, đại sứ của chúng ta ở đó. Hy vọng là ông biết ông ta.
- Sự thật là, tôi có biết.
- Tôi đang ở Paris. Tôi sẽ rất biết ơn nếu ông có thể fax cho tôi một bức thư giới thiệu.
- Tôi còn có thể làm hơn thế nữa. Tôi sẽ gọi điện cho ông ta và bảo ông ta chờ cô.
- Cảm ơn ông, ông Roger. Tôi rất biết ơn.

Đó là đêm giao thừa. Nàng choáng váng nhớ ra rằng nhẽ ra hôm nay đã là ngày cưới của mình. Sẽ sớm thôi.

Dana tự nhủ. Sẽ sớm thôi. Nàng mặc áo khoác vào và đi ra ngoài.

Người giữ cửa hỏi:

- Tôi gọi taxi nhé, cô Evans?
- Không, cảm ơn.

Nàng chẳng biết đi đâu. Jean Paul Hubert đã đi thăm gia đình ở xa. Đây không phải thành phố để cô đơn một mình. Dana quyết định.

Nàng bắt đầu bước đi, cố không nghĩ đến Jeff và Rachel. Cố không nghĩ đến họ. Dana đi ngang qua một nhà thờ nhỏ mở cửa và như một phản xạ tự nhiên, nàng bước vào. Không khí yên ắng, lạnh lẽo trong giáo đường mang lại cho Dana cảm giác yên bình. Nàng ngồi xuống ghế và thì thầm cầu nguyện.

Vào lúc nửa đêm, lúc Dana đang đi bộ trên phố, Paris chợt bừng lên với những giai điệu rộn rã và hoa giấy bay đầy trời. Nàng tự hỏi không biết lúc này Jeff đang làm gì. Có phải anh và Rachel đang làm tình. Anh đã không gọi điện. Làm sao anh ấy có thể quên rằng đêm nay là một đêm đặc biệt đến dường nào.

Trong phòng khách sạn, trên sàn nhảy, gần tủ áo, chiếc điện thoại di động rơi ra từ túi xách của Dana đang đổ từng chuông dài.

Ba giờ sáng Dana mới trở về khách sạn Plaza Athénée. Nàng lên phòng, cởi quần áo và nằm vật ra giường. Đầu tiên là bố nàng và bây giờ là Jeff. Việc bị bỏ rơi chạy qua cuộc đời nàng như một vệt đen kéo dài qua

tầm thăm. Mình sẽ không cảm thấy hối tiếc cho mình, nàng thề. Nhưng nếu hôm nay là đám cưới của mình thì sao? Ôi Jeff sao anh không gọi cho em.

Nàng vừa thẫn thức vừa chìm vào giấc ngủ.

Chú thích:

(1) Đạt đỉnh cao của sự thành đạt

19. Chương 19

Chuyến bay tới Moscow của hãng hàng không Sabena kéo dài ba tiếng rưỡi đồng hồ. Dana nhận thấy đa số hành khách đều mặc áo ấm còn trên giá để hành lý toàn là áo lông thú, mũ len, găng tay.

Nhẽ ra mình phải mặc ấm hơn, Dana nghĩ.Ồ, mình sẽ không ở lại Moscow quá hai ngày mà.

Nàng không thể không nghĩ tới những lời nói của Antonio Persico. Taylor Winthrop như một người điên. Tất cả những gì ông ấy nói qua điện thoại là “kế hoạch nước Nga” phải tiến hành. Chúng ta đã đi quá xa để có thể dừng lại rồi.

Winthrop đang thực hiện kế hoạch quan trọng gì. Hàng hoá gì đã được tập trung và ngay sau đó, Tổng thống đã bổ nhiệm ông ta làm đại sứ ở Nga.

Càng có nhiều thông tin thì càng dễ đoán đúng.

Dana quyết định.

Dana rất ngạc nhiên khi thấy ở Sheremtyevo II – sân bay quốc tế của Nga, có khá nhiều khách du lịch. Tại sao những người tinh táo lại đi du lịch Nga trong mùa đông nhỉ? Dana thắc mắc.

Lúc Dana đứng đợi lấy hành lý, một người đàn ông đứng gần đó cứ lén lút nhìn nàng. Tim Dana thót lại.

Họ biết mình đến đây, nàng nghĩ, làm sao họ lại biết?

Anh ta tiến lại phía nàng.

- Cô là Dana Evans? Anh ta nói theo giọng Slovak.

- Vâng...

Nụ cười nở trên khuôn mặt và anh ta nói với vẻ kích động.

- Tôi là một fan lớn của cô đấy! Tôi xem cô trên truyền hình không biết bao nhiêu lần.

Dana thấy nhẹ cả người.

-Ồ, vâng. Cảm ơn.

- Không biết tôi có thể có được chữ ký của cô không nhỉ?

- Dĩ nhiên.

Anh ta chìa một mảnh giấy ra trước mặt Dana.

- Tôi quên mang bút rồi.

- Tôi có đây. - Dana rút ra chiếc bút vàng mới và ký cho anh ta.

- Cảm ơn? Cảm ơn cô.

Lúc Dana nhét bút vào túi, ai đó đã xô mạnh vào nàng và chiếc bút rời khỏi tay nàng rơi xuống nền gạch cứng ngắc. Dana cúi xuống nhặt nó lên. Nắp bút đã bị vỡ.

Hy vọng là sửa được, Dana nghĩ. Rồi nàng đưa nơ lên gần mắt để nhìn cho rõ hơn. Một đoạn dây rất nhỏ hiện ra sau chỗ vỡ. Bối rối, nàng khều nhẹ nó ra. Nối với nó là một máy thu phát nhỏ xíu. Dana không thể nào tin nổi. Đó là cách mà họ luôn biết mình ở đâu. Nhưng ai đã đặt nó vào đây và tại sao? Nàng nhớ lại tấm thiệp kèm theo.

“Dana thân mến, chúc cô thượng lộ bình an. Tổ chức”.

Giật dữ, Dana giật mạnh sợi dây ra, ném cái bút xuống đất và lấy chân dẫm nát.

Trong căn phòng thí nghiệm biệt lập, tín hiệu trên bản đồ đột nhiên biến mất.

-Ồ mẹ kiếp.

- Dana!

Nàng quay lại. Tay phóng viên của WTN ở Moscow đứng đó.

- Tôi là Tim Drew. Xin lỗi vì tôi đã đến trễ. Giao thông ở ngoài kia quả thật là quá thậm tệ.

Tim Drew khoảng bốn mươi tuổi, cao ráo, có mái tóc đỏ và nụ cười ấm áp.

- Xe của tôi đỗ ngoài kia. Matt bảo tôi là cô sẽ ở đây vài ngày.

- Đúng vậy.

Họ lấy hành lý và cùng nhau đi ra ngoài.

Quang cảnh Moscow lúc này trông giống một cảnh trong phim Bác sĩ Zhivago. Dana cảm thấy cả thành phố như được khoác một chiếc áo choàng tuyết trắng muốt.

- Đẹp quá! Dana thốt lên. Anh ở đây bao lâu rồi?

- Hai năm.

- Anh có thích nó không?

- Cũng hơi có phần sợ hãi. Thời kỳ Yeltsin đã qua rồi và không biết có thể trông mong gì được ở Vladimir Putin không? Anh ta thắng gấp để mấy người chạy ẩu vượt qua. - Cô đã đặt chỗ ở khách sạn Sevastopol à?

- Vâng. Ở đó thế nào?

- Một dạng khách sạn phản du lịch. Tầng nào cũng có người để ý đến từng hành động của khách.

Đám đông qua lại trên đường sùm sụp trong những chiếc áo khoác dày, khăn quàng kín cổ. Tim Drew liếc sang Dana.

- Cô nên mặc nhiều áo ấm nếu không muốn bị đóng thành băng.

- Tôi ổn mà. Ngày mai hoặc ngày kia là tôi về rồi.

Phía trước họ là Quảng trường Đỏ và điện Kremlin. Điện Kremlin đứng sừng sững trên một ngọn đồi thấp hướng mặt ra phía tả ngạn sông Moskva.

- Chúa ơi, ấn tượng quá.

- Ủ. Nếu những bức tường này biết nói thì cô sẽ nghe được khá nhiều chuyện lạ đấy. Tim Drew tiếp tục. Đây là một trong những công trình vĩ đại nhất thế giới. Nó nằm trên một miếng đất nhỏ bao quanh đồi Little Borovitsky ở phía bờ bắc và...

Dana không nghe thấy gì. Nàng đang nghĩ ngợi:

- Nếu Antonio nói dối thì sao? Nếu ông ta dựng chuyện Taylor Winthrop giết chết cậu bé thì sao? Và lừa gạt về kế hoạch nước Nga

- Quảng trường Đỏ ở phía ngoài của bức tường phía đông. Tháp Kutafya kia là lối vào cho khách du lịch ở phía tường tây...

Nhưng tại sao Taylor Winthrop lại nhất định đi sang Nga. Chỉ đơn giản trở thành một viên đại sứ thì không có nhiều ý nghĩa với ông ta.

Tim Drew vẫn nói:

- Đây là nơi tập trung quyền lực của nước Nga qua nhiều thế kỷ. Ivan bạo chúa và Stalin đặt tổng hành dinh ở đây, rồi đến Lenin và Khrushchev.

“Tất cả hàng hoá đã được tập trung”. Minh phải tìm hiểu xem câu đó có ý nghĩa gì.

Họ dừng lại trước một khách sạn lớn.

- Đến nơi rồi. Tim Drew nói.

- Cảm ơn, Tim. Dana ra khỏi xe và bị ngay cái lạnh lẽo của bầu không khí băng giá quất vào người.

- Cô vào trước đi! Tim bảo. Để tôi mang hành lý cho. Nhân tiện, nếu chiều nay cô rảnh, tối sẽ đưa cô đi ăn.

- Cảm ơn anh nhiều.

- Có một câu lạc bộ tư nấu nướng ngon lắm. Tôi nghĩ là cô sẽ thích nó đấy.

- Vâng.

Đại sảnh của khách sạn Sevastopol rộng rãi và lộng lẫy, toàn người là người.

Chỉ có vài nhân viên đứng sau quầy lễ tân. Dana tiến lại một trong số họ.

Anh ta ngược lên:

- Vâng.

- Tôi là Dana Evans. Tôi đã đặt phòng trước.

Anh ta nhìn nàng một lát và nói với vẻ lo lắng.

- À, vâng, cô Evans. Anh ta đưa cho nàng một tờ khai. Xin cô điền vào đây. Và tôi cần hộ chiếu của cô.

Lúc Dana bắt đầu viết, người nhân viên nhìn một người đàn ông đứng trong góc đại sảnh và gật đầu.

Dana đưa lại tờ khai cho anh ta.

- Để tôi cho người đưa cô lên phòng.

- Cảm ơn.

Căn phòng mang dáng dấp của một thời quý phái, đồ đạc trong phòng đã cũ kỹ, sờn rách và hơi có mùi ẩm mốc.

Một phụ nữ to lớn trong bộ đồng phục nhàu nhĩ mang hành lý của Dana vào. Nàng giúi cho bà ta ít tiền, bà ta lẩm bẩm gì đó rồi đi ra. Nàng nhắc điện thoại và gọi số 252-2451.

- Đại sứ quán Mỹ nghe đây.

- Làm ơn, văn phòng của ngài đại sứ Hardy.

- Cô chờ một lát!

- Văn phòng đại sứ Hardy xin nghe.

- Xin chào. Tôi là Dana Evans. Tôi có thể nói chuyện với ngài đại sứ không?

- Xin vui lòng cho biết về vấn đề gì?

- Là... là chuyện riêng.

- Cô chờ cho một lát.

Ba mươi giây sau đại sứ Hardy cầm máy.

- Cô Evans phải không?
- Vâng.
- Chào mừng cô đến Moscow.
- Cảm ơn ông.
- Roger Hudson đã gọi điện báo cho tôi biết là cô sẽ đến. Tôi có thể giúp gì cho cô?
- Không biết tôi có thể gặp ông không?
- Dĩ nhiên. Tôi... cô chờ một lát! Rồi ông đại sứ quay lại. Ngày mai được không? Mười giờ sáng?
- Vâng. Cảm ơn ông nhiều.
- Vậy mai gặp nhé.

Dana nhìn qua cửa sổ xuống đám đông vội vã đi trong cơn gió lạnh buốt và nghĩ thầm, Tim nói đúng. Tốt nhất là mình nên mua vài cái áo ấm.

Cửa hàng tổng hợp GUM ở cách khách sạn của Dana không xa. Đó là một cửa hàng lớn đầy những hàng hoá rẻ tiền từ quần áo đến cả vũ khí.

Dana đi về phía khu dành cho phụ nữ, nơi có nhiều giá treo áo khoác đủ loại. Nàng chọn một chiếc áo dạ màu đỏ và một chiếc khăn quàng cũng màu đỏ. Phải đến hai mươi phút sau nàng mới tìm thấy người bán hàng để giả tiền.

Khi Dana về đến phòng, chuông điện thoại di động của nàng reo. Đó là Jeff.

- Chào em yêu. Hôm giao thừa anh đã cố gọi cho em, nhưng em không trả lời máy và anh không biết phải tìm em ở đâu.
- Em xin lỗi, Jeff. Vậy là anh ấy không quên! Chúa phù hộ cho anh.
- Em đang ở đâu vậy?
- Em ở Moscow.
- Mọi việc vẫn ổn chứ, em yêu?
- Vâng, Jeff, cho em biết Rachel thế nào đi.
- Còn quá sớm để nói bất cứ điều gì. Ngày mai người ta sẽ tiến hành phương pháp điều trị mới cho cô ấy. Mọi chuyện vẫn chỉ là bước đầu. Vài ngày nữa sẽ có kết quả.
- Mong là nó thành công! Dana nói.
- Ở bên đó có lạnh không?

Dana cười to.

- Anh không tin nổi đâu. Em sắp thành người tuyết rồi.
- Giá mà anh có thể sang đó gặp em.

Họ nói chuyện thêm năm phút và Dana nghe thấy giọng của Rachel gọi Jeff.

Jeff nói:

- Anh phải cúp máy đây, Rachel có việc cần anh.
- Em cũng cần anh, Dana nghĩ. Em yêu anh.
- Anh yêu em.

Toà đại sứ Mỹ ở số nhà 19-23 trên đại lộ Novinsky là một toà nhà cũ kỹ, xiêu vẹo, với những người lính Nga đứng trong các chốt gác ở bên ngoài. Một dãy người kiên nhẫn đứng xếp hàng. Dana vượt qua ranh giới và nói tên mình với người lính gác. Anh ta nhìn vào tấm bảng và vẫy tay cho nàng vào.

Trong đại sảnh, một quân nhân Mỹ đứng trong cái boots nhỏ có gắn kính chống đạn. Một nữ quân nhân mặc đồng phục kiểm tra các thứ trong túi xách của Dana.

- Được rồi.

- Cảm ơn. - Dana đi đến bên bàn. Dana Evans.

Người đàn ông đứng cạnh đó nói.

- Ngài đại sứ đang chờ cô, cô Evans. Mời cô đi theo tôi.

Dana đi theo anh ta lên cầu thang đá hoa tới căn phòng ở cuối hành lang dài. Lúc Dana bước vào, một phụ nữ xinh đẹp trạc bốn mươi tuổi mỉm cười và nói:

- Cô Evans rất hân hạnh được biết cô. Tôi là Lee Hopkins, thư ký của ngài đại sứ. Xin mời cô vào trong.

Dana đi tiếp vào văn phòng phía trong. Ông đại sứ Edward Hardy đứng dậy khi nàng tiến đến gần bàn làm việc của ông ta.

- Xin chào, cô Evans.

- Xin chào ông, Dana nói. Cảm ơn vì đã gặp tôi.

Ông đại sứ dáng cao, nước da hồng hào, có phong thái của một nhà chính trị kỳ cựu.

- Rất vui được gặp cô. Cô dùng gì nhé?

- Không, cảm ơn.

- Mời cô ngồi.

Dana ngồi xuống.

- Tôi đã rất hào hứng khi Roger Hudson bảo tôi chờ đón sự viếng thăm của cô.

Cô đã đến vào một thời điểm rất thú vị.

- Ô!

- Tôi không muốn nói ra, nhưng chỉ giữa tôi và cô, tôi e rằng đất nước này đang trượt dốc không phanh. Ông ta thở dài. Nói một cách thành thật, tôi không hề biết được điều gì tiếp theo sẽ diễn ra ở đây, cô Evans ạ. Đây là một đất nước với tám trăm năm lịch sử và chúng ta đang nhìn thấy nó ngày một kiệt quệ. Tội ác đang điều hành đất nước này.

Dana tò mò nhìn ông ta.

- Ý của ông là gì?

Ông đại sứ ngả người vào lưng ghế.

- Luật pháp ở đây nói rằng không một thành viên nào của Duma quốc gia - tức là hạ nghị viện - Có thể bị truy tố vì bất kỳ tội ác gì. Kết quả là trong Duma bây giờ toàn là những người sẵn sàng làm bất cứ điều gì có lợi cho họ bất chấp việc làm đó có đúng luật hay không. Có ai sờ được vào họ đâu.

- Thật không thể tin được. Dana nói.

- Vâng. Người Nga thì rất tuyệt, nhưng còn chính phủ của họ... à, tôi có thể giúp gì cho cô, cô Evans.

- Tôi muốn hỏi ông vài điều về Taylor Winthrop. Tôi đang làm một phóng sự về gia đình ông ấy.

Đại sứ Hardy lắc đầu tiếc nuối.

- Như một tấn bi kịch Hy Lạp, phải không?

- Vâng. - Lại là những câu nói đó.

Ông ta tò mò nhìn Dana.

- Cả thế giới đã nghe câu chuyện này không biết bao nhiêu lần rồi. Tôi nghĩ là không còn nhiều chuyện để nói nữa.

Dana cẩn thận trả lời.

- Tôi muốn thuật lại nó từ góc độ cá nhân. Tôi muốn biết Taylor Winthrop thật sự là người như thế nào, các bạn của ông ta ra sao, liệu ông ta có kẻ thù nào...

- Kẻ thù? - Hardy tỏ vẻ ngạc nhiên. Không. Ai ai cũng yêu mến Taylor. Có lẽ ông ta là vị đại sứ tuyệt nhất mà đất nước chúng ta từng có được.

- Ông đã làm việc với ông ta?

- Vâng. Tôi đã làm việc với ông ta?

- Đại sứ Hardy, ông có biết liệu Taylor Winthrop có tiến hành công việc gì mà...

- Nàng dừng lại, không biết diễn tả sao cho phải. ... mà tất cả hàng hoá đã được tập trung không?

Đại sứ Hardy cau mày.

- Ý của cô là việc kinh doanh hay việc chính phủ?

- Tôi cũng không rõ nữa! Dana thú nhận.

Ông ta nghĩ một lát.

- Tôi cũng không rõ. Tôi không biết đó là việc gì.

- Những người đang làm việc ở đây bây giờ... họ đã từng làm việc với ông ta chứ?

- Ồ, vâng. Sự thật là, thư ký của tôi, Lee, nguyên là thư ký của Taylor.

- Ông có phiền nếu tôi hỏi chuyện bà ấy?

- Không hề. Tôi sẽ cho cô danh sách những người có thể giúp được cô.

- Vậy thì tuyệt quá cảm ơn ông.

Ông ta đứng dậy.

- Hãy cẩn thận khi ở đây, cô Evans. Ngoài đường hay xảy ra tội ác lắm đấy!

- Tôi đã nghe rồi.

- Đừng uống nước máy. Ngay cả người Nga cũng không uống thứ nước đó. Và khi đi ăn tiệm, cô phải nhớ yêu cầu rõ ràng một "chistyi stol" - tức là một cái bàn sạch - nếu không cô sẽ thấy trên bàn của mình chất đầy những món khai vị đắt tiền mà cô không gọi. Và nếu cô đi mua sắm thì phố Arbat là nơi tốt nhất. Các cửa hàng ở đó có mọi thứ. Cô cũng nên cẩn thận khi đi taxi. Hãy chọn những cái xe cũ mà đi. Bọn lừa đảo thường hay lái xe mới.

- Cảm ơn ông. Dana mỉm cười. Tôi sẽ nhớ.

Năm phút sau, Dana ngồi nói chuyện với Lee Hopkins, thư ký của ông đại sứ.

Họ ở trong một căn phòng nhỏ biệt lập, cửa đóng kín.

- Bà làm cho đại sứ Winthrop được bao lâu rồi?

- Mười tám tháng. Cô muốn biết chuyện gì?

- Hồi còn ở đây, đại sứ Winthrop có kẻ thù nào không?

Lee Hopkins ngạc nhiên nhìn Dana.

- Kẻ thù?

- Vâng. Trong công việc như thế này, tôi nghĩ là ai cũng có lúc nói một điều gì đó có thể làm phật lòng người khác. Tôi tin chắc là đại sứ Winthrop không thể nào làm vừa lòng được tất cả mọi người.

Lee Hopkins lắc đầu.

- Tôi không biết cô đang theo đuổi cái gì cô Evans, nhưng nếu cô định viết những chuyện xấu về Taylor Winthrop thì cô đã kiếm nhầm người rồi. Ông ấy là con người tốt nhất, tuyệt vời nhất mà tôi từng biết.

Lại vẫn thế, Dana nghĩ.

Trong hai giờ tiếp theo, Dana nói chuyện thêm với năm người khác từng làm việc dưới thời của Taylor Winthrop.

Ông ấy là nhân vật lỗi lạc...

Ông ấy thật sự quý mến mọi người ông ấy giúp chúng tôi bằng cách của ông ấy...

Kẻ thù ư? Taylor Winthrop không...

Mình lãng phí thời gian quá, Dana nghĩ. Nàng quay lại gặp đại sứ Hardy.

- Cô đã có được cái mình cần chưa? ông ta hỏi. Trong ông ta đã có vẻ thiếu thiện cảm.

Dana lưỡng lự.

- Chưa hoàn toàn! nàng thành thật trả lời.

Ông ta ngả người về phía trước.

- Và tôi không nghĩ là cô sẽ có được nó đâu, cô Evans, nếu cô cứ tiếp tục tìm kiếm những điều không hay về Taylor Winthrop. Cô đã làm mọi người ở đây nổi giận. Họ quý mến ông ta. Tôi cũng vậy. Đừng cố moi móc ra những điều không có thật. Nếu cô đến đây chỉ vì mục đích ấy thì cô nên về đi.

- Cảm ơn ông. Dana nói. Tôi sẽ về!

Nhưng nàng không hề có ý định rời khỏi.

Câu lạc bộ CIP National đối diện điện Kremlin và quảng trường Manezh là một nhà hàng và sòng bạc tư nhân. Lúc Dana đến thì Tim Drew đã ngồi đợi sẵn.

- Chào cô. - anh ta nói. - Tôi nghĩ là cô sẽ thích nơi này. Đây là nơi tiêu khiển của những tinh hoa trong xã hội thượng lưu Moscow. Nếu một quả bom rơi vào đây thì có lẽ chính phủ Nga đến phải nghĩ việc mất.

Bữa tối rất ngon miệng. Họ bắt đầu với món trứng cá caviar nổi tiếng và tiếp theo là xúp củ cải đỏ, cá tầm Georgia sốt, thịt bò nướng và cơm sloukom, cuối cùng tráng miệng bằng bánh nhân mứt vatrushki.

- Thật là tuyệt vời. Dana nói. Thế mà tôi nghe nói rằng món ăn ở Nga tệ lắm.

- Đúng vậy! Tim Drew quả quyết. Đây đâu phải nước Nga. Đây chỉ là một ốc đảo nhỏ đặc biệt thôi.

- Vậy cuộc sống ở đây ra sao?

Tim Drew suy nghĩ một lát.

- Như đứng bên cạnh một ngọn núi lửa vậy, không biết nó sẽ phun vào lúc nào. Đó là cái để bắt đầu một cuộc cách mạng cuối cùng. Có trời mới biết sắp tới sẽ có chuyện gì xảy ra. Nói một cách công bằng, đó chỉ là một mặt của vấn đề. Nền văn hoá ở đây thì tuyệt vời. Họ có nhà hát Lớn, bảo tàng Hermitage, bảo tàng Puskin, có những đoàn balê tuyệt diệu, rạp xiếc Moscow... và nhiều thứ khác nữa. Lượng sách của người Nga nhiều hơn phần còn lại của thế giới gộp lại và trung bình một năm người Nga đọc sách nhiều gấp ba lần người Mỹ.

- Có lẽ họ đang đọc nhằm sách? Dana lạnh nhạt nói.

- Có lẽ vậy. Bây giờ họ đang lúng túng giữa chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa xã hội, nên chẳng đi đến đâu cả. Dịch vụ thì tồi tệ, lạm phát gia tăng và nơi này đúng là thiên đường của tội ác. - Anh ta nhìn Dana - Hy vọng là tôi không làm cô chán.

- Không. Cho tôi biết đi, Tim. Anh có biết Taylor Winthrop không?

- Tôi đã phỏng vấn ông ta vài lần.

- Anh có bao giờ nghe thấy ông ta dính vào một dự án lớn nào không?

- Ông ta dính vào quá nhiều dự án. Rốt cuộc thì ông ta là đại sứ của chúng ta.

- Tôi không nói về chuyện đó. Tôi nói về chuyện khác cơ. Một cái gì đấy rất phức tạp... nơi mà tất cả hàng hoá đã được tập trung.

Tim Drew nghĩ ngợi một lát.

- Điều này không gọi lên cái gì cả.

- Ở đây ông ấy hay tiếp xúc với ai?

- Chắc là những nhân vật người Nga tương xứng với ông ấy. Cô có thể nói chuyện với họ đấy.

- Đúng, Dana nói. Tôi sẽ làm.

Người phục vụ mang hoá đơn ra. Tim Drew xem qua và nhìn Dana.

- Cái này là tiêu biểu đây. Có đến ba phần phụ thu khác nhau trên hoá đơn. Và cũng đừng hỏi xem đây là những phần phụ thu gì.

Anh ta trả tiền.

Khi họ đã ở ngoài phố, Tim Drew hỏi Dana:

- Cô có mang súng theo không?

Nàng ngạc nhiên nhìn anh ta.

- Dĩ nhiên là không.

Sao vậy?

- Đây là Moscow. Cô không biết đâu. Anh ta nảy ra ý định. Tôi cho cô biết cái này. Chúng ta đi đến đó đã!

Họ lên taxi và Tim Drew đưa cho người tài xế địa chỉ. Năm phút sau họ dừng lại trước một cửa hàng bán súng và ra khỏi xe.

Dana nhìn vào bên trong và nói:

- Tôi sẽ không dùng súng đâu.

- Tôi biết. Cứ đi theo tôi. Trên giá trong cửa hàng có đủ loại súng khác nhau.

Dana nhìn quanh:

- Ai cũng có thể vào đây mua một hoặc vài khẩu à?

- Tất cả những gì họ cần là tiền. Tim Drew nói.

Người đàn ông đứng sau quầy hỏi Tim điều gì đó bằng tiếng Nga. Tim nói ra thứ mà anh ta muốn.

- Được! Ông ta lôi từ trong quầy ra một vật hình trụ nhỏ, màu đen.

- Cái này để làm gì? Dana hỏi.

- Để cho cô. Đây là bình xịt hơi cay! Tim Drew cầm nó lên. Cô chỉ việc ấn vào cái nút này và thế là đứa nào muốn quấy rầy cô sẽ phải chịu nhiều đau đớn đấy.

Dana nói:

- Tôi không nghĩ...
- Tin tôi đi! Cầm lấy. Anh ta đưa nó cho Dana, trả tiền và họ rời khỏi.
- Cô có muốn xem một hộp đêm Moscow không? Tim Drew hỏi.
- Nghe hay đấy.
- Tốt. Vậy thì đi.

Hộp đêm Night Flight trên đường Tverskaya thật lớn và được trang hoàng lộng lẫy, đông nghẹt những người Nga ăn mặc sang trọng nhậu nhẹt, nhảy nhót và đập phá.

- Hình như trong này chả có vấn nạn kinh tế gì cả. Dana bình luận.
- Đúng. Họ bỏ sự nghèo khổ lại trên phố rồi.

Hai giờ sáng Dana mới trở về khách sạn, người mệt lử.

Đó quả là một ngày dài. Một phụ nữ ngồi ở bàn ngoài hành lang ghi lại từng động tĩnh của các vị khách.

Khi Dana vào phòng, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nàng đã từng có một tấm bưu thiếp vẽ cảnh tuyết rơi êm đềm dưới ánh trăng.

Ngày mai, Dana nghĩ một cách chắc chắn, mình sẽ biết mình đến đây vì cái gì.

Tiếng ồn của chiếc máy bay phản lực trên đầu to đến nỗi người ta có cảm tưởng như nó sắp đụng vào toà nhà.

Người đàn ông đang ngồi ở bàn làm việc vội vã đứng lên, với chiếc ống nhòm và bước ra phía cửa sổ. Đuôi máy bay đã thấp dần để chuẩn bị hạ cánh xuống một sân bay nhỏ cách đó nửa dặm. Ngoại trừ đường băng, tất cả mọi vật đều được phủ một tấm màn tuyết trải dài đến ngút tầm mắt. Trời đang mùa đông và nơi đây là Siberia.

- Vậy là! ông ta nói với viên phụ tá - người Trung Quốc đến đầu tiên. Lời nói của ông ta không phải để chờ một câu trả lời. Tôi đã được thông báo là người bạn Ling Wong của chúng ta sẽ không quay lại nữa. Lần trước khi ông ta ra về tay trắng, tôi biết đó sẽ là một cuộc trở về không vui vẻ gì. Rất buồn. Ông ta vốn là một người tử tế.

Cùng lúc đó, chiếc máy bay thứ hai xuất hiện trên bầu trời. Ông ta không nhận ra được nó đến từ đâu. Sau khi nó hạ cánh, ông ta chiếu ống nhòm vào những người đàn ông đang từ ca bin bước ra. Một vài người trong số đó cố giấu những khẩu súng máy mà họ mang theo.

- Người Palestin đã đến.

Một chiếc máy bay khác xuất hiện. Vẫn là mười hai ông ta nghĩ. Ngày mai khi bắt đầu, đây sẽ là cuộc đấu giá lớn nhất. Không thể để sơ suất nào xảy ra.

Ông ta quay lại bảo viên phụ tá.

- Chuẩn bị thư mật. MẬT - CHO CÁC THÀNH VIÊN - HUỖ NGAY SAU KHI ĐỌC. TIẾP TỤC GIÁM SÁT CHẶT CHẼ MỤC TIÊU. BÁO CÁO CÁC HOẠT ĐỘNG VÀ CHUẨN BỊ KHẢ NĂNG LOẠI TRỪ.

20. Chương 20

Khi Dana thức giấc, nàng gọi điện ngay cho Tim Drew.

- Cô có biết gì thêm từ phía đại sứ Hardy không? - Anh ta hỏi.

- Không. Tôi nghĩ là tôi đã làm mất lòng ông ta. Tim, tôi cần gặp anh.
- Được. Đi taxi đến gặp tôi ở Boyrsky Club tại số một - bốn đường Tre atirilny Proyezd.
- Ở đâu? Tôi chưa hề biết nó.
- Đám lái taxi biết đấy. Chọn cái xe nào cũ mà đi.
- Được.

Dana bước ra ngoài khách sạn, đứng trong cơn gió lạnh cóng. Nàng mừng vì đã có chiếc áo dạ mới. Cái bảng điện tử trên tòa cao ốc đối diện cho biết nhiệt độ là âm 29 độ C. Lạy Chúa, nàng nghĩ. Tức là khoảng 20 độ F dưới không.

Một chiếc taxi bóng loáng đỗ xích trước cửa khách sạn. Dana lùi lại nhường cho một người khác lên. Chiếc thứ hai trông có vẻ cũ hơn. Dana vẫy nó lại.

Người tài xế nhìn nàng dò hỏi qua tấm gương chiếu hậu.

Dana nói một cách thận trọng:

- Tôi muốn tới số một bốn đường Tre at...! - Nàng do dự... rylny...! - Hít một hơi thở dài - ... Proye zd...

Anh ta không còn kiên nhẫn nữa:

- Cô muốn đến Boyrsky Club?
- Đúng vậy.

Họ đi qua những đại lộ dài đông đúc xe cộ và cả những khách bộ hành lẫm lẫm bước đi trong cái lạnh đến kinh người. Cả thành phố như bị bao phủ bởi một lớp gỉ đồng xám xịt, ẩm đậm. Và không chỉ là thời tiết. Dana nghĩ.

Boyrsky Club là một nơi rất hiện đại và tiện nghi với những chiếc ghế bành và ghế con bọc da. Tim Drew đang ngồi đợi nàng ở gần cửa sổ.

- Tôi biết là cô sẽ tìm được mà.

Dana ngồi xuống.

- Tay tài xế đó nói tiếng Anh.
- Thế thì cô may mắn đấy. Một số trong bọn họ thậm chí còn không nói được cả tiếng Nga, họ từ các vùng khác đến. Cô có biết nước Nga lớn thế nào không?
- Tôi không rõ lắm.
- Lớn gần bằng hai nước Mỹ. Nó có đến mười ba múi giờ và biên giới giáp với mười bốn nước. Mười bốn nước.
- Thú vị thật. - Dana nói. - Tim, tôi muốn nói chuyện với một vài người Nga đã từng cộng tác với Taylor Winthrop.
- Thế thì bao gồm tất cả chính phủ Nga.
- Tôi biết. Nhưng chỉ những người gần gũi với ông ta hơn thôi. Tổng thống....
- Có thể những người có chức vụ thấp hơn một chút. - Tim Drew nói khô khan.
- Trong những người mà ông ta đã cộng tác cùng, Sasa Shdanoff là thân nhất.
- Sasa Shdanoff là ai?
- Ông ta là ủy viên trong Cục phát triển kinh tế Quốc tế. Tôi tin là Winthrop gặp riêng ông ta cũng nhiều chẳng kém gặp chính thức là bao. - Anh ta nhìn Dana. - Cô đang theo đuổi cái gì vậy, Dana?

- Tôi không rõ. - nàng thành thật trả lời. - Tôi cũng không rõ.

Cục Phát triển kinh tế Quốc tế là toà nhà lớn xây bằng gạch đỏ, chiếm hằn cả một đoạn phố Ozernaya.

Bên trong lối vào chính, hai cảnh sát Nga mặc cảnh phục đứng bên cửa, còn một người khác mặc thường phục ngồi ở sau bàn.

Nàng tiến về phía cái bàn. Anh ta đứng dậy.

- Xin chào!

- Chào cô! Không...

Dana ngăn anh ta lại.

- Xin lỗi. Tôi đến gặp uỷ viên Shdanoff. Tôi là Dana Evans. Tôi ở Tập đoàn viễn thông Washington Tribune.

Anh ta nhìn tờ giấy trước mặt mình rồi lắc đầu.

- Cô có hẹn không?

- Không, nhưng...

- Vậy cô phải hẹn trước. Cô là người Mỹ à?

- Vâng.

Anh ta lấy một tờ khai trên bàn và đưa cho nàng.

- Mời cô điền vào đây.

- Được.- Dana nói. - Vậy có thể gặp ông uỷ viên vào buổi chiều không?

Anh ta nháy mắt.

- Tôi không biết. Người Mỹ các cô lúc nào cũng vội vã. Cô ở khách sạn nào?

- Sevastopol. Tôi chỉ cần vài phút...

Anh ta phác một cử chỉ.

- Sẽ có người gọi điện cho cô. Tạm biệt.

- Nhưng... - Nàng thấy vẻ mặt anh ta. - Tạm biệt.

Cả buổi chiều hôm đó Dana ngồi chờ điện thoại trong phòng mình. Đến sáu giờ, nàng gọi điện cho Tim Drew.

- Cô đã gặp Shdanoff chưa? - anh ta hỏi.

- Chưa. Họ sẽ gọi lại cho tôi.

- Đừng nôn nóng, Dana. Cô đang gặp phải bọn quan liêu bậc nhất đó.

Sáng hôm sau Dana quay lại Cục phát triển kinh tế Quốc tế. Ngồi sau bàn vẫn là người nàng đã gặp hôm qua.

- Xin chào. - Dana nói.

Anh ta ngược nhìn nàng, mặt lạnh như tiền:

- Chào cô.

- Ông uỷ viên đã nhận được lời nhắn của tôi chưa?

- Tên cô?

- Dana Evans.

- Hôm qua cô để lại lời nhắn à?
- Vâng. - Nàng trả lời yếu ớt - Cho anh.

Anh ta gật đầu.

- Vậy thì ông ta nhận rồi. Tất cả các lời nhắn đã được nhận!
- Tôi có thể gặp thư ký của ông uỷ viên Shdanoff không?
- Cô có hẹn không?

Dana hít một hơi thở sâu.

- Không.

Anh ta nhún vai:

- Vậy thì không được.
- Khi nào tôi có thể...
- Sẽ có người gọi điện cho cô.

Trên đường về khách sạn, Dana đi qua Detsky Mir - một cửa hàng dành cho trẻ em, nàng rẽ vào và nhìn quanh. Có cả một khu bán toàn đồ chơi. Trong góc là các giá trò chơi điện tử. Kemal sẽ thích cho mà xem, Dana nghĩ. Nàng mua một cái và ngạc nhiên trước cái giá đắt khủng khiếp. Rồi nàng về khách sạn ngồi đợi điện thoại. Đến sáu giờ thì nàng đã hết hy vọng. Nàng đang định xuống lầu ăn tối thì chuông điện thoại reo.

Dana chạy vội ra nhắc máy.

- Dana? - Đó là Tim Drew.
- Vâng.
- Có may mắn nào chưa?
- Tôi e là chưa.
- Ủ, ở Moscow cô không nên bỏ lỡ những gì tuyệt vời nó có. Tối nay có biểu diễn ba lê. Vở Giselle. Cô có thích không?
- Rất thích. Cảm ơn anh.
- Một tiếng nữa tôi sẽ qua đón cô.

Vở ba lê được công diễn ở toà nhà quốc hội sáu ngàn chỗ trong điện Kremlin.

Đó là một buổi tối huyền diệu. Âm nhạc tuyệt vời, các vũ công cũng tuyệt vời và màn một trôi qua một cách nhanh chóng.

Khi ánh đèn bật sáng báo hiệu thời gian tạm nghỉ, Tim đứng dậy.

- Đi theo tôi. Nhanh lên.

Đám đông bắt đầu đổ xô lên gác.

- Chuyện gì vậy?
- Rồi cô sẽ thấy!

Khi lên đến tầng trên cùng, họ thấy sáu cái bàn chất đầy trứng cá caviar và rượu vodka ướp đá. Những người lên trước đang bận rộn tự phục vụ mình.

Dana quay sang Tim.

- Họ thật biết cách tổ chức một sô diễn ở đây.

Tim nói:

- Đây là cách mà giới thượng lưu sống. Cô nên nhớ rằng có ba mươi phần trăm dân số sống dưới mức nghèo khổ đấy.

Dana và Tim đi về phía cửa sổ, tránh xa đám đông ồn ào.

Những ngọn đèn bắt đầu nhấp nháy. Màn hai sắp bắt đầu rồi.

Màn hai thật hấp dẫn, nhưng những mẫu đối thoại vẫn lớn vồn trong đầu Dana.

Taylor Winthrop là một quái vật. Ông ta thông minh, cực kỳ thông minh. Ông ta đã gài tôi...

Đó là một tai nạn rủi ro. Gabriel là đứa con ngoan...

Taylor Winthrop đã huỷ diệt tương lai của gia đình Mancino...

Khi vở ba lê kết thúc và họ đã ngồi trong xe, Tim Drew nói:

- Cô có vui lòng về nhà tôi dùng một li rượu không?

Dana quay sang nhìn anh ta. Anh ta hấp dẫn, thông minh và quyến rũ. Nhưng anh ta không phải là Jeff.

Những gì nàng nói là:

- Cảm ơn Tim. Nhưng không được.

-Ồ! - Anh ta thất vọng ra mặt. - Hay ngày mai vậy.

- Tôi cũng muốn lắm nhưng tôi luôn phải dậy sớm.

Mình có điên mới đi yêu người khác.

Sáng sớm hôm sau Dana lại có mặt tại Cục phát triển kinh tế Quốc tế. Vẫn là người nàng đã gặp ngồi ở sau bàn.

- Chào anh.

- Chào cô.

- Tôi là Dana Evans. Nếu tôi không thể gặp ông uỷ viên, liệu tôi có thể gặp phụ tá của ông ấy không?

- Cô có hẹn không?

- Không. Tôi...

Anh ta trao cho Dana một tờ giấy.

- Cô điền vào đây và...

Khi Dana trở về phòng, điện thoại của nàng rung chuông.

- Dana...

- Jeff!

Họ có quá nhiều điều muốn nói với nhau. Nhưng Rachel đã đứng giữa họ như một bóng ma và họ không thể bàn về điều quan trọng nhất trong tâm trí: Bệnh tình của Rachel. Cuộc nói chuyện bị giám sát.

Cú điện thoại từ văn phòng của uỷ viên Shdanoff đến bất ngờ vào tám giờ sáng hôm sau. Một giọng trầm trầm hỏi:

- Cô Dana Evans?

- Tôi là Yerik Karbava, phụ tá của uỷ viên Shdanoff. Cô muốn gặp ông uỷ viên à?

- Vâng! - Nàng tưởng anh ta sẽ nói “Cô có hẹn không?” Nhưng thay vào đó lại là: “Vậy đúng một tiếng nữa cô có mặt ở Cục phát triển kinh tế Quốc tế”.

- Được. Cảm ơn ông. - Bên kia đã dập máy.

Một tiếng sau Dana lại bước vào đại sảnh của toà nhà gạch đỏ. Vẫn là người bảo vệ đó ngồi ở sau bàn.

Anh ta ngược lên.

- Chào cô.

Nàng cố nở một nụ cười. - Chào anh. Tôi là Dana Evans và tôi đến đây gặp ông uỷ viên Shdanoff.

Anh ta nhún vai. - Tôi rất tiếc. Nếu không có hẹn...

Dana cố giữ bình tĩnh. - Tôi đã hẹn trước.

Anh ta ngồi vệt nhìn nàng.

- Vậy à? - Rồi anh ta nhắc điện thoại và nói gì đó. Anh ta quay lại nhìn Dana, vẻ miễn cưỡng:

- Tầng ba, sẽ có người ở đó chờ cô!

Văn phòng của uỷ viên Shdanoff khá rộng rãi nhưng lại rất tối tăm, đồ đạc trong đó trông như được sản xuất từ những năm hai mươi. Có hai người đàn ông ở trong văn phòng.

Lúc Dana bước vào, cả hai người đều đứng dậy.

Người già hơn nói:

- Tôi là uỷ viên Shdanoff.

Sasa Shdanoff khoảng ngoài năm mươi tuổi, thấp và chắc nịch, có mái tóc thưa thớt, khuôn mặt tròn nhợt nhạt, cặp mắt nâu linh hoạt lúc nào cũng đảo quanh căn phòng như đang tìm kiếm một vật gì đó. Ông ta nói giọng hơi nặng. Trên người ông ta là bộ áo vét đã nhàu nhĩ và đôi giày mòn vẹt. Ông ta chỉ người kia.

- Đây là em tôi, Boris Shdanoff.

Boris Shdanoff mỉm cười.

- Cô khoẻ chứ, cô Evans?

Boris Shdanoff hoàn toàn không giống anh trai mình. Trông phải trẻ hơn Sasha Shdanoff đến mười tuổi ông ta có cái mũi khoằm và cái cằm cương nghị, mặc bộ vest màu xanh nhạt hiệu Armani và đeo cà vạt xám hiệu Hermes.

Sasa Shdanoff nói bằng giọng tự hào:

- Boris từ Mỹ về thăm nhà. Cậu ấy làm ở đại sứ quán Nga tại thủ đô của các vị, Washington D.C.

- Tôi rất ngưỡng mộ công việc của cô, cô Evans. - Boris Shdanoff nói.

- Cảm ơn ông.

- Tôi có thể giúp gì cho cô? - Sasa Shdanoff hỏi. - Cô gặp phải vướng mắc gì thế?

- Không, không phải vậy! Dana nói. - Tôi muốn hỏi ông đôi điều về Taylor Winthrop.

Ông ta bối rối nhìn nàng.

- Cô muốn biết gì về Taylor Winthrop?

- Tôi biết rằng ông đã cộng tác với ông ấy, và vì thế ông thường gặp mặt ông ấy theo nghĩa bạn bè thuần tuý.

Sasa Shdanoff nói một cách thận trọng.

- Vâng!

- Tôi muốn biết ý kiến riêng của ông về ông ấy.

- Có gì để nói đâu? Tôi nghĩ ông ấy là một đại sứ tốt.

- Tôi được biết ở đây ông ấy cũng khá nổi tiếng và...

Boris Shdanoff ngắt lời.

- Ồ vâng. Các đại sứ ở Moscow thường tổ chức nhiều bữa tiệc và Taylor Winthrop cũng hay...

Sasa Shdanoff cau mày nhìn em mình.

- Thôi nào! - Ông ta quay sang Dana. - Đại sứ Winthrop đôi khi cũng đến tham gia các bữa tiệc đó. Ông ấy yêu quý mọi người. Còn người Nga thì thích ông ấy.

Boris Shdanoff lại lên tiếng.

- Sự thật là ông ấy bảo tôi nếu ông ấy có thể...

Sasa Shdanoff cau mày nói:

- Vớ vẩn! - ông ta tiếp tục. - Như tôi đã nói đó, cô Evans, ông ấy là một đại sứ tốt.

Dana nhìn Boris Shdanoff. Rõ ràng ông ta định nói điều gì đó với nàng. Nàng quay sang ông uỷ viên.

- Không biết đại sứ Winthrop có gặp rắc rối gì khi ông ấy ở đây không?

Sasa Shdanoff cau mày.

- Rắc rối? Không. Ông ta cố tránh ánh mắt nàng.

Ông ấy đang nói dối, Dana nghĩ. Và nàng dồn tiếp.

- Ông uỷ viên, ông có nghĩ đến một lý do nào khiến cho ai đó phải ra tay sát hại Taylor Winthrop và gia đình ông ấy không?

Sasa Shdanoff mở to mắt.

- Sát hại? Nhà Winthrop? Không. Không.

- Ông không thể nghĩ ra điều gì sao?

Boris Shdanoff nói.

- Thực tế là...

Sasa Shdanoff ngắt lời ông ta.

- Không có lý do nào cả ông ấy là một đại sứ tuyệt vời. - Ông ta lấy một miếng xì gà trong cái hộp bằng bạc và Boris vội vã châm lửa.

- Cô còn muốn biết chuyện gì nữa không? - Sasha Shdanoff hỏi.

Dana nhìn hai người. Họ đang che giấu chuyện gì đó, nàng nghĩ, nhưng là chuyện gì? Toàn bộ sự việc này không khác gì một mê cung không có lối thoát.

- Không. - Nàng liếc Boris và chậm rãi nói.

- Tôi ở tại khách sạn Sevastopol đến sáng mai, nếu ông nghĩ ra vấn đề gì.

Boris Shdanoff hỏi.

- Cô chuẩn bị về à?

- Vâng. Chiều mai tôi lên máy bay.

- Tôi... - Boris Shdanoff định nói cái gì đó, ông ta liếc anh trai mình và lại im lặng.

- Tạm biệt. - Dana nói.

- Tạm biệt.

- Tạm biệt.

Khi Dana về đến phòng mình, nàng gọi điện cho Matt Baker...

- Ở đây nhất định có chuyện xảy ra, Matt, nhưng tôi không tài nào khám phá được, mẹ kiếp nó. Tôi có cảm giác mình có thể ở đây vài tháng mà cũng không lấy được một thông tin nào có giá trị. Ngày mai tôi sẽ về. Hết băng.

Chiều hôm đó sân bay Sheremetyevo II đông nghẹt người. Trong lúc ngồi đợi máy bay, Dana lại có cảm giác mình đang bị theo dõi. Nàng liếc qua đám đông nhưng không thể phát hiện ra người nào có cử chỉ khác lạ. Họ đang lẩn khuất đâu đó thôi. Ý nghĩ này làm nàng thấy ớn lạnh.

21. Chương 21

Bà Daley và Kemal ra sân bay Dulles đón Dana. Nàng đã không nhận ra mình nhớ Kemal đến mức nào. Nàng nhào vào ôm chặt lấy nó.

Kemal nói:

- Chào cô, Dana. Cháu rất mừng vì cô đã về. Cô có mang cho cháu một chú gấu Nga không?
- Cô có, nhưng thật không may, nó trốn mất rồi.

Kemal nhe răng cười.

- Giờ thì cô sẽ ở nhà thôi chứ?
- Chắc chắn là vậy?

Bà Daley mỉm cười.

- Đó là một tin tốt, cô Evans. Rất mừng khi thấy cô trở về bình an.
- Tôi cũng mừng vì được về nhà. Dana nói.

Trong xe, trên đường về nhà, Dana hỏi:

- Bây giờ thì cháu đã thật sự thích cánh tay mới của mình chưa, Kemal? Cháu quen sử dụng nó rồi chứ?
- Nó tuyệt lắm.

- Cô rất vui. Thế còn chuyện ở trường thì sao?
- Cũng không có gì.

- Cháu không đánh nhau đấy chứ?
- Không.

- Thế thì thật là tuyệt. Dana ngấm thằng bé một lát. Có cái gì đó rất khác ở nó, gần như là vẻ bị khuất phục. Thế có nghĩa là những chuyện xảy ra đã làm nó thay đổi, nhưng dù cho đó là chuyện gì thì nó cũng rõ ràng đã là một đứa bé hạnh phúc.

Khi về đến nơi, Dana nói:

- Cô phải đến văn phòng nhưng cô sẽ về và chúng ta đi ăn tối cùng nhau. Tối McDonald's. Nơi chúng ta thường đến ăn cùng Jeff.

Lúc Dana bước vào toà cao ốc của WTN, nàng có cảm giác như mình đã xa nơi này hàng thế kỷ. Trên đường tới văn phòng của Matt, Dana được chào đón nồng nhiệt bởi hàng chục đồng sự của mình.

- Chúc mừng cô đã trở về, Dana. Chúng tôi rất nhớ cô.

-Ồ Dana đã về rồi. Chuyến đi tốt đẹp chứ?

-Rất tốt. Cám ơn.

-Vâng cô chỗ này khác đi nhiều quá.

Khi Dana bước vào văn phòng của Matt, ông nói:

-Cô có vẻ sút cân nhiều đấy. Trông cô tệ quá.

-Cảm ơn Matt.

-Ngồi đi. Cô thiếu ngủ à?

-Đại khái như vậy.

-À này, tỷ lệ người xem đã giảm xuống khi cô vắng mặt. Thấy cô về, Elliot chắc sẽ mừng lắm.

Matt không nói ông ta đã lo lắng cho Dana đến mức nào.

Họ nói chuyện hơn nửa giờ.

Khi Dana về văn phòng của mình, Olivia nói:

-Mừng cô đã về. Quả là...

Chuông điện thoại kêu. Cô ta nhắc máy.

-Văn phòng cô Evans... Xin bà đợi một lát. Cô ta nhìn Dana.

-Pamela Hudson ở đường dây số một.

-Được rồi. -Nàng về bàn làm việc và nhắc điện thoại lên. Pamela.

-Dana! Cô đã về rồi. Chúng tôi rất lo cho cô. Nước Nga không phải là nơi an toàn trong những ngày này!

-Tôi biết. -Nàng cười to. Một người bạn đã mua cho tôi chiếc bình xịt hơi cay!

-Chúng tôi rất nhớ cô. Roger và tôi rất mong cô đến uống trà vào buổi chiều nay. Cô rảnh chứ?

-Vâng.

-Ba giờ nhé?

-Được.

Phần còn lại của buổi sáng hôm ấy được dành cho việc chuẩn bị bản tin tối.

Lúc ba giờ chiều, Cesar đứng chờ Dana ở cửa.

-Cô Evans!! Một nụ cười lớn nở trên khuôn mặt ông ta. Rất vui được gặp cô. Chúc mừng cô đã về nhà.

-Cảm ơn, Cesar. Đạo này ông thế nào?

-Rất tuyệt, cảm ơn cô.

-Ông bà Hudson...

-Vâng. Họ đang đợi cô. Để tôi cất áo khoác cho cô.

Khi Dana bước vào phòng khách, cả Roger và Pamela đồng loạt thốt lên:

-Dana!

Pamela Hudson ôm lấy nàng:

-Con người lang bạt đã trở về.

Roger Hudson thì nói:

- Trông cô có vẻ mệt mỏi.
- Phản ứng chung thôi mà.
- Mời ngồi, mời ngồi. Roger nói.

Một người hầu gái bước vào mang theo khay trà, bánh bích quy, bánh nướng và bánh sừng bò. Pamela tự tay rót trà.

Họ ngồi xuống và Roger nói:

- Nào, kể cho chúng tôi nghe những gì xảy ra đi.
- Tôi e là mình chưa đi đến đâu cả. Tôi đã nản lắm rồi. Dana hít một hơi dài - Tôi đã gặp người tên là Dieter Zander, ông ta nói rằng, ông ta bị Taylor Winthrop gài đến nỗi phải đi tù. Trong khi ông ta thụ án thì gia đình ông ta chết sạch trong một đám cháy. Ông ta đổ lỗi cho Winthrop về những cái chết đó.

Pamela nói:

- Vậy là người này có động cơ để giết cả nhà Winthrop.
- Đúng vậy. Nhưng vẫn còn nữa. Ở Pháp tôi có nói chuyện với một người khác tên là Marcel Falcon. Đứa con duy nhất của ông ta bị chết trong một vụ tai nạn giao thông mà hung thủ đã bỏ trốn. Tài xế của Taylor Winthrop sau này đã đứng ra nhận tội, nhưng ông này bây giờ lại khẳng khái Taylor Winthrop mới chính là thủ phạm.

Roger Hudson trầm ngâm nói:

- Marcel Falcon làm việc trong Ủy ban NATO ở Brussels mà.
- Đúng vậy. Và người tài xế đã nói với ông ta là Taylor Winthrop mới là người giết con trai ông ta.
- Thật thú vị.
- Vâng. Rất thú vị. Ông đã nghe nói đến cái tên Vincent Mancino chưa?

Roger Hudson nghĩ một lát.

- Chưa.
- Ông ta là mafia. Taylor Winthrop làm con gái ông ta mang bầu rồi trao cô ta vào tay một tên lang băm để nạo thai và cuối cùng bị tên này cắt mất tử cung. Bây giờ cô ta sống trong một nhà tu kín còn bà mẹ thì cũng phải vào trại điều dưỡng.
- Lạy Chúa.
- Mấu chốt là cả ba đều có động cơ mạnh mẽ để tiến hành việc trả thù. Dana thở dài chán nản. - Nhưng tôi chẳng thể chứng minh được cái gì.

Roger Hudson nhìn Dana:

- Vậy Taylor Winthrop có thật sự làm những điều tồi tệ ấy không?
- Vấn đề này hoàn toàn không có câu trả lời, Roger. Tôi đã nói chuyện với những người đó. Con người giấu mặt sau những vụ sát nhân đã sắp đặt thật khéo léo. Không hề có một manh mối nào. Mỗi vụ đều được thực hiện theo một cách thức riêng, không có kiểu mẫu nào. Mọi chi tiết đã được họ tính toán hết sức tỉ mỉ, không bỏ sót bất cứ điều gì. Và tệ nhất là các vụ này đều không có một nhân chứng nào.
- Tôi biết điều này nói ra thì không được tự nhiên lắm, nhưng... có khả năng họ liên kết với nhau để trả thù Taylor Winthrop không?

Dana lắc đầu.

- Tôi không tin chuyện đó. Tất cả những người tôi gặp đều rất có quyền lực. Một mình họ cũng thừa sức thực hiện rồi. Chỉ một người trong số đó đã ra tay thôi.

Nhưng là người nào?

Dana chợt nhìn đồng hồ của mình.

- Tôi xin lỗi. Tôi đã hứa đưa Kemal đi ăn tối, và tôi phải làm việc này trước khi đi làm.

- Dĩ nhiên. Pamela nói. Chúng tôi rất hiểu. Cảm ơn vì đã ghé qua đây.

Dana đứng dậy.

- Và cảm ơn hai người về buổi uống trà tuyệt vời này, cũng như sự ủng hộ về mặt tinh thần quý báu của các vị.

Sáng thứ hai, trên đường đưa Kemal đến trường, Dana nói:

- Cô đã quên làm việc này, nhưng bây giờ thì lại đầu vào đây.

- Cháu rất vui. Kemal ngáp một cái.

Dana nhận ra nó đã ngáp suốt từ lúc bắt đầu thức giấc. Nàng hỏi:

- Đêm qua cháu ngủ có ngon không?

- Có. Cháu đoán vậy. Nó lại ngáp.

- Ở trường cháu làm những gì? Dana hỏi.

- Ý của cô là ngoài giờ lịch sử và tiếng Anh chán ngắt à?

- Cháu đã bóng.

- Cháu không chơi quá nhiều đấy chứ, Kemal?

- Không.

Nàng liếc nhìn tấm thân mỏng mảnh đang ngồi cạnh mình. Dường như tất cả năng lượng của Kemal đã đi đâu hết. Nó có vẻ trầm lặng một cách thiếu tự nhiên.

Dana tự hỏi không biết có nên đưa nó đi khám không.

Có lẽ nàng phải tìm vài loại thuốc bổ để tăng cường sinh lực cho thằng bé. Dana nhìn đồng hồ. Nửa giờ nữa là đến buổi họp chuẩn bị cho bản tin tối rồi.

Buổi sáng trôi qua một cách êm ả và Dana cảm thấy thoải mái khi được quay lại với thế giới của mình. Lúc về văn phòng, nàng thấy một chiếc phong bì dán kín có đề tên mình nằm trên bàn làm việc. Nàng mở nó ra.

Bên trong viết:

“Cô Evans. Tôi đang có tin tức cô cần. Tôi đã đặt phòng cho cô tại khách sạn Soyuz ở Moscow. Sang ngay lập tức. Không được nói với ai về chuyện này”.

Bức thư không ký tên. Dana đọc lại lần nữa, không tin nổi. Tôi đang có tin tức cô cần.

Chắc hẳn đây chỉ là một kiểu bịp bợm. Nếu ai đó ở Nga có câu trả lời mà nàng đang tìm kiếm, tại sao họ không cho nàng biết ngay khi nàng còn ở bên đó? Dana nghĩ đến cuộc gặp giữa nàng với Sash Shdanoff và em trai ông ta, Boris. Boris tỏ ra rất muốn nói với nàng nhưng Sasa đã ngăn ông ta lại. Dana ngồi vào bàn suy nghĩ. Làm sao mà bức thư đến đây được. Hay nàng đang bị theo dõi.

Mình phải quên chuyện này đi, Dana quyết định. Nàng nhét bức thư vào túi. Về đến nhà mình sẽ xé nó đi.

Dana dành cả buổi chiều chơi với Kemal. Nàng nghĩ nó sẽ rất hứng thú với bộ trò chơi điện tử mới nàng mua ở Moscow, nhưng nó lại tỏ ra thờ ơ. Đến chín giờ thì mắt nó bắt đầu díp lại.

- Cháu buồn ngủ quá, cô Dana. Cháu đi ngủ đây.

- Cũng được. - Dana nhìn nó vào phòng và nghĩ, nó thay đổi nhiều quá. Dường như nó đã trở thành một người khác. Thôi, kể từ bây giờ chúng ta đã luôn ở bên nhau. Nếu có gì làm nó phiền muộn, thì mình phải tìm cho ra. Đã đến giờ nàng phải trở lại trường quay.

Người đàn ông trong căn hộ kế bên vừa nhìn vào màn hình vừa nói vào chiếc máy ghi âm đặt bên cạnh.

- Mục tiêu đã đến trường quay. Thằng bé đã đi ngủ. Người giúp việc đang ngồi khâu vá.

- Bắt đầu. Đèn đỏ của máy quay bật sáng.

Giọng của phát thanh viên vang lên.

"Xin chào quý vị và các bạn. Sau đây là bản tin mười một giờ của WTN với

Dana Evans và Richard Metton.

Dana mỉm cười vào máy quay:

"Xin chào quý vị và các bạn. Tôi là Dana Evans.

Bên cạnh nàng, Richard Melton nói:

"Và tôi là Richard Melton.

Dana bắt đầu "Mở đầu bản tin tối nay là một tấn bi kịch khủng khiếp ở Malaysia...

Mình thuộc về nơi này, Dana nghĩ, chứ không phải chạy vòng quanh thế giới để lùng sục những cái hoang đường.

Bản tin kết thúc, Dana về đến nhà thì Kemal đã ngủ say. Sau khi tạm biệt bà Daley, Dana lên giường, nhưng nàng không tài nào ngủ được.

Tôi đang có tin tức cô cần. Tôi đã đặt phòng cho cô tại khách sạn Soyuz ở Moscow. Sang ngay lập tức. Không được nói với ai về chuyện này.

Đây là một cái bẫy. Sẽ thật là ngớ ngẩn nếu mình quay lại Moscow, Dana nghĩ. Nhưng nếu nó là sự thật thì sao? Ai dám dính vào tất cả những sự phiền phức này. Và tại sao? Lá thư này chỉ có thể là của Boris Shdanoff Có phải ông ta thực sự biết được điều gì?

Nàng thao thức cả đêm đó.

Đến sáng, Dana gọi điện cho Roger Hudson và kể cho ông ta nghe về bức thư.

- Lạy Chúa. Tôi không biết phải nói gì bây giờ. Thế nghĩa là có người sẵn sàng nói sự thật về Taylor Winthrop với cô.

- Tôi biết.

- Dana, chuyện này có thể sẽ rất nguy hiểm. Tôi thật sự không muốn cô tiếp tục nữa.

- Nhưng nếu tôi không đi, chúng ta sẽ không bao giờ biết được sự thật.

Ông ta lưỡng lự:

- Tôi cho là cô nói đúng.

- Tôi sẽ cẩn thận, nhưng tôi phải đi.

Roger Hudson nói một cách miễn cưỡng:

- Đành vậy.

- Tôi hy vọng cô thường xuyên giữ liên lạc với tôi.

- Tôi hứa, Roger.

Dana tới đại lý lữ hành mua một vé khứ hồi đi Moscow. Hôm đó là thứ ba. Hy vọng là mình sẽ không đi quá lâu Dana nghĩ. Nàng để lại lời nhắn cho Matt kể về những việc đã xảy ra.

Khi Dana về nhà, nàng nói với bà Daley:

- Tôi e là tôi lại phải đi xa. Khoảng vài ngày thôi. Mong bà trông nom Kemal cẩn thận cho.
- Không phải lo lắng gì cả, cô Evans. Chúng tôi không có vấn đề gì đâu!

Người đàn ông ở căn hộ bên cạnh vội rời khỏi tivi và gọi một cú điện khẩn.

Trên chuyến bay của hãng hàng không Aeroflot tới Moscow, Dana nghĩ, có lẽ mình đã mắc phải một lỗi lầm to lớn. Đó có thể là một cái bẫy. Nhưng nếu câu trả lời đúng là ở Moscow, mình sẽ tìm thấy nó.

Sáng hôm sau khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Sheremetyevo II, giờ đây đã trở nên quen thuộc, Dana lấy túi xách và bước ra ngoài, nơi cơn bão tuyết đang hoành hành. Một dãy dài hành khách đang đứng chờ taxi. Dana đứng trong cơn gió lạnh buốt, thầm yên tâm vì đã mặc đủ ấm. Bốn mươi lăm phút sau khi đến lượt Dana, một người đàn ông cố chen lên phía trước nàng.

- Không? - Dana cương quyết nói - Đây là xe của tôi. Rồi nàng chui vào trong.

Người tài xế hỏi:

- Cô muốn đi đâu.
- Khách sạn Soyuz.

Anh ta quay lại nhìn nàng và nói bằng thứ tiếng Anh ngọng nghịu. Có chắc là cô đến đấy không?

Dana hỏi lại, vẻ bối rối:

- Sao cơ? Ý của anh là gì?
- Đó không phải là một khách sạn tốt.

Dana chợt rùng mình cảnh giác. Có chắc không.

Quá muộn để quay lại rồi. Anh ta đang đợi câu trả lời.

- Có. Tôi... tôi chắc.

Người tài xế nhún vai, vào số và cho xe chạy, hoà vào dòng xe cộ qua lại thưa thớt.

Nếu phòng chưa được đặt trước thì sao? Nếu đây chỉ là một trò đùa quái ác thì sao.

Khách sạn Soyuz nằm trong khu vực của người lao động bình dân ở ngoại ô Moscow, trên phố Lebeverezhnaya. Đó là một toà nhà cũ kỹ xấu xí với mặt tiền quét vôi màu nâu đã tróc vữa loang lổ.

- Có cần tôi đợi không? Người tài xế hỏi.

Dana lưỡng lự giây lát.

- Không.

Nàng trả tiền, chui ra khỏi xe và cơn gió băng giá đẩy nàng vào một tiền sảnh nhỏ bé và tối tăm. Một phụ nữ đứng tuổi ngồi sau bàn, đang đọc tạp chí. Bà ta ngước lên và ngạc nhiên khi thấy Dana bước vào. Nàng tiến lại gần cái bàn.

- Vâng!
- Tôi tin là mình đã đặt phòng rồi. Dana Evans.

Nàng cố nén hồi hộp.

Bà ta từ từ gật đầu.

- Dana Evans, vâng. Rồi quay lại lấy một chiếc chìa khoá trên giá. Phòng bốn không hai, tầng bốn. Bà ta đưa chìa khoá cho Dana.
- Tôi có phải đăng ký không?

- Không cần đăng ký. Cô trả tiền ngay. Ngày một.

Dana lại cảm thấy cần phải cảnh giác. Một khách sạn ở Nga nơi mà người nước ngoài không phải đăng ký? Có cái gì đó không ổn.

Bà ta nói:

- Năm trăm rúp.

- Để tôi đi đổi tiền đã. Dana nói. Lát nữa tôi sẽ trả.

- Không. Bây giờ. Ở đây lấy cả đôla.

- Cũng được. Dana cho tay vào túi và lấy ra một nắm giấy bạc.

Bà ta gật đầu, thò tay ra và lấy đi sáu tờ.

Mình có thể mua cả cái khách sạn này bằng số tiền đó Dana nhìn quanh.

- Thang máy ở đâu?

- Ở đây không có thang máy.

-Ồ! Vậy thì không cần hỏi thêm về người khuân hành lý nữa, Dana cầm lấy túi và lê chân lên gác.

Căn phòng thậm chí còn tồi tệ hơn sự tiên đoán của nàng. Nó vừa nhỏ vừa cũ kỹ, màn cửa thì rách còn giường thì không được dọn. Boris sẽ liên lạc với nàng bằng cách nào? Có thể đây là trò lừa bịp, Dana nghĩ, nhưng tại sao người ta lại gây ra lăm rắc rối thế này.

Nàng ngồi ở mép giường và nhìn qua khung cửa sổ bụi bặm xuống cảnh phố xá nhộn nhịp bên dưới.

Mình thật ngớ ngẩn, Dana nghĩ. Có lẽ mình phải ngồi đây nhiều ngày mà chẳng có gì...

Có tiếng gõ nhẹ lên cửa. Dana hít một hơi dài và đứng dậy. Ngay lúc này đây nàng sẽ khám phá được điều bí ẩn hoặc nhận ra không có điều bí ẩn nào cả.

Nàng mở cửa. Không có ai ở ngoài hành lang. Trên sàn nhà là một chiếc phong bì. Dana nhặt nó lên và lấy vật ở trong ra. Đó là một miếng giấy có ghi: "VDNKh 9:00 P.M."

Dana ngẫm nghĩ miếng giấy, cố đoán xem ý nghĩa của dòng chữ này là gì. Rồi nàng mở vali và lôi ra quyển sách hướng dẫn du lịch mà nàng đã mua từ nhà.

Đây rồi, VKNKh. Nó nghĩa là Triển lãm thành tựu kinh tế quốc dân Liên Xô. Kèm theo đó là địa chỉ.

Tám giờ tối hôm đó, Dana gọi taxi.

- VDNKh. Khu triển lãm? Nàng không chắc lắm về cách phát âm của mình.

Người tài xế quay lại nhìn nàng.

- VDNkh? Chỗ đó đóng cửa lâu rồi.

- Ô.

- Cô vẫn đi à?

- Vâng.

Anh ta nhún vai và cho xe chuyển bánh.

Khu triển lãm này nằm ở phía đông bắc Moscow. Giờ đây trông nó vắng vẻ và hoang vu không khác gì một khu đất hoang.

Dana ra khỏi xe và rút ra mấy tờ đôla.

- Có cần...

- Vâng! - Anh ta vồ lấy số tiền và chỉ vài giây sau đã mất hút.

Dana nhìn quanh. Chỉ có một mình nàng đứng lơ lửng trong cái lạnh ghê người của mùa đông. Nàng đi tới một cái ghế dài gần đó, ngồi xuống và đợi Boris.

Nàng nhớ lại mình đã chờ Sinisi ở công viên như thế nào.

“Nếu Boris”...

Một giọng nói cất lên từ phía sau làm Dana giật nảy mình.

- Cuối cùng thì cô cũng đến...

Dana quay lại và mở to mắt ngạc nhiên. Nàng đã chắc rằng đó là Boris.

Nhưng thay vào đó lại là uỷ viên Sasa Shdanoff.

- Ông uỷ viên? Tôi không ngờ...

- Cô đi theo tôi. - Ông ta nói cộc lốc. Sasa Shdanoff bắt đầu băng qua khu đất. Dana do dự giây lát rồi đứng dậy và đi theo. Ông ta tới một quán cà phê nhỏ cũ kỹ ở cạnh đó và bước vào, ngồi xuống cái bàn ở góc trong cùng. Bên trong chỉ có hai người khách. Dana tiến lại bàn của ông ta và cũng ngồi xuống.

Một cô hầu bàn trông nhếch nhác mặc cái tạp dề bẩn thỉu đến bên họ:

- Hai vị uống gì?

- Hai cà phê, làm ơn. Shdanoff nói. Ông ta quay lại với Dana. Tôi không dám chắc là cô sẽ đến, nhưng quả thật cô là người rất kiên trì. Chuyện này có lẽ khá nguy hiểm đấy.

- Trong bức thư ông đã nói có thể cho tôi biết điều mà tôi muốn biết.

- Vâng.

Cà phê được mang ra. Ông ta uống một hớp nhỏ và yên lặng hồi lâu. - Cô muốn biết có đúng là Taylor Winthrop và gia đình bị ám sát, phải không?

Tim Dana đập nhanh.

- Câu trả lời là...

- Đúng! - Đó là một lời thì thầm kỳ lạ.

Dana bắt giác rung mình.

- Ông có biết ai giết họ không? Nàng hít một hơi dài. Ai?

- Tôi sẽ cho cô biết, nhưng trước hết cô phải làm giúp tôi một việc.

Dana nhìn ông ta và thận trọng hỏi:

- Việc gì?

- Đưa tôi ra khỏi nước Nga. Ở đây không còn an toàn đối với tôi nữa.

- Tại sao ông không ra sân bay và mua vé bay đi nước ngoài? Theo tôi được biết thì du lịch ra ngoại quốc vẫn chưa bị cấm mà.

- Cô Evans ơi, cô ngây thơ quá. Cực kỳ ngây thơ. Sự thật là, nếu làm theo điều cô nói tôi đã bị giết trước khi kịp đến gần sân bay. Ở đây, ngay cả những bức tường cũng có tai và mắt. Tôi đang ở trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Tôi cần sự giúp đỡ của cô.

Dana bắt lực nhìn ông ta.

- Tôi không thể đưa ông... tôi không biết phải bắt đầu từ đâu.

- Cô phải biết. Cô phải tìm ra cách. Mạng sống của tôi đang bị đe dọa.

Dana nghĩ một lát.

- Tôi có thể nói chuyện với ông đại sứ Mỹ...

- Không? Giọng Sasa Shdanoff sắc nhọn.

- Nhưng đó là cách duy nhất...

- Trong đại sứ quán cũng có tai mắt. Không ai được biết chuyện này ngoài cô và những người sẽ giúp cô. Ông đại sứ của các người không thể giúp được tôi.

Dana bỗng cảm thấy chán nản. Không có cách nào khả dĩ có thể đưa một uỷ viên cao cấp người Nga ra khỏi nước Nga. Mình không thể đưa nổi một con mèo ra khỏi đây. Và nàng lại có ý nghĩ khác. Tất cả những chuyện này có lẽ là một trò bịp. Sasa Shdanoff chẳng có tin tức nào cả. Ông ta chỉ sử dụng nàng như một công cụ để đưa ông ta trốn sang Mỹ. Chuyến đi này chẳng đem lại kết quả gì.

Dana nói:

- Tôi e là tôi không thể giúp được ông, uỷ viên Shdanoff ạ. Nàng giận dữ đứng dậy.

- Đợi đã! Cô muốn bằng chứng hả? Tôi sẽ cho cô bằng chứng.

- Bằng chứng gì?

Ông ta suy nghĩ hồi lâu trước khi trả lời. Rồi ông ta chậm rãi lên tiếng:

- Cô đang ép tôi làm điều mà tôi không hề muốn. Ông ta đứng lên. Cô đi theo tôi.

Hai mươi phút sau, họ đi vào văn phòng của Sasa Shdanoff ở Cục Phát triển kinh tế Quốc tế bằng lối cổng hậu.

- Tôi có thể bị tử hình vì những gì sắp cho cô biết. Sasa Shdanoff nói khi họ đến nơi. Nhưng tôi đã hết đường lựa chọn.

Ông ta phác ra một cử chỉ bất lực.

- Bởi vì ở lại đây thì tôi cũng vẫn bị giết.

Dana nhìn Shdanoff đi tới bên cái két sắt đặt ngầm trong tường, xoay khoá mã và mở nó ra, lôi ra một cuốn sách dày. Ông ta mang nó lại bàn làm việc. Trên bìa cuốn sách là hàng chữ Klassifitsirovanngy màu đỏ.

- Đây là tài liệu cấp cao. Shdanoff bảo Dana. Ông ta mở sách ra.

Dana nhìn kỹ hơn khi ông ta bắt đầu lật từng trang một. Trang nào cũng có những bức ảnh màu về máy bay chiến đấu các loại, tàu vũ trụ, hệ thống phòng thủ tên lửa đạn đạo, tên lửa không đối đất, vũ khí tự động, xe tăng và tàu ngầm.

- Đây là toàn bộ vũ khí của người Nga. Trông chúng thật khủng khiếp. Vào thời điểm này, nước Nga có hơn một ngàn tên lửa đạn đạo xuyên lục địa, hơn hai ngàn đầu đạn nguyên tử và bảy mươi phi cơ chiến đấu chiến lược! - ông ta chỉ vào các loại vũ khí khác nhau ở từng trang. Đây là Awl... Acrid... Aphid... Anab... Archerv. Kho vũ khí hạt nhân này đã duy trì được thế cạnh tranh của chúng tôi với nước Mỹ.

- Thật là ấn tượng.

- Quân đội Nga hiện đang gặp nhiều vấn đề nghiêm trọng, cô Evans. Chúng tôi phải đối mặt với sự khủng hoảng. Không có tiền để trả cho binh lính và sĩ khí thì tụt xuống mức báo động. Hiện tại thì còn tạm ổn, nhưng tương lai có lẽ sẽ tồi tệ đi.

Dana nói:

- Tôi e là mình không hiểu.

- Hồi nước Nga còn là một siêu cường, chúng tôi thậm chí còn sản xuất nhiều vũ khí hơn cả nước Mỹ. Số vũ khí đó vẫn còn ở đây. Có tất cả mười hai quốc gia đang thèm khát chúng. Chúng đáng giá đến hàng chục tỷ đôla.

Dana kiên nhẫn nói:

- Ông uỷ viên, tôi đã hiểu vấn đề, nhưng...

- Đây không phải là vấn đề.

Dana bối rối nhìn ông ta.

- Không à? Vậy nó là gì?

Shdanoff thận trọng lựa chọn từ ngữ.

- Cô đã bao giờ nghe nói đến Krasnoyarsk-26 chưa?

Dana lắc đầu:

- Chưa.

- Tôi không ngạc nhiên. Nó chỉ có trên một số bản đồ và những người sống ở đó đều không chính thức tồn tại.

- Ông đang nói về cái gì vậy?

- Rồi cô sẽ biết. Ngày mai tôi sẽ đưa cô đến đó. Trưa mai đến gặp tôi ở quán cà phê lúc này. Ông ta bóp chặt tay Dana. Cô không được nói với ai về chuyện này.

Ông ta đang làm nàng đau.

- Hiểu chứ.

- Vâng.

- Tốt. Thoả thuận như thế?

Buổi trưa, Dana đến quán cà phê nhỏ cạnh VDNKh. Nàng ngồi vào đúng cái bàn cũ và chờ đợi. Ba mươi phút đã trôi qua mà Shdanoff vẫn chưa xuất hiện.

Chuyện gì xảy ra vậy? Nàng lo lắng tự hỏi.

- Chào cô. Sasa Shdanoff đang đứng bên bàn. Đi. Chúng ta đi sắm chút đồ.

- Sắm đồ? - Nàng ngạc nhiên hỏi lại.

- Đi thôi?

- Sắm đồ làm gì? Dana theo ông ta ra ngoài.

- Cho cô.

- Tôi không cần...

Shdanoff vẫy một chiếc taxi và họ đi tới một khu cửa hàng. Hai người ra khỏi xe và Shdanoff trả tiền.

- Đến nơi rồi. Shdanoff nói.

Họ vào khu mua sắm, đi qua khoảng sáu bảy cửa hàng. Đến một cửa hàng có dán biểu tượng tình dục trên cửa, Shdanoff dừng lại.

- Đây rồi. Ông ta dắt Dana vào trong.

Dana nhìn vào những bộ quần áo hở hang. Chúng ta làm gì ở đây?

- Cô phải thay quần áo đi.

Một phụ nữ bán hàng xuất hiện và Shdanoff trao đổi ngắn gọn với bà ta bằng tiếng Nga. Một lát sau bà ta quay lại với một chiếc mini jupe màu hồng và chiếc áo choàng xanh ngắn cũn cỡn.

Shdanoff tỏ ý bằng lòng.

- Được rồi! - Ông ta quay sang Dana. Cô mặc những thứ này vào.

Dana giãy nảy lên.

- Không! Tôi không mặc đâu. Ông định...
- Cô phải mặc. Giọng ông ta thật cương quyết.
- Tại sao?
- Rồi cô sẽ biết.

Dana nghĩ. Thằng cha này chắc là bị biến thái tình dục. Mặc cái đồ này vào thì trông mình thành thứ quỷ gì nữa không biết.

Shdanoff nhìn nàng. - Được chứ?

Dana hít một hơi dài.

- Được. - Nàng vào buồng thay quần áo bé tí và mặc chúng vào. Khi bước ra, nàng nhìn mình trong gương và rên lên. Trông tôi như một con điếm vậy.
- Còn chưa đâu, Shdanoff cho biết. Chúng tôi sẽ trang điểm cho cô.
- Ông uỷ viên...
- Đi nào.

Quần áo của Dana được nhét vào trong túi giấy.

Dana mặc cái áo khoác vào, cố che giấu thân thể càng nhiều càng tốt. Họ lại đi xuyên qua khu chợ. Người ta nhìn Dana, còn đám đàn ông ném cho nàng những nụ cười đầy ngụ ý. Một người quét dọn nháy mắt với nàng.

Dana cảm thấy mình thật hèn hạ.

- Trong này.

Họ đang đứng trước một mỹ viện. Sasa Shdanoff bước vào Dana do dự, rồi cũng theo ông ta. Họ đến bên quầy.

- Lấy cho tôi. Ông ta nói.

Người nhân viên đưa cho ông ta một thỏi son môi màu đỏ tươi và một hộp phấn.

- Cảm ơn, Shdanoff nói. Ông ta quay sang Dana. Cô làm đi. Nhớ đánh đậm vào nhé.

Dana đã cảm thấy quá đủ.

- Không, cảm ơn. Tôi không biết ông đang chơi trò gì, nhưng tôi sẽ không phải là một phần của nó. Tôi đã...

Ông ta nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Tôi bảo đảm với cô đây không phải là trò chơi, cô Evans. Krasnoyarsk-26 là một thành phố bí mật. Tôi là một trong vài người được quyền ra vào nó. Họ rất ít khi cho phép người ngoài như chúng tôi được đưa gái điếm vào. Đây là cách duy nhất giúp cô qua mắt được đám bảo vệ. Ngoài ra còn phải nộp thêm một thùng vodka nữa. Cô còn hứng thú nữa hay không?

Thành phố bí mật. Bảo vệ. Chúng ta còn đi đến đâu với chuyện này?

- Còn. Dana miễn cưỡng quyết định. Tôi còn hứng thú.

22. Chương 22

Một chiếc máy bay quân sự đã chờ sẵn trong một khu vực tư nhân ở sân bay Sheremetyevo II.

Dana rất ngạc nhiên khi thấy chỉ có nàng và Sasa Shdanoff là hai hành khách duy nhất.

- Chúng ta đi đâu đây? - Dana hỏi.

Ông ta nở một nụ cười không lấy gì làm vui vẻ.

- Tới Siberi.

Siberi. Dana thấy bụng mình thắt lại. Ôi.

Chuyến bay kéo dài bốn tiếng đồng hồ. Dana cố gắng gợi chuyện với hy vọng phần nào nắm bắt được cái mà mình sắp phải đối diện nhưng Shdanoff chỉ ngồi yên lặng, mặt lạnh như đá xẻ.

Khi máy bay hạ cánh xuống đường băng nhỏ lọt giữa vùng đất hoang vu, một chiếc Lada 2110 mui kín đã chờ sẵn trên mặt đường phủ tarmac. Dana nhìn quanh khung cảnh hoang vắng nhất mà nàng từng thấy trong đời.

- Chỗ mà chúng ta định đến: có xa đây không? Và chúng ta có trở về không?

- Cách một quãng ngắn thôi. Phải hết sức cẩn thận.

Đó là đoạn đường gập ghềnh dẫn đến một nơi trông như ga tàu hoả nhỏ. Sáu người bảo vệ mặc đồng phục đứng trên thềm.

Lúc Dana và Shdanoff tiến về phía họ, cả đám đưa mắt liếc trang phục nghèo nàn của Dana. Một người chỉ nàng và cười.

- Ngon quá nhỉ.

- Trông nàng mới hấp dẫn làm sao!

Shdanoff nheo mắt đầy ngụ ý và nói điều gì đó bằng tiếng Nga rồi tất cả cùng cười phá lên.

Mình chẳng muốn biết, Dana nghĩ.

Shdanoff lên tàu và Dana đi theo, bối rối hơn bao giờ hết. Chuyến tàu này có thể đi đâu trong vùng lãnh nguyên hoang vu tuyết phủ này. Bầu không khí trên tàu cũng băng giá như ở ngoài trời. Đầu máy bắt đầu hoạt động và chỉ vài phút sau con tàu đã đi vào một đường hầm sáng sủa ăn sâu vào lòng núi. Dana nhìn những tảng đá ở hai bên đường, có cảm giác như mình đã lọt vào một giấc mơ kỳ quái.

Nàng quay sang Shdanoff.

- Làm ơn cho tôi biết chúng ta đang đi đâu thế này?

Con tàu đột ngột dừng lại.

- Đến nơi rồi.

Họ bước xuống và đi về phía toà nhà gạch cách đó khoảng một trăm mét. Đằng trước toà nhà là hai hàng rào dây thép gai găm ghềnh cùng những người lính vũ trang đầy đủ. Lúc Dana và Shdanoff đi đến cửa, đám lính đồng loạt giơ tay chào.

Shdanoff thì thào:

- Khoác lấy tay tôi, hôn tôi và cười to vào.

Jeff sẽ không bao giờ tin chuyện này đâu, Dana nghĩ. Nàng khoác tay ông ta rồi hôn vào má ông ta, cổ nặn ra một tiếng cười vô nghĩa.

Cánh cửa được kéo sang bên và họ đi qua, tay trong tay. Đám lính ghen tị nhìn theo Shdanoff khoác tay một cô điểm đẹp hết chỗ chê. Trước sự ngạc nhiên của Dana nơi mà họ đi vào chỉ là tầng trên cùng của trạm thang máy đi xuống phía dưới. Họ vào thang máy và cánh cửa đóng sập vào.

Lúc bắt đầu đi xuống, Dana hỏi:

- Chúng ta đi đâu?
- Xuống dưới núi.

Thang máy tăng dần tốc độ.

- Xuống có sâu không? Dana hỏi hộp hỏi.
- Khoảng hơn một trăm mét.
- Chúng ta đi một trăm mét xuống dưới núi? Tại sao? Ở dưới đó có cái gì? Dana nhìn ông ta với vẻ ngờ vực.
- Rồi cô sẽ biết.

Vài phút sau thang máy bắt đầu giảm tốc độ. Cuối cùng nó dừng lại và cánh cửa tự động mở ra.

- Chúng ta đến nơi rồi, cô Evans.
- Nhưng đây là nơi nào?

Họ đi được hơn sáu mét thì Dana đứng sững lại vì choáng váng. Nàng thấy mình đang nhìn xuống con phố của một thành phố hiện đại với những cửa hàng, hiệu ăn và nhà hát. Đàn ông và đàn bà đi bộ trên các vỉa hè và Dana chợt nhận ra không ai phải mặc áo khoác ngoài cả. Nàng bắt đầu thấy ấm dần lên.

Dana quay sang Shdanoff.

- Chúng ta đang ở dưới lòng núi à?
- Đúng vậy?
- Nhưng... - Nàng nhìn những cảnh tượng lạ thường trải ra trước mắt mình. - Tôi không hiểu. Đây là đâu?
- Tôi đã nói rồi. Krasnoyarsk-26.
- Một kiểu hầm tránh bom à?
- Ngược lại như thế. Shdanoff nói một cách khó hiểu.

Dana lại nhìn những công trình hiện đại quanh mình.

- Ông uỷ viên, nơi này được xây lên với mục đích gì?

Ông ta ném cho Dana một cái nhìn gay gắt.

- Tốt hơn là cô không nên biết những gì mà tôi không định nói cho cô.

Dana cảm thấy cần phải cảnh giác.

- Cô có biết gì về chất phóng xạ không?
- Không nhiều lắm.

- Chất phóng xạ chính là nhiên liệu của đầu đạn hạt nhân, yếu tố then chốt của vũ khí nguyên tử. Mục đích tồn tại duy nhất của Krasnoyarsk-26 là sản xuất chất phóng xạ. Một trăm nghìn nhà khoa học và kỹ thuật viên sống và làm việc ở đây, cô Evans. Họ được ăn các món ăn ngon nhất, mặc quần áo đẹp nhất và ở những căn nhà tiện nghi nhất. Nhưng cũng có một hạn chế duy nhất.

- Vâng!
- Họ phải đồng ý không bao giờ được rời khỏi đây.
- Ý của ông...
- Họ không thể đi ra ngoài. Không bao giờ. Họ phải cắt đứt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Dana nhìn những người đang đi trên con phố ẩm áp và nghĩ. Điều này không thể là sự thật.

- Họ sản xuất chất phóng xạ ở đâu?

- Tôi sẽ chỉ cho cô.

Một chiếc xe goòng đi tới.

- Đi thôi. - Shdanoff lên xe và Dana lên theo ông ta. Họ đi xuống con đường chính và cuối cùng chui vào hệ thống đường hầm rắc rối.

Dana nghĩ đến những công việc phi thường và bao nhiêu năm dài đằng đẵng bỏ ra để xây dựng nên thành phố này. Vài phút sau đèn trong hầm bắt đầu sáng lên và chiếc xe goòng dừng lại. Họ đang ở trước một phòng thí nghiệm khổng lồ, sáng rực rỡ.

- Xuống đi.

Dana bước theo Shdanoff và kinh hoàng nhìn quanh. Trong hang động mênh mông là ba lò phản ứng khổng lồ. Hai cái đã im hơi lặng tiếng còn cái thứ ba vẫn tiếp tục hoạt động xung quanh nó là vô số các chuyên viên kỹ thuật.

Shdanoff nói.

- Ba lò phản ứng này có thể sản xuất đủ chất phóng xạ để cứ ba ngày là chế tạo được một quả bom nguyên tử - ông ta chỉ tay vào lò đang hoạt động. - Mỗi năm nó vẫn cho ra đời nửa tấn chất phóng xạ, đủ để làm một trăm quả bom. Khối lượng chất phóng xạ cất ở phòng bên trị giá đến vài chục tỷ đô la.

Dana hỏi:

- Ông uỷ viên, họ đã có ngân ấy rồi, tại sao còn sản xuất thêm làm gì nữa?

- Họ không thể tắt lò phải ứng vì chất phóng xạ cung cấp nhiên liệu cho thành phố ngầm này. Lò phản ứng mà ngừng hoạt động là ở đây sẽ không còn ánh sáng, không còn sức nóng và mọi người sẽ bị chết rét một cách nhanh chóng.

- Thật là kinh khủng. Dana nói. Nếu...

- Khoan đã. Những gì tôi đã cho cô biết đang trở nên tồi tệ đi rất nhiều. Nền kinh tế nước Nga hiện nay không đủ sức trả tiền cho các nhà khoa học và kỹ thuật viên làm việc ở đây. Đã nhiều tháng qua họ không được lĩnh lương. Những căn nhà xinh đẹp của họ đã xuống cấp nghiêm trọng và họ không có tiền sửa sang chúng. Tất cả tiện nghi đã mất hết. Mọi người ở đây đang trở nên chán nản cực độ. Có đã thấy điều nghịch lý chưa? Số phóng xạ ở đây trị giá hàng chục tỷ đô la, còn những người chế tạo ra chúng lại sắp sửa chết vì đói.

Dana từ từ nói:

- Và ông nghĩ là họ có thể bán chất phóng xạ cho các quốc gia khác?

Ông ta gật đầu.

- Trước khi Taylor Winthrop trở thành đại sứ ở Nga, đám bạn bè đã cho ông ta biết về Krasnoyarsk-26 và hỏi ông ta có muốn làm ăn không.

Sau khi nói chuyện với những nhà khoa học ở đây, những người đang có cảm giác bị nhà nước của mình phản bội, ông ta đã sẵn sàng bắt tay vào việc. Nhưng việc này rất phức tạp, và ông ta phải chờ đến khi mọi thứ được thu xếp đầu vào đấy.

Ông ấy cứ như người điên. Ông ấy nói cái gì như là “mọi thứ đã được thu xếp đầu vào đấy”.

Dana thấy khó thở.

- Ngay sau đó, Taylor Winthrop trở thành đại sứ của Mỹ ở Nga. Winthrop và đồng sự của ông ta cộng tác với vài nhà khoa học phản bội và họ bắt đầu buôn lậu chất phóng xạ cho mười hai quốc gia, bao gồm Libya, Iran, Iraq, Pakistan, Bắc Triều Tiên và Trung Quốc.

Sau khi mọi thứ đã được thu xếp! Chúc đại sứ quan trọng với Taylor Winthrop bởi vì ông ấy phải điều hành công việc này.

Ông uỷ viên tiếp tục.

- Cũng dễ thôi, bởi vì một khối lượng chất phóng xạ nặng cỡ quả bóng tennis là đủ để sản xuất một quả bom hạt nhân, cô Evans ạ. Taylor Winthrop đã kiếm được hàng tỷ đôla. Họ tiến hành công việc rất sạch sẽ và không ai có mấy may nghi ngờ gì! - Giọng ông ta chua chát hơn. - Nước Nga đã trở thành một cửa hàng bánh kẹo, nhưng thay vì mua bánh kẹo, người ta có thể mua bom nguyên tử, xe tăng, máy bay chiến đấu và các hệ thống tên lửa.

Dana cố gắng tiêu hoá những gì nàng đang nghe.

- Tại sao Taylor Winthrop bị giết?

- Ông ta trở nên tham lam và quyết định làm một mình. Khi đồng sự của ông ta biết được chuyện này, hẳn buộc ông ta phải chết.

- Nhưng... nhưng tại sao lại phải giết cả nhà ông ta?

- Sau cái chết của vợ chồng Taylor Winthrop, cậu con trai Paul lại định tống tiền tay đồng sự kia, vậy là cậu ấy cũng phải chết. Rồi hẳn ta quyết định sẽ không để một người con nào của Winthrop có cơ hội tìm hiểu về vụ chất phóng xạ này nên hẳn ra lệnh giết luôn hai người kia và sắp xếp cái chết của họ trông giống như một vụ tai nạn.

Dana nhìn ông ta hồi hộp:

- Ai là đồng sự của Taylor Winthrop?

Uỷ viên Shdanoff lắc đầu.

- Bây giờ cô biết thế là đủ rồi, cô Evans. Tôi sẽ cho cô biết tên hẳn khi cô đưa được tôi ra khỏi nước Nga. - Ông ta nhìn đồng hồ. - Chúng ta phải đi thôi.

Dana quay lại nhìn lò phản ứng lần cuối cùng, cái lò vẫn đang sản xuất chất phóng xạ hai mươi bốn giờ một ngày.

- Chính phủ Mỹ có biết gì về Krasnoyarsk-26 không?

Shdanoff gật đầu.

-Ồ, có. Họ sợ nó lắm. Uỷ ban năng lượng của nhà nước cô đang nỗ lực làm việc với chúng tôi để tìm cách giảm bớt tính chết chóc của những lò phản ứng này. Vậy mà... - ông ta nhún vai.

Trong thang máy, Shdanoff hỏi:

- Cô có quen thuộc với FRA không?

Dana nhìn ông ta và thận trọng trả lời.

- Có.

- Họ cũng dính vào vụ này.

- Cái gì? - Và sau đó nàng chợt nhận ra. Đó là lý do vì sao tướng Booster cảnh cáo mình nên tránh xa ra.

Họ lên đến mặt đất và ra khỏi thang máy Shdanoff nói.

- Tôi có một căn hộ ở đây. Chúng ta sẽ tới đó.

Khi họ bắt đầu đi dọc theo con phố, Dana trông thấy một phụ nữ cũng ăn mặc như nàng, đang khoác tay một người đàn ông.

- Người đàn bà đó...

- Tôi đã nói với cô rồi. Một vài người được đưa gái làm tiền vào đây trong ngày. Nhưng đến đêm đám gái này phải về khu vực được canh gác. Họ không được biết chuyện gì xảy ra đây.

Khi họ đi, Dana nhận thấy đa số các cửa hàng đều trống rỗng.

Tất cả tiện nghi đã mất hết. Nền kinh tế nước Nga hiện nay không đủ sức trả tiền cho các nhà khoa học và kỹ thuật viên làm việc ở đây. Đã nhiều tháng qua họ không được lĩnh lương. Dana nhìn lên toà nhà cao tầng ở góc đường và nhận ra một dụng cụ kỳ lạ gắn ở trên cao thay cho vị trí của một chiếc đồng hồ.

- Cái gì vậy?

- Máy đo Geiger, dùng để cảnh báo trong trường hợp các lò phản ứng sinh chuyện. - Họ rẽ vào một phố toàn là các căn hộ. - Căn hộ của tôi ở đây. Chúng ta phải ở đây một lát để không ai nghi ngờ gì. FBS kiểm tra tất cả mọi người.

- FBS à?

- Ủ. Cũng còn được gọi là KBG. Họ đổi tên, nhưng đó cũng là tất cả những gì họ thay đổi.

Căn hộ rộng rãi và cũng đã một thời tiện nghi, nhưng bây giờ thì trở nên tồi tàn. Rèm cửa bị rách, các tấm thảm đã sờn, đồ đạc cũ kỹ.

Dana ngồi xuống, nghĩ đến những gì Sasa Shdanoff nói về FRA. Jeff đã từng bảo nàng. Đó chỉ là cái vỏ bọc, mục đích chính của họ là theo dõi sự phát triển công nghệ nước ngoài. Taylor Winthrop đã từng lãnh đạo FRA, làm việc với tướng Booster. Mình sẽ tránh tướng Booster càng xa càng tốt.

Và cuộc gặp của nàng với Boosdter. Bọn phóng viên khôn nạn các người không thể để cho người chết yên nghỉ được sao? Tôi cảnh cáo cô nên tránh xa địa ngục ra. Tướng Vitor Booster có cả một tổ chức bí mật để thực hiện những vụ giết người.

Và Jack Stone đang cố bảo vệ nàng. Hãy cẩn thận. Nếu Victor Booster biết tôi đã nói chuyện với cô...

Mật thám của FRA ở khắp mọi nơi và Dana chợt thấy mình thật trần trụi.

Sasa Shdanoff nhìn đồng hồ.

- Đến giờ về rồi. Cô đã biết làm cách nào để đưa tôi ra khỏi đất nước này chưa?

- Rồi. - Dana chậm rãi nói. - Tôi nghĩ là tôi đã biết cách sắp xếp. Nhưng tôi cần chút ít thời gian.

Khi máy bay hạ cánh xuống Moscow, có hai chiếc xe chờ sẵn. Shdanoff trao cho Dana một mẩu giấy.

- Tôi đang ở cùng một người bạn ở khu Chiaka. Không ai biết tôi ở đó. Đó là nơi mà các cô gọi là “căn nhà an toàn”. - Đây là địa chỉ. Tôi không thể về nhà mình nữa. Tám giờ tối mai cô đến địa chỉ này. Tôi phải biết kế hoạch của cô.

Dana gật đầu.

- Được. Tôi phải gọi cú điện thoại.

Về đến đại sảnh của khách sạn Soyuz, người đàn bà ngồi sau bàn cứ nhìn Dana chăm chăm. Mình không trách bà ta. Mình phải đi thay ngay cái đồ quý này đây.

Trong phòng nàng, Dana thay quần áo trước khi gọi điện. Nàng thăm cầu nguyện khi nghe bên kia đổ từng hồi chuông dài. Nhanh lên. Nhanh lên. Rồi giọng của Cerar vang lên:

- Nhà riêng của ông Hudson.

- Cesar, ông Hudson có nhà không? Dana thấy mình như ngừng thở.

- Cô Evans. Rất vui khi nghe thấy giọng cô. Có, ông Hudson có nhà. Cô chờ cho giây lát.

Người Dana như nhẹ bẫng đi. Nếu ai có thể giúp Sasa Shdanoff trốn sang Mỹ thì Roger Hudson chính là người đó.

Một lát sau nàng nghe thấy giọng ông ta.

- Dana?

- Roger, ồ, cảm ơn Chúa vì đã gặp được ông.

- Chuyện gì vậy? Cô không sao chứ? Cô đang ở đâu?

- Ở Moscow. Tôi đã tìm ra nguyên nhân Taylor Winthrop và gia đình ông ta bị sát hại!
 - Cái gì? Lạy Chúa. Làm sao cô...
 - Tôi sẽ kể hết khi gặp được ông. Roger, tôi rất ngại nhưng tôi lại phải làm phiền ông một lần nữa. Có một nhân vật quan trọng người Nga muốn trốn sang Mỹ. Ông ta tên là Sasa Shdanoff. Mạng sống của ông ta đang gặp nguy hiểm. Ông ta biết được câu trả lời cho tất cả những chuyện đã xảy ra. Chúng ta phải nhanh chóng đưa ông ta đi. Ông có giúp được không?
 - Dana, không ai trong chúng ta nên dính vào những chuyện như vậy. Có thể cả hai sẽ gặp rắc rối to đấy.
 - Chúng ta phải nắm lấy cơ hội này. Chúng ta không có sự chọn lựa nào khác nữa. Chuyện này rất quan trọng. Nó phải được thực hiện.
 - Tôi không thích thế, Dana.
 - Xin lỗi vì đã lôi kéo ông vào, nhưng tôi không còn biết trông cậy vào ai khác.
 - Mẹ kiếp, tôi... - Ông ta dừng lại. - Thôi được. Điều tốt nhất nên làm ngay lúc này là đưa ông ta đến đại sứ quán Mỹ. Ở đó ông ta sẽ được an toàn cho đến khi chúng ta làm xong kế hoạch đưa ông ta qua Mỹ!
 - Ông ta không muốn vào đại sứ quán Mỹ. Ông ta không tin họ.
 - Thế thì không còn cách nào khác. Tôi sẽ gọi điện cho ông đại sứ và bảo ông ta lo bảo vệ Shdanoff. Ông ta hiện giờ đang ở đâu?
 - Ông ta đợi tôi ở khu Chiaka. Ông ta sống cùng người bạn. Tôi sẽ đến đó gặp ông ta, lát nữa thôi.
 - Cũng được, Dana, đón ông ta xong, hãy đi thẳng đến đại sứ quán. Đừng dừng lại ở bất kỳ chỗ nào.
- Dana thấy nhẹ cả người.
- Cảm ơn, Roger. Ý tôi là cảm ơn ông rất nhiều.
 - Cần thận nhé, Dana.
 - Vâng.
 - Chúng ta sẽ nói chuyện sau.

“Cảm ơn, Roger. Ý tôi là cảm ơn ông rất nhiều Cần thận nhé, Dana.”

“Vâng”.

“Chúng ta sẽ nói chuyện sau”.

Hết băng.

Bảy giờ ba mươi, Dana luồn ra ngoài khách sạn Soyuz bằng lối dành cho nhân viên. Nàng đi xuống một ngõ nhỏ, run rẩy trong cơn gió cắt da cắt thịt. Dana cài chặt áo khoác nhưng cái lạnh vẫn ngấm vào tận xương tủy. Nàng đi bộ qua hai đoạn phố, chắc chắn rằng mình không bị ai theo dõi. Tới ngã tư đông người đầu tiên, nàng vẫy một chiếc taxi và cho tài xế địa chỉ mà Sasa Shdanoff đã đưa nàng. Mười lăm phút sau chiếc xe dừng lại trước một toà cao ốc bình thường.

- Tới đợi cô chứ?

- Không.

Shdanoff có thể cũng có xe. Dana lấy vài đôla trong túi đưa ra và người tài xế gần như vồ lấy chúng. Nàng nhìn theo chiếc xe đi khỏi rồi bước vào bên trong toà nhà. Hành lang vắng tanh. Nàng nhìn mảnh giấy trong tay mình, căn hộ 2B. Nàng đi lên cầu thang và tới tầng hai. Không có ai quanh đó cả. Hành lang dài đang trải rộng ra trước mắt nàng.

Dana bắt đầu chậm rãi đi dọc nó, nhìn những con số trên các cánh cửa. 5BE... 4BE... 3BE... Cửa căn hộ 2BE chỉ khép hờ. Dana cảm thấy căng thẳng. Rất cẩn thận nàng đẩy nó ra và bước vào. Căn hộ tối om.

- Ông uỷ viên...? Nàng chờ đợi. Không có tiếng trả lời. - Uỷ viên Shdanoff!

Bầu không khí im lặng nặng nề.

Trước mặt nàng là phòng ngủ và Dana tiến về phía đó.

- Uỷ viên Shdanoff?

Lúc Dana bước vào phòng ngủ tối om, nàng vấp phải một vật gì và ngã xuống đất. Nàng đang nằm trên một thứ mềm mềm và ẩm ướt. Trần đầy nỗi sợ hãi, Dana cố gắng bò dậy. Nàng lần dọc theo tường cho đến khi sờ tay được vào cái công tắc. Nàng bấm nó và cả căn phòng bỗng tràn ngập ánh sáng. Tay nàng đầy những máu. Vật mà nàng đã vấp phải chính là cái xác của Sasa Shdanoff. Ông ta nằm ngửa, ngực đầm đìa máu, cổ họng bị một nhát cắt dài từ bên này sang bên kia.

Dana rú lên. Cùng lúc đó nàng nhìn lên giường và thấy xác của một phụ nữ trung niên với cái túi nylon trùm kín đầu. Dana thấy mình như muốn quỵ xuống.

Thu hết sức lực, nàng quay người và chạy như điên xuống cầu thang.

Hắn ta đứng tại cửa sổ căn hộ trong toà cao ốc đối diện, lắp đạn vào khẩu AR - 7 có ống giảm thanh. Hắn sử dụng ống ngắm loại 3-6, đặt độ chính xác tuyệt đối trong phạm vi sáu mươi mét. Hắn làm việc này một cách từ tốn với tác phong của một tay chuyên nghiệp.

Đây quả là công việc đơn giản. Người đàn bà kia sẽ ra khỏi toà cao ốc trong vài phút tới. Hắn mỉm cười khi nghĩ đến sự kinh hoàng của cô ta lúc phát hiện ra hai cái xác đầm máu. Và bây giờ thì đến lượt cô ta.

Cửa toà cao ốc bên kia mở tung ra và hắn cẩn thận tì khẩu súng vào vai. Qua ống ngắm, hắn thấy gương mặt Dana khi nàng chạy ào ra phố, nhìn quanh một cách kinh hoàng, cố xác định xem mình phải đi đường nào. Hắn cẩn thận cho nàng lọt vào đúng tầm ngắm rồi mới nhẹ nhàng đẩy cò.

Ngay lúc đó, một chiếc xe bus đỗ xích trước toà nhà và đường đi của loạt đạn đụng ngay vào nóc chiếc xe làm văng cả một mảnh trần xe xuống đất. Tay sát thủ nhìn xuống với vẻ hoài nghi. Một vài viên khác đập vào bức tường của toà nhà còn mục tiêu thì không hề hấn gì. Đám đông vừa ủa ra khỏi xe vừa la hét rầm trời. Hắn biết phải rời khỏi chỗ này ngay. Cô ta vẫn đang chạy trên phố.

Không sao cả. Những người khác sẽ giải quyết cô ta.

Dana đang ở trong sự kinh hoàng tột độ và nàng không còn biết đến cái rét thấu xương cũng như cơn gió quất ào ào vào mặt. Chạy qua hai đoạn phố, nàng trông thấy một khách sạn và nhảy vội vào.

- Điện thoại? - Nàng nói với nhân viên đứng sau quầy.

Anh ta nhìn bàn tay đầm máu của nàng và lùi lại.

- Điện thoại? Dana gần như hét lên.

Một cách sợ hãi, anh ta chỉ tay vào buồng điện thoại ở góc tiền sảnh. Dana vội vã đi tới. Nàng rút ra một cái thẻ và bằng những ngón tay run rẩy, nàng bấm số tổng đài.

- Tôi muốn gọi điện về Mỹ. - Tay nàng vẫn còn run lên. Qua hàm răng lập cập, nàng đọc cho tổng đài số thẻ của mình và số điện thoại của nhà Roger Hudson.

Sau quãng thời gian chờ đợi tưởng như vô tận, Dana nghe thấy giọng Cesar.

- Nhà ông Hudson.

- Cesar? Cho tôi gặp ông Hudson. - Giọng nàng nghẹn lại.

- Cô Evans?

- Nhanh lên, Cesar, nhanh lên!

Một phút sau là giọng của Roger.

- Dana?

- Roger? - Nước mắt đang rơi trên má Dana. - Ông ấy... ông ấy chết rồi. Họ g... giết ông ấy và bạn ông ấy.

- Cái gì? Lạy Chúa, Dana. Tôi không biết... cô có bị thương không?

- Không... nhưng họ đang định giết tôi.

- Bây giờ cô nghe kỹ nhé. Đêm nay sẽ có chuyến bay của Air France đi Washington. Tôi sẽ đặt chỗ cho cô.

Nhớ đừng để bị theo dõi. Đừng đi taxi ra sân bay. Cô đi thẳng đến khách sạn Metropol. Khách sạn này có tuyến xe bus thường trực ra sân bay. Nhớ đi lẫn vào đám đông. Tôi sẽ đợi cô ở Washington khi cô đến nơi. Vì Chúa, cô phải hết sức cẩn thận!

- Vâng, Roger. Cảm ơn ông.

Dana đập máy. Nàng đứng bất động ở đó hồi lâu, không thể xua đi hình ảnh hai cái xác đầm máu của Shdanoff và bạn ông ta ra khỏi đầu. Rồi nàng hít một hơi dài, ra khỏi buồng điện thoại, đi qua cặp mắt nghỉ ngơi cửa nhân viên lễ tân và bước ra ngoài màn đêm lạnh giá.

Một chiếc taxi đỗ xích bên cạnh nàng và tay tài xế lộ đầu ra hỏi nàng bằng tiếng Nga.

- Không, Dana trả lời. Nàng bắt đầu bước nhanh trên phố. Nàng phải về khách sạn Soyuz đã.

Roger đập máy, ông ta thấy Pamela xuất hiện trên ngưỡng cửa.

- Dana từ Moscow gọi điện về hai lần. Cô ta đã biết tại sao cả nhà Winthrop bị giết.

- Vậy thì chúng ta phải cho cô ta đi xa ngay lập tức. Pamela nói.

- Anh đã làm rồi. Anh giao việc này cho một tay bắn tỉa, nhưng đã có cái gì đó nhầm lẫn.

Pamela nhìn ông ta với vẻ coi thường.

- Anh ngốc lắm. Gọi lại cho họ đi. Và, Roger...?

- Gì cơ?

- Bảo họ làm sao cho giống một vụ tai nạn.

23. Chương 23

Ở Raven Hill, một tấm bảng báo hiệu CẤM VÀO màu đỏ và một hàng rào kín loại cao ngất được dựng lên để ngăn cách tổng hành dinh của FRA tại Anh với thế giới bên ngoài. Bên trong những căn hầm được canh gác nghiêm ngặt là hàng loạt các dụng cụ tối tân phục vụ cho công tác nghe lén và kiểm tra hệ thống tín hiệu toàn cầu cũng như trong cả nước Anh.

Trong toà nhà trung tâm của cơ quan này, bốn người đàn ông đang nhìn vào một màn hình lớn.

- Xem cô ta thế nào, Scotty.

Họ theo dõi cảnh trên màn hình thay đổi trong khi chiếc ăng ten từ từ chuyển động. Một lát sau, hình ảnh Dana vào phòng khách sạn Soyuz xuất hiện trên màn hình.

- Cô ta về rồi. Họ quan sát Dana rửa đôi tay vấy máu một cách vội vàng và bắt đầu cởi quần áo.

- Này, lại nữa này. Một người cười to.

Họ chăm chú xem nàng thay đồ.

- Ôi, tôi thích được ăn cô ta quá.

Một người nữa bước vào.

- Đừng, trừ khi cậu thích ăn thịt người chết, Charlie ạ.

- Anh nói cái gì vậy?

- Cô ta sắp gặp phải một tai nạn thảm khốc.

Dana mặc xong quần áo rồi nhìn đồng hồ. Vẫn còn thừa thời gian để đến khách sạn Metropol và ra sân bay. Với nỗi sợ hãi mỗi lúc một tăng nàng chạy vội xuống lầu. Không thấy người đàn bà mập đâu cả.

Dana bước ra ngoài đường. Trời càng lúc càng lạnh hơn.

Gió vẫn thổi dữ dội. Một chiếc taxi đỗ trước mặt nàng.

- Taxi.

Đừng đi taxi. Đi thẳng đến khách sạn Metropol. Khách sạn này có tuyến xe bus thường trực ra sân bay.

- Không.

Dana bắt đầu đi bộ dọc theo con phố phủ đầy tuyết. Mọi người chen nhau vượt qua nàng, vội vã trở về nhà hoặc văn phòng ấm áp. Khi Dana đi tới một ngã tư đông đúc, dừng lại trước đèn đỏ, bất thành玲 nàng linh nguyên một cú đẩy thô bạo từ phía sau và cả người nàng nhào ra lòng đường, ngay trước mũi một chiếc xe tải đang lao tới. Nàng chới với trên mặt đường đông băng rồi ngã ngửa ra, kinh hoàng nhìn chiếc xe khổng lồ sắp sửa nghiền lên người mình.

Vào giây cuối cùng đó, người tài xế mặt trắng bệch cố đánh mạnh tay lái sang một bên và bánh xe lướt qua người Dana trong gang tấc.

Trong một khoảng khắc, Dana nằm trong bóng tối, tai ù đặc vì tiếng động cơ xe, tiếng lốp xe kéo lê lên trên mặt đường đến chói cả tai.

Bỗng nhiên nàng lại trông thấy bầu trời. Chiếc xe tải đã đi xa. Dana chuên choáng ngồi dậy. Mọi người xúm vào đỡ nàng đứng lên. Nàng nhìn quanh để tìm kẻ đã đẩy mình, nhưng giờ đây hẳn có thể là bất kỳ ai trong đám đông này. Dana hít những hơi dài và cố lấy lại bình tĩnh. Đám đông vây quanh nàng đang nói to bằng tiếng Nga. Họ lại bắt đầu làm nàng sợ.

- Khách sạn Metropol?. Dana hy vọng hỏi.

Một nhóm thanh niên tiến tới.

- Được rồi. Chúng tôi đưa cô đi.

Tiền sảnh của khách sạn Metropol khá ấm áp, tràn ngập khách du lịch và dân kinh doanh. Đi lẫn vào đám đông. Tôi sẽ đợi cô ở Washington khi cô đến nơi.

Dana hỏi một nhân viên:

- Khi nào thì có chuyến xe bus kế tiếp ra sân bay?

- Ba mươi phút nữa, thưa cô!

- Cảm ơn.

Nàng ngồi xuống ghế, thở một cách nặng nhọc, cố xua đi nỗi kinh hoàng vẫn còn đọng lại trong đầu. Ai đang định giết nàng và tại sao? Kemal vẫn bình yên chứ?

Người nhân viên đến bên Dana:

- Xe bus đến rồi.

Dana là người đầu tiên lên xe. Nàng ngồi vào ghế cuối cùng và ngắm nghía gương mặt của các hành khách. Họ là khách du lịch đến từ nhiều nước khác nhau ở châu Âu, châu Á, châu Phi và vài người từ châu Mỹ. Một người đàn ông ngồi ở dãy ghế bên kia nhìn nàng chăm chăm.

Trông hần quen quá, Dana nghĩ. Hay là hần đang theo dõi mình? Nàng thấy mình đã quá lo lắng.

Một giờ sau khi đến sân bay Sheremetyevo II, Dana là người cuối cùng xuống xe. Nàng đi vào phòng làm thủ tục và tiến về phía quầy của Air France.

- Tôi có thể giúp gì?

- Xin hỏi chỗ của Dana Evans đã được đặt chưa?

Dana cố ghìim hơi thở.

Anh ta xem qua tờ danh sách.

- Rồi. Vé của cô đây. Nó đã được thanh toán.

Cảm ơn Roger. Cảm ơn.

- Chuyến bay mang số hiệu 220. Một giờ mười phút nữa cất cánh.

- Ở đây có phòng chờ. - Dana định nói với đồng người - Tôi có thể nghỉ ở đâu?

- Hết hành lang này rồi rẽ phải.

- Cảm ơn.

Phòng chờ khá đông người. Không có gì tỏ ra bất thường hay đe dọa cả. Dana ngồi xuống. Chỉ một lát nữa thôi nàng sẽ trên đường về Mỹ và sẽ được an toàn.

“Chuyến bay của hãng hàng không Air France đi Washington D.C mang số hiệu 220 ở cửa số ba. Mời hành khách cầm sẵn trên tay hộ chiếu và vé máy bay”.

Dana đứng dậy và đi về phía cửa số ba. Một người đàn ông quan sát nàng từ quầy của Aeroflot nói vào điện thoại di động.

- Mục tiêu chuẩn bị lên máy bay.

Roger Hudson nhắc điện thoại lên và quay số.

- Cô ta đi chuyến bay số 220 của Air France. Tôi muốn xong cô ta ngay tại sân bay.

- Ông muốn làm theo cách nào?

- Theo tôi thì là một vụ tai nạn xe cộ và hung thủ bỏ trốn.

Họ đang bay ở độ cao mười lăm cây số so với mực nước biển, trên bầu trời quang đãng không một gợn mây. Trên máy bay không còn ghế trống nào.

Một người Mỹ ngồi bên cạnh Dana.

- Gregory Price. Anh ta nói. - Tôi đi công chuyện.

Anh ta khoảng bốn mươi, gương mặt dài khoằm khoằm, cặp mắt màu xám nhạt để ria mép.

- Đất nước mà chúng ta vừa rời khỏi thế nào nhỉ?

“Mục đích tồn tại duy nhất của Krasnoyarsk-26 là sản xuất chất phóng xạ, yếu tố then chốt của vũ khí nguyên tử. Người Nga thì chắc chắn khác chúng ta rồi, nhưng sau một thời gian thì cô sẽ quen với họ thôi. Một trăm ngàn nhà khoa học và kỹ thuật viên sống và làm việc ở đây”.

- Rõ ràng là họ nấu ăn không giống người Pháp. Mỗi lần sang đây tôi đều phải mang đồ ăn theo!

Họ không thể đi ra ngoài. Không ai đến thăm họ. Họ phải cắt đứt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

- Cô sang Nga làm việc à?

Dana trở về với thực tại.

- Du lịch.

Anh ta ngạc nhiên nhìn nàng.

- Đi du lịch Nga vào thời tiết chết tiệt này sao?

Lúc các chiêu đãi viên mang bữa ăn nhẹ ra cho hành khách, Dana định từ chối nhưng nàng chợt nhận ra mình đang đói meo. Nàng không thể nhớ đã ăn bữa cuối cùng vào lúc nào.

Gregory Priece nói.

- Nếu cô muốn một ly rượu ngô, thì tôi đang có một chai xịn đây, thưa cô.

- Không, cảm ơn. - Nàng nhìn đồng hồ. Vài tiếng nữa thôi là máy bay sẽ hạ cánh.

Khi chiếc máy bay của Air France ngừng hẳn trên sân bay Dulles, có bốn người đàn ông đứng quan sát các hành khách lần lượt bước ra khỏi máy bay. Họ đứng đó, tự tin, biết chắc rằng nàng không thể nào trốn thoát.

Một người nói:

- Cậu chuẩn bị kim tiêm chưa?

- Rồi!

- Đưa cô ta đến công viên Rock Creek. Ông chủ muốn có một vụ tai nạn giao thông.

- Được!

Cặp mắt họ quay trở lại phía cửa máy bay. Hành khách vẫn nối tiếp bước ra, dừng lại mặc áo len, áo da, đội mũ len, đeo găng rồi đi tiếp. Dòng người cuối cùng cũng kết thúc.

Một người cau mày.

- Để tôi xem cái gì giữ chân cô ta lại.

Hắn ta chạy vào đường dốc dẫn đến cửa máy bay.

Tổ lao công đang bận bịu với công việc. Hắn ta bước vào, len lỏi giữa hai hàng ghế. Không có dấu hiệu của hành khách nào nữa. Hắn mở cửa toilet. Bên trong trống không. Hắn đi vội ra gặp tiếp viên trưởng đang chuẩn bị rời khỏi:

- Dana Evans ngồi ở chỗ nào?

Cô ta ngạc nhiên nhìn hắn.

- Dana Evans? Cô phát thanh viên trên TV à.

- Đúng!

- Cô ấy không có mặt trên chuyến bay này. Mong là cô ấy sẽ đi các chuyến bay của tôi. Tôi rất thích được gặp cô ấy.

Gregory Plice vẫn nói với Dana:

- Cô có biết điều tuyệt nhất trong ngành kinh doanh gỗ là gì không? Đó là các sản phẩm của cô tự phát triển. Vâng, ngài chỉ việc ngồi yên và xem, Mẹ Thiên nhiên sẽ mang tiền về cho ngài.

Giọng nói vang lên từ trong loa.

“Chúng tôi sẽ hạ cánh xuống sân bay ở Hare, Chicago trong vài phút nữa. Xin quý khách vui lòng dựng lưng ghế thẳng lên và cài dây an toàn”.

Người phụ nữ ngồi ở hàng ghế đối diện nàng nói với vẻ bất cần.

- Ủ, đừng lưng ghế thẳng lên. Có chết thì tôi cũng chẳng thêm ngã người ra lấy một phút.

Từ “chết” làm Dana giật nảy mình. Nàng có thể nghe thấy âm thanh của loạt đạn găm vào tường và cảm thấy bàn tay đã đẩy mình vào mũi ô-tô. Nàng rung mình khi nghĩ đến chuyện hai lần thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Vài giờ trước, lúc còn ngồi trong phòng chờ ở sân bay Sheremetyevo II, Dana đã tự nhủ rằng mọi chuyện sắp yên ổn cả rồi. Người tốt bao giờ cũng thắng. Nhưng một cuộc nói chuyện với ai đó cứ có cái gì làm nàng bần khoản. Phải chăng là với Matt? Hay uỷ viên Shdanof? Tim Drew? Dana càng cố nhớ lại càng không nhớ được.

Tiếng thông báo của nhân viên sân bay vang lên trong loa: “Chuyến bay của hãng hàng không Air France đi Washington D.C mang số hiệu 220 ở cửa số ba. Mời hành khách cầm sẵn hộ chiếu và vé máy bay ra tay”.

Dana đứng dậy và đi về phía cửa. Lúc sắp đưa vé cho người gác, nàng bỗng nhớ ra đó là cái gì. Đó là cuộc nói chuyện cuối cùng của nàng với Sasa Shdanoff.

Không ai biết tôi ở đó. Đó là nơi mà các cô gọi là “Căn nhà an toàn”.

Người duy nhất mà nàng tiết lộ chỗ ở của Shdanoff là Roger Hudson. Và ngay sau đó, Shdanoff bị giết. Và ngay từ đầu Roger Hudson đã nói bóng gió đến một mối quan hệ mờ ám giữa Taylor Winthrop với người Nga.

Lúc tôi còn ở Moscow có tin đồn là Taylor Winthrop dính vào vài vụ làm ăn cá nhân với người Nga...

Trước khi Taylor Winthrop trở thành đại sứ ở Nga, ông ấy có bảo các bạn mình rằng ông ấy đã dứt khoát về hưu...

Taylor Winthrop đã gây áp lực với Tổng thống để được bổ nhiệm vào chức đại sứ...

Nàng đã thông báo cho Roger và Pamela mọi hoạt động của mình. Và họ đã theo dõi nàng sát sao. Chỉ vì một lý do duy nhất: Roger Hudson chính là đồng sự của Taylor Winthrop.

Khi chiếc máy bay của American Airlines hạ cánh xuống sân bay O'Hare ở Chicago, Dana nhòm qua cửa sổ xem có điều gì đáng nghi không. Không có gì cả: Mọi thứ vẫn bình thường. Nàng hít một hơi dài và rời khỏi máy bay. Thần kinh của nàng căng ra như dây đàn.

Nàng luôn cố đi lẫn vào giữa đám đông, đứng cùng với đám đông. Nàng phải thực hiện một cuộc gọi khẩn.

Trong suốt chuyến bay, một điều khủng khiếp chợt loé lên trong đầu làm nàng thấy sự nguy hiểm của bản thân không còn quan trọng nữa. Kemal. Nếu nó cũng đang bị nguy hiểm vì nàng thì sao? Nàng không chịu đựng nổi ý nghĩ có chuyện gì xảy ra với nó. Nàng phải tìm người bảo vệ Kemal. Ngay lập tức, nàng nghĩ đến Jack Stone. Anh ta ở trong một tổ chức có đủ quyền lực để cho nàng và Kemal một sự bảo vệ cần thiết và nàng tin chắc rằng anh ta sẽ thu xếp chuyện này. Anh ta đã tỏ ra thông cảm với nàng ngay từ thời gian đầu. Anh ta thật sự không phải là người của bọn chúng.

Tôi đang cố tránh xa vụ này. Đó là cách tốt nhất tôi có thể giúp cô, nếu cô hiểu ý tôi.

Dana đi tới một góc vắng trong phòng đón khách, lục tìm trong túi và lôi ra số điện thoại riêng mà Jack Stone đã đưa. Nàng bấm số. Anh ta trả lời ngay.

- Jack Stone đây.

- Tôi là Dana Evans. Tôi đang gặp rắc rối. Tôi cần anh giúp.

- Chuyện gì xảy ra thế?

Dana có thể nghe thấy giọng anh ta đầy vẻ quan tâm.

- Bây giờ tôi không thể nói, nhưng có người đang theo dõi tôi, tìm cách giết tôi.

- Tôi không biết. Nhưng về con nuôi tôi, Kemal, tôi lo cho nó quá. Anh có thể giúp tôi cho người đến bảo vệ nó?

Anh ta trả lời ngay.

- Cứ để cho tôi. Giờ này nó ở nhà chứ?

- Vâng.

- Tôi sẽ cho người đến. Thế còn cô thì sao? Cô nói có ai đang định giết cô à?

- Vâng. Họ đã làm hai lần rồi.

Một khoảnh khắc im lặng.

- Để tôi xem mình có thể làm được gì. Cô đang ở đâu?

- Sân bay O'Hare, Chicago, phòng đón khách của American Airlines, và tôi không biết lúc nào mới có thể rời khỏi chỗ này.

- Cô cứ ở ngay đây. Tôi sẽ cho người đến bảo vệ cô. Cô không phải lo cho Kemal đâu.

Dana thấy nhẹ cả người.

- Cảm ơn. Cảm ơn anh.

Nàng gác máy.

Trong văn phòng của mình ở FRA, Jack Stone gác máy. Anh ta ấn nút của hệ thống liên lạc nội bộ.

- Mục tiêu vừa gọi điện. Cô ta ở trong phòng đón khách của American Airlines ở O'Hare. Bắt cô ta lại.

- Vâng.

Jack Stone quay sang một người phụ tá.

- Khi nào tướng Booster từ Viễn Đông trở về?

- Chiều hôm nay.

- Được, rời khỏi đây ngay trước khi lão ta biết chuyện gì đang xảy ra.

24. Chương 24

Chuông điện thoại di động của Dana reo lên.

- Jeff!

- Chào em yêu. Giọng của anh như một tấm chăn bao bọc quanh nàng, sưởi ấm cho nàng.

- Ô, Jeff! - Nàng thấy mình đang run lên.

- Em thế nào?

- Em thế nào ư? Em đang chạy trốn tử thần đây.

Nhưng nàng không thể cho anh biết điều đó. Bây giờ anh chẳng có cách nào giúp được nàng. Đã quá muộn rồi.

- Em... em bình thường, anh yêu ạ.

- Em đang ở đâu, hử người đi du lịch thế giới?

- Em ở Chicago. Mai em sẽ về Washington. Khi nào thì anh về với em. Rachel sao rồi?
- Cô ấy có vẻ tạm ổn.
- Em nhớ anh.

Cửa phòng ngủ của Rachel bật mở và cô bước ra ngoài phòng khách. Cô định gọi Jeff nhưng dừng lại ngay khi thấy anh đang gọi điện thoại.

- Em không thể tưởng tượng anh nhớ em nhiều đến thế nào đâu, Jeff nói. Ôi em yêu anh nhiều.

Một người đàn ông đứng gần đó có vẻ như đang quan sát nàng. Tim Dana bắt đầu đập mạnh.

- Anh yêu, nếu có chuyện gì xảy ra với em... hãy nhớ rằng em... - Với Jeff, cảnh giác ngay. - Ý của em là chuyện gì xảy ra - Không có gì. Em... em không thể nói rõ vào lúc này, nhưng em chắc rằng mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi.
- Dana, em không thể để bất cứ chuyện gì xảy ra với mình được. Anh cần em. Anh yêu em hơn tất cả những người khác trong đời. Mất em, anh không thể...

Rachel lắng nghe thêm một lát rồi nhẹ nhàng trở về phòng ngủ và đóng cửa lại.

Dana và Jeff nói chuyện thêm mười phút nữa. Khi dập máy, nàng đã thấy khá hơn. Cũng may là mình đã có cơ hội nói lời từ biệt. Nàng ngước lên và thấy người lúc này vẫn đang quan sát mình. Không thể nào người của Jack Stone lại đến sớm như vậy. Mình phải ra khỏi chỗ này. Nỗi lo sợ của nàng lại trào lên.

Người đàn ông trong căn hộ kế bên gõ cửa nhà Dana.

Bà Daley ra mở cửa.

- Chào.
- Giữ Kemal ở nhà. Chúng tôi sắp cần đến nó.
- Cứ để đấy thôi lo! - Bà Daley đóng cửa lại và gọi Kemal. - Cháo của cháu xong rồi này!

Bà Daley nhắc bát cháo ra khỏi bếp, mở ngăn kéo cuối cùng nơi chất đầy các gói thuốc ngủ hiệu Buspar.

Hơn mười hai gói đã hết sạch. Bà ta mở hai gói mới, lường lự rồi lấy thêm một gói nữa, trộn lẫn thuốc bột trong gói với cháo rồi bỏ đường vào, mang ra ngoài phòng ăn. Kemal từ phòng của nó bước ra.

- Cháu đây rồi. Cháo còn nóng, cháu ăn đi kẻo nguội.
- Cháu không đói lắm.
- Cháu phải ăn, Kemal. - Giọng bà ta nghiêm lại như đe dọa nó. - Chúng ta không muốn cô Dana thất vọng, phải không nào.
- Vâng.
- Tốt. Bà tin là cháu sẽ ăn đến thìa cuối cùng vì cô Dana. Kemal ngồi xuống và bắt đầu ăn.

Nó sẽ ngủ khoảng sáu tiếng. Bà Daley tính toán. Rồi lúc đó mình sẽ biết họ muốn mình làm gì với nó.

Dana chạy nhanh khỏi sân bay cho đến lúc đi ngang một cửa hàng quần áo lớn.

Mình phải che giấu nhận dạng mới được. Nàng vào trong và nhìn quanh. Mọi thứ có vẻ bình thường. Các khách hàng vẫn bận rộn với việc mua sắm còn đám nhân viên thì trông chừng họ. Nhưng khi Dana nhìn ra cửa, nàng bỗng thấy sồn gai ốc. Hai bóng đàn ông đang đứng ở hai bên lối ra vào. Một người cầm chiếc bọ dằm trong tay.

Làm sao họ có thể tìm được mình ở Chicago? Dana cố kiềm chế nỗi sợ hãi.

Nàng quay sang một nhân viên.

- Ở đây có lối ra nào khác không?

Cô ta lắc đầu.

- Xin lỗi, thưa cô. Lỗi ra đó chỉ dành cho nhân viên.

Cổ họng Dana khô khốc. Nàng lại nhìn hai bóng người kia. Mình phải chạy trốn, Dana nghĩ một cách liều lĩnh. Thế nào cũng được.

Bỗng nhiên nàng giật một chiếc áo trên giá và rảo bước về phía cửa.

- Đợi đã! - Người nhân viên kêu lên. - Cô không thể...

Dana vẫn tiếp tục đi tới và hai người đàn ông bắt đầu tiến về phía nàng. Khi Dana bước qua cửa, bộ phận cảm biến gắn ở miếng sắt đề giá của cái áo kêu ré lên.

Một người bảo vệ chạy ra. Hai người đàn ông nhìn nhau và lùi lại - Đợi đã, thưa cô, anh ta nói. - Cô phải đi vào trong với tôi!

- Tại sao? - Dana phản kháng.

- Tại sao à? Tại vì ăn cắp ở cửa hàng là vi phạm pháp luật.

Anh ta nắm lấy tay nàng và kéo nàng trở lại. Hai người đàn ông đứng đó, nhìn nhau bất lực.

Dana mỉm cười với người bảo vệ.

- Được rồi. Tôi nhận tội. Tôi đã ăn cắp. Đưa tôi vào trại giam đi.

Những người mua hàng bắt đầu dừng lại xem chuyện gì xảy ra. Viên quản lý vội vã đi tới.

- Chuyện gì thế này.

- Tôi bắt quả tang người phụ nữ này lấy cắp quần áo trong cửa hàng.

- Ồ vậy thì tôi e là chúng tôi phải gọi cảnh... - Ông ta quay sang và nhận ra Dana. - Lạy Chúa? Là cô Dana Evans.

Những tiếng thì thào lan ra trong đám đông.

- Là Dana Evans...

- Đêm nào chúng ta chả xem cô ấy trên truyền hình...

- Cậu có nhớ những bản tin hồi còn chiến tranh...

Viên quản lý nói:

- Tôi xin lỗi, cô Evans. Rõ ràng đây là một sự nhầm lẫn.

- Không, không. - Dana nói nhanh. - Tôi đã ăn cắp. - Nàng đưa tay ra. - Các ông có thể bắt tôi.

Viên quản lý mỉm cười.

- Tôi không dám mơ chuyện đó đâu. Cô có thể giữ lấy cái áo, cô Evans, như một món quà của chúng tôi. Chúng tôi vô cùng hạnh diện khi thấy cô thích nó.

Dana nhìn ông ta với vẻ không tin.

- Các ông không bắt tôi à?

Nụ cười của ông ta rộng ra.

- Hay là thế này vậy. Tôi đổi cái áo này lấy một chữ ký của cô. Chúng tôi vốn là những fan trung thành của cô mà.

Một trong những phụ nữ đứng quanh đó thốt lên:

- Cả tôi nữa.

- Tôi có thể xin chữ ký của cô chứ?

Thêm nhiều người nữa tiến lại.

- Nhìn kia? Đó là Dana Evans.

- Cô cho tôi chữ ký nhé, cô Evans?

- Đêm nào vợ chồng tôi cũng xem các tin tức của cô từ Sarajevo.

- Cô đã làm cuộc chiến sống động hẳn lên!

- Tôi cũng muốn xin chữ ký.

Dana đứng đó, chán càng thêm chán. Nàng liếc ra ngoài. Hai người đàn ông vẫn đợi ở đó.

Đầu Dana căng lên. Nàng quay sang đám đông và mỉm cười.

- Để tôi nói xem mình phải làm gì nào. Chúng ta hãy đi ra ngoài trời và tôi sẽ lần lượt ký cho từng người một.

Những tiếng reo hò phấn khích vang lên.

Dana đưa cái áo cho viên quản lý.

- Ông hãy giữ lấy nó. Cảm ơn ông. - Nàng bắt đầu đi ra cửa, theo sau là những người hâm mộ. Hai người đàn ông bối rối lùi lại khi đám đông ồn ào xô tới.

Dana quay sang các fan của nàng.

- Ai trước nào?

Họ chen lấn quanh nàng chìa giấy và bút ra trước mặt.

Hai người kia bực bội đứng đó. Dana vừa ký vừa di chuyển ra phía ngoài.

Đám đông vẫn bám theo nàng.

Một chiếc taxi đỗ lại ngay cạnh đây cho người khách xuống xe.

Dana nói to với đám đông. - Cảm ơn các bạn. Đã đến lúc tôi phải đi rồi.

Nàng chui tọt vào xe và chỉ thoáng sau nó đã mất hút trong dòng xe cộ đầy đặc.

Jack Stone gọi cho Roger Hudson.

- Ông Hudson, cô ta đã trốn khỏi tay chúng tôi, nhưng...

- Mẹ kiếp. Tôi không muốn nghe điều đó. Tôi muốn cô ta bị xoá sổ ngay.

- Đừng lo, thưa ông. Chúng tôi đã có số xe taxi đó. Cô ta không chạy xa được đâu.

- Đừng làm tôi thất vọng lần nữa. - Roger Hudson dập mạnh điện thoại.

CarsonPirie Scott & Công ty nằm ở khu trung tâm Chicago, đông nghẹt khách hàng mãi mê mua sắm. Tại quầy bán khăn quàng, một nhân viên đã gói xong hàng cho Dana.

- Cô trả tiền mặt hay thẻ tín dụng?

- Tiền mặt.

Dana cầm cái gói và khi ra gần đến cửa, nàng bỗng dừng lại, lòng tràn ngập sợ hãi. Hai người đàn ông khác tay cầm bộ đàm đã đứng ngoài cửa. Dana nhìn họ, miệng đắng ngắt. Nàng quay lại và đi vội vào trong.

Người nhân viên hỏi:

- Chuyện gì nữa vậy, thưa cô?

- Không. Tôi... - Dana lo lắng nhìn quanh. - Ở đây có lối ra nào khác không?

- Ồ, có, có đến vài lối ra.

Vô dụng thôi, Dana nghĩ. Họ đã theo dõi hết rồi. Lần này thì không còn lối thoát nào nữa.

Dana chợt để ý đến một nữ khách hàng mặc áo khoác màu xanh đã cũ đang xem một cái khăn trong tủ kính. Dana nhìn cô ta một lát rồi tiến lại.

- Chúng đẹp quá nhỉ - nàng nói.

Người phụ nữ mỉm cười.

- Vâng.

Những người đứng ngoài cửa quan sát hai người đàn bà nói chuyện với nhau.

Họ nhìn nhau và nhún vai.

Tất cả các lối ra đều đã được bố trí cẩn thận.

Ở bên trong Dana đang nói:

- Tôi rất thích cái áo khoác của cô. Nó có màu y hệt cái của tôi.

- Tôi e là cái này sắp rách rồi. Áo cô đang mặc mới đẹp.

Những người ở ngoài nhìn cuộc nói chuyện vẫn đang tiếp diễn.

- Trời lạnh quá - một người phàn nàn. - Mong là cô ta sớm đi ra để cho chúng ta còn kết thúc công việc phiền phức này.

Người kia gật đầu.

- Cô ta không có đường...

Anh ta im bặt khi thấy hai người phụ nữ đổi áo cho nhau. Rồi anh ta cười to.

- Chúa ơi, nhìn xem cô ta đang cố tìm cách chạy trốn kìa. Họ đổi áo cho nhau. Thật là một con đĩ ngu ngốc!

Hai người phụ nữ biến mất một lát đằng sau giá áo.

Người đàn ông đứng ngoài cửa nói vào máy bộ đàm.

- Đối tượng đã đổi áo khoác đồ lấy áo khoác xanh... Khoan đã. Cô ta đang đi ra cửa sổ bốn. Bắt ngay cô ta tại đó.

Ở cửa sổ bốn cũng có hai người đàn ông đợi sẵn. Một lát sau một người nói vào máy bộ đàm.

- Thấy cô ta rồi. Cho xe đến đây.

Họ nhìn nàng từ cửa bước ra bầu không khí lạnh giá. Nàng kéo chiếc áo khoác xanh vào sát người và bắt đầu đi xuống phố. Họ theo sát nàng.

Lúc nàng đi đến góc phố và giơ tay vẫy taxi, một người tóm lấy nàng.

- Cô không cần gọi taxi. Chúng tôi chuẩn bị xe cho cô rồi.

Nàng ngạc nhiên nhìn họ.

- Các ông là ai? Các ông nói cái gì vậy?

Một người nhìn chăm chú vào mặt nàng.

- Cô không phải là Dana Evans?

- Dĩ nhiên là không.

Hai người đàn ông nhìn nhau, rời khỏi người đàn bà và chạy vội về cửa hàng.

Một người quát vào máy bộ đàm.

- Nhầm mục tiêu rồi. Nhầm mục tiêu rồi. Có nghe tôi nói không?

Cùng lúc ấy những người khác chạy bổ vào cửa hàng, nhưng Dana đã biến mất.

Nàng bị kẹt trong cơn ác mộng ngoài đời, bị mắc bẫy trong một thế giới thù địch với những kẻ thù vô danh đang tìm cách giết mình. Nỗi sợ hãi và kinh hoàng đã làm nàng gần như tê liệt. Khi xuống taxi, Dana bắt đầu bước nhanh, cố không chạy và hoàn toàn không biết mình đang đi đâu. Nàng đi qua một cửa hàng có bảng hiệu đề TRANG PHỤC TUỖ CHỌN CHO MỌI DỊP. Một cách vô thức, Dana bước vào. Bên trong đầy các loại quần áo, tóc giả và đồ trang điểm.

- Tôi có thể giúp gì?

- Có. Gọi cảnh sát. Nói với họ có người muốn giết tôi.

- Thưa cô?

- Ồ vâng. Tôi muốn thử một bộ tóc vàng.

- Lối này. Xin mời cô.

Một lát sau Dana đứng ngẩn mình trong gương.

- Nó làm cô thay đổi nhiều đến kỳ lạ.

- Hy vọng là vậy.

Ra khỏi cửa hàng, Dana vẫy một chiếc taxi. - Sân bay O'Hare. - Minh phải về với Kemal.

Rachel nhắc máy khi nghe chuông điện thoại reo.

- Alô... Bác sĩ Young... Báo cáo cuối cùng?

Jeff trông thấy vẻ căng thẳng trên mặt cô.

- Ông cứ thông báo qua điện thoại cũng được. Ông chờ cho một lát.

Rachel nhìn Jeff, hít một hơi dài và cầm điện thoại vào phòng ngủ.

Anh có thể nghe thấy giọng cô, yếu ớt.

- Nói tiếp đi, bác sĩ.

Một sự im lặng kéo dài đến ba phút, và Jeff, với vẻ quan tâm, đang định vào phòng ngủ thì Rachel bước ra với khuôn mặt hớn hở mà anh chưa bao giờ thấy.

- Thành công rồi! - Cô gần như nghẹt thở vì kích động.

- Jeff, bệnh của em đã đỡ hẳn. Phương pháp điều trị mới đã thành công.

Jeff nói.

- Tạ ơn Chúa? Thật là tuyệt diệu, Rachel.

- Ông ấy muốn em ở đây thêm vài tuần, nhưng em sẽ không còn bị lên cơn nữa. - Giọng cô đầy vui sướng.

- Vậy thì phải đi ăn mừng - Jeff nói. - Anh sẽ ở lại đây với em cho đến khi...

- Không!

- Không cái gì?

- Em không cần anh nữa, Jeff.

- Anh biết, và anh rất mừng...

- Anh không hiểu sao? Em muốn anh đi về.

Anh ngạc nhiên nhìn Rachel.

- Tại sao?

- Anh Jeff, em không muốn làm tổn thương tình cảm của anh, nhưng bây giờ em đã đỡ nhiều rồi, có nghĩa là em có thể trở lại với công việc đó là cuộc sống của em. Ở đó, em mới thật là em. Em sẽ gọi điện xem có hợp đồng nào không. Ở đây với anh, em thấy tù túng quá rồi. Cảm ơn anh đã giúp đỡ em, Jeff. Em thật sự biết ơn anh. Nhưng đã đến lúc nói lời từ biệt. Em tin chắc là Dana rất nhớ anh. Vì vậy, sao anh còn chưa đi, hả anh?

Jeff nhìn nàng một lát và gật đầu.

- Cũng được.

Rachel nhìn theo anh vào phòng ngủ và bắt đầu thu dọn đồ đạc. Hai mươi phút sau, khi Jeff xách vali bước ra, Rachel đang gọi điện thoại.

- Và tôi đã trở về với thế giới thật của mình, Betty. Vài tuần nữa là tôi đi làm được rồi... Tôi biết. Có tuyệt không?

Jeff đứng đó, đợi để nói lời tạm biệt. Rachel vẫy tay với anh và tiếp tục nói chuyện.

- Tôi sẽ cho bà biết tôi muốn gì... lấy cho tôi một hợp đồng ở vùng nhiệt đới...

Rachel nhìn Jeff đi ra khỏi cửa. Từ từ, cô buông rơi điện thoại. Rồi cô đi về phía cửa sổ và đứng nhìn người đàn ông duy nhất mà cô yêu thương bước ra khỏi cuộc đời mình.

Những lời nói của bác sĩ Young vẫn còn văng vẳng bên tai cô. “Cô Stevens, tôi rất tiếc, nhưng đây là tin xấu. Việc điều trị không đạt kết quả... Các tế bào ung thư vẫn tiếp tục di căn... Nó đã phát triển quá rộng. Tôi e là... có lẽ một hoặc hai tháng...”

Rachel nhớ lại những gì đạo diễn Roderick Marshall nói với nàng: “Rất vui vì cô đã đến. Tôi sẽ biến cô thành một đại minh tinh”. Và cùng lúc với một cơn đau nhói lên hành hạ cơ thể của Rachel, cô nghĩ: Nhất định Roderick Marshall sẽ tự hào về mình.

Bên trong sân bay Dulles, Washington chật ních các hành khách đang chờ lấy hành lý. Dana len qua đám đông rồi đi ra phố và leo lên một chiếc taxi.

Không có người nào khả nghi theo sau, nhưng nàng vẫn bồn chồn không yên. Dana lấy túi xách ra và nhìn vào gương chiếu hậu để bảo đảm an toàn. Mái tóc giả màu vàng đã mang lại cho nàng một dáng vẻ hoàn toàn mới. Có một việc phải làm ngay, Dana nghĩ. Đi đón Kemal.

Kemal chậm chạp mở mắt ra. Nó bị đánh thức bởi những giọng nói lọt qua cánh cửa khép hờ. Nó cảm thấy choáng váng. Nó nghe thấy bà Daley nói.

- Thằng bé vẫn còn ngủ. Tôi đã cho nó uống thuốc.

Một giọng đàn ông trả lời.

- Chúng ta phải đánh thức nó dậy.

Giọng đàn ông thứ hai nói:

- Có lẽ mang nó đi lúc nó đang ngủ thì tốt hơn.

- Các ông có thể giải quyết nó ngay tại đây. - bà Daley nói. - Rồi đem xác nó vứt đi.

Kemal bỗng tỉnh hẳn.

- Chúng ta phải giữ mạng nó lại một thời gian. Họ sẽ dùng nó làm mồi để bắt con Evans.

Kemal ngồi bật dậy, lắng nghe, tim đập thình thịch.

- Con nhỏ đang ở đâu?

- Chúng tôi cũng không rõ. Nhưng chúng tôi biết chắc nó sẽ về đây đón thằng bé.

Kemal nhảy ra khỏi giường. Nó đứng một lát, chờ người ra vì sợ hãi. Người phụ nữ mà nó tin tưởng muốn giết nó. Mẹ kiếp! Không dễ thế đâu, Kemal tự thề với bản thân. Chúng đã không thể giết mình ở Sarajevo, chúng sẽ không thể giết mình ở đây. Kemal lần mò quần áo của mình một cách điên dại. Khi với đến cánh tay giả đặt ở trên ghế, nó bỗng trượt khỏi tay Kemal và rơi xuống sàn nhà tạo nên một âm thanh mà Kemal tưởng như tiếng sấm động. Nó chết lặng đi. Những người ở ngoài vẫn tiếp tục nói chuyện. Họ không nghe thấy gì cả. Kemal lấp cánh tay giả vào và nhanh chóng mặc quần áo.

Nó mở cửa sổ và bị ngay cơn gió lạnh lẽo quất vào mặt. Cái áo khoác của nó lại để một phòng khác. Kemal trèo ra ngoài thành cửa sổ trong chiếc áo mỏng, răng va vào nhau lập cập. Có một thang thoát hiểm dẫn xuống dưới đất và nó cố leo lên đấy, cẩn thận cúi đầu xuống khi bò ngang qua cửa sổ phòng khách.

Khi xuống đến nơi, nó nhìn đồng hồ. Đã là 2h45.

Không hiểu sao nó lại ngủ đến cả nửa ngày như thế. Nó bắt đầu chạy.

- Trói thằng bé lại rồi tính sau!

Một người đàn ông mở cửa phòng của Kemal và ngạc nhiên nhìn quanh.

- Này, nó trốn rồi.

Hai người đàn ông và bà Daley xô lại chỗ cửa sổ mở toang và trông thấy Kemal đang chạy dưới phố.

- Bắt nó lại.

Kemal chạy như thể nó đang trong cơn ác mộng, chân nó cứ yếu dần và rồi hơi thở không khác gì con dao cứ đâm vào ngực. Nếu mình đến được trường trước khi đóng cửa lúc ba giờ, nó nghĩ, mình sẽ an toàn. Chúng sẽ không dám làm gì mình khi có những đứa trẻ khác xung quanh. Phía trước có đèn đỏ, Kemal phớt lờ và chạy ào ra đường, không hề nghe thấy tiếng còi xe hơi inh ỏi, tiếng phanh rít lên chói tai. Nó sang tới vỉa hè bên kia và tiếp tục chạy.

Cô Kelly sẽ báo cảnh sát và họ sẽ bảo vệ Dana.

Kemal bắt đầu thở gấp. Và nó thấy lồng ngực thắt lại. Nó nhìn đồng hồ lần nữa. 2h55. Trường của nó ở phía trước rồi. Chỉ hai đoạn phố nữa thôi.

Mình an toàn rồi, Kemal nghĩ. Lớp chưa tan học.

Một phút sau nó đến cổng trường. Nó dừng lại và nhìn chằm chằm với vẻ không tin. Cổng bị khoá. Bỗng Kemal cảm thấy một bàn tay cứng như sắt bóp mạnh vào vai nó.

- Hôm nay là thứ bảy, thằng ngu.

- Dừng lại đây - Dana nói.

Chiếc taxi đỗ cách nhà nàng hai đoạn phố. Dana bước xuống và nhìn theo chiếc xe đi xa. Nàng chậm chạp bước đi, cả người căng lên, cẩn thận nhìn quanh xem có điều gì bất thường không. Nàng tin chắc rằng Kemal vẫn an toàn. Jack Stone sẽ bảo vệ nó.

Đến đoạn phố có nhà nàng, Dana không vào bằng lối đằng trước mà lại đi tới một ngõ nhỏ dẫn ra phía sau toà nhà. Nó vắng tanh. Dana vào bằng lối cổng hậu và nhẹ nhàng lên cầu thang. Cửa căn hộ của nàng mở rộng. Lồng Dana bỗng tràn đầy lo lắng. Nàng vội vã lao vào.

- Kemal.

Không có ai trong đó. Dana lục sạo trong căn hộ một cách tuyệt vọng, tự hỏi chuyện gì đã xảy ra. Jack Stone đâu? Kemal đâu? Trong bếp, một ngăn kéo nhỏ rơi trên sàn và những gì trong đó nằm vương vãi trên mặt đất. Có đến mười mấy gói nhỏ, gói thì đầy, gói thì hết. Tò mò, Dana nhặt một gói lên xem. Trên nhãn ghi, Buspar, viên 15mg NDC D087 D822-32. Đây là cái gì? Bà Daley phải uống thuốc, hay bà ấy cho Kemal uống? Phải chăng thứ này đã làm Kemal thay đổi. Dana nhét một gói vào túi áo khoác.

Đầy sợ hãi, Dana đi ra khỏi nhà mình. Nàng đi lại lối cổng hậu, qua ngõ nhỏ lên phố lớn. Lúc Dana rẽ ở góc đường, một người đàn ông đứng sau gốc cây giờ máy bộ đàm lên và nói gì đó với một đồng bọn của hắn đứng ở góc đường đối diện.

Phía trước Dana là cửa hàng thuốc Washington.

Dana đi vào trong.

Người dược sĩ nói:

- À, cô Evans. Tôi có thể giúp gì cho cô?
- Có. Tôi thắc mắc về cái này. - Nàng lôi cái gói nhỏ ra. Ông ta liếc qua.
- Buspar. Thuốc chống trầm cảm. Dạng bột, hoà tan trong nước.
- Tác dụng thế nào? - Dana hỏi.
- Giúp thư giãn thôi. Còn có tác dụng giảm đau. Dĩ nhiên, nếu dùng nhiều sẽ có thể có trạng thái buồn ngủ, toàn thân mệt mỏi.

"Cậu ấy đang ngủ. Để tôi đánh thức cậu ấy nhé.

"Lúc ở trường về cậu ấy kêu mệt, nên tôi nghĩ là một giấc ngủ trưa sẽ...

Thế là đủ giải thích những gì đã xảy ra. Và Pamela lại là người giới thiệu bà Daley. Mình đã đặt Kemal vào tay một mụ quái vật, Dana nghĩ. Nàng thấy bụng mình nhói lên.

Nàng nhìn ông dược sĩ.

- Cảm ơn, Coquina.
- Rất hân hạnh, cô Evans.

Dana quay ra phố. Hai người đàn ông tiến về phía nàng.

- Cô Evans, chúng tôi có thể nói chuyện với cô...

Dana xoay người bỏ chạy. Hai người kia đuổi theo nàng sát gót. Dana đã chạy tới góc đường. Một cảnh sát viên đang đứng giữa ngã tư điều khiển luồng giao thông đầy đặc.

Dana chạy xuống đường, băng về phía anh ta.

- Này! Quay lại ngay, cô kia.

Dana vẫn tiếp tục đi tới.

- Cô đang không theo tín hiệu đèn đây. Có nghe tôi nói không? Quay lại ngay. Hai người đàn ông đứng trên vỉa hè quan sát.
- Cô điếc à? - Người cảnh sát quát to.
- Câm mồm. - Nàng tát mạnh vào mặt anh ta. Anh ta giận dữ tóm lấy tay nàng.
- Cô đã bị bắt.

Anh ta đẩy nàng về phía vỉa hè, một tay giữ nàng, tay kia giờ bộ đàm lên gọi.

- Cho xe đến đây ngay.

Hai người đàn ông đứng đó nhìn nhau, không biết phải làm gì.

Dana liếc về phía họ và mỉm cười. Có tiếng còi vẳng đến và chỉ vài giây sau một chiếc xe cảnh sát đã đỗ trước mặt họ.

Hai người đàn ông bắt lực nhìn Dana bị đẩy lên băng sau của chiếc xe tuần và phóng vút đi.

Ở đồn cảnh sát, Dana nói.

- Tôi được phép gọi một cú điện thoại, đúng không?

Viên trung sĩ gật đầu.

- Đúng!

Anh ta đưa điện thoại cho Dana. Nàng quay số.

Cách đó nhiều đoạn đường, một người đàn ông túm cổ áo Kemal và đẩy nó về phía chiếc limousine đang nổ máy chờ sẵn.

- Làm ơn! Làm ơn thả cháu ra, - Kemal van vỉ.

- Cảm ơn, thằng ôn con.

Bốn lính thủy đánh bộ mặc quân phục đi qua.

- Tôi không muốn vào ngõ với ông đâu, Kemal kêu lên.

Người đàn ông bối rối nhìn nó.

- Cái gì.

- Xin ông đừng đưa tôi vào ngõ. - Kemal quay sang đám quân nhân. - Ông này cho cháu năm đôla để đi vào ngõ với ông ấy. Cháu không muốn làm thế đâu.

Đám quân nhân dừng lại, nhìn hắn ta chằm chằm.

- Sao thế hả, thằng mất dạy này...

Người đàn ông lùi lại.

- Không, không. Đợi đã. Các anh không hiểu...

Một người lính nói dứt khoát.

- Có. Bọn tao hiểu, ông bạn ạ. Bỏ tay khỏi thằng bé ngay. - Họ vây quanh hắn ta. Hắn ta rút tay về để giữ thế thủ, và Kemal vội vàng lùi đi. Một người giao hàng xuống xe đạp và xách túi đi vào một toà nhà. Kemal nhảy phắt lên xe của anh ta và đạp đi. Người đàn ông thất vọng nhìn theo Kemal rẽ ở cuối đường và biến mất. Đám lính thủy đánh bộ vẫn vây quanh hắn ta.

Ở đồn cảnh sát, cửa phòng giam Dana bật mở.

- Cô được tự do, cô Evans. Có người đã bảo lãnh cho cô.

Matt! Vậy là ông ấy đã biết. Dana hạnh phúc nghĩ. Ông ấy lúc nào cũng đến kịp thời.

Khi Dana ra đến cổng, nàng sững sờ dừng lại. Một người đàn ông đang đứng đó đợi nàng.

Hắn ta mỉm cười với Dana và nói.

- Cô được tự do, cô em. Đi thôi.

Hắn nắm chặt tay nàng và dẫn nàng ra phố. Ra đến nơi, hắn ngừng ngang đứng lại. Một đám phóng viên truyền hình của WTN đã ở sẵn bên ngoài.

- Nhìn bên này, Dana...

- Dana, có thật là cô đã tát viên cảnh sát đó không?

- Có thể kể cho chúng tôi nghe chuyện gì đã xảy ra không?

- Anh ta có quấy rối cô không?

- Cô có định kiện họ không?

Người đàn ông né sang một bên, lấy tay che mặt.

- Có chuyện gì thế? Dana hỏi. - Ông có muốn bị ghi hình không?

Hắn ta lẩn mất.

Matt Baker đến bên Dana.

- Rời khỏi chỗ này thôi.

Họ ở trong văn phòng của Matt Baker tại toà nhà WTE. Elliot Cromwell, Matt Baker và Abbe Lasmann ngồi nghe Dana kể chuyện đến nửa giờ đồng hồ trong sự im lặng choáng váng.

- Và cả FRA cũng dính vào. Đó là lý do tại sao tướng Booster cố ngăn cản tôi điều tra.

Elliot Cromwell nói:

- Tôi thật sự kinh ngạc. Tất cả chúng ta đã nhầm lẫn về con người Taylor Winthrop. Tôi nghĩ là chúng ta nên báo cho Nhà Trắng biết những gì đang xảy ra. Để họ gọi FBI.

Dana nói:

- Cho đến bây giờ chúng ta mới chỉ có các lời nói chống lại Roger Hudson. Ông nghĩ ai sẽ tin chúng ta?

Abbe Lasmann hỏi:

- Chúng ta không có bằng chứng nào sao?

- Em trai của Sasa Shdanoff vẫn còn sống. Tôi tin chắc là ông ta có. Một khi chúng ta đã nắm được đầu mối thì sớm muộn gì mọi việc cũng xong.

Matt nhìn Dana với vẻ thán phục.

- Cô đã làm cái gì là thành công cái đó.

Dana nói:

- Matt, còn Kemal thì sao? Tôi không biết phải tìm nó ở đâu.

Matt nói với vẻ chắc chắn.

- Đừng lo, chúng tôi sẽ tìm thấy nó. Trong lúc ấy chúng tôi sẽ thu xếp một chỗ ở an toàn, nơi mà không ai có thể tìm thấy cô.

Abbe Lasmann nói.

- Cô có thể ở nhà tôi. Không ai nghĩ đến chuyện tìm cô ở đó đâu.

- Cảm ơn. - Dana quay sang Matt. - Về Kemal...

- Chúng tôi sẽ nhờ FBI lo vụ này. Để tôi cho tài xế đưa cô về nhà Abbe. Dana, mọi thứ rồi cũng ổn cả thôi.

Biết được tin gì tôi sẽ gọi cho cô ngay.

Kemal đạp xe dọc những con phố lạnh giá, cứ một chốc lại lo lắng nhìn về phía sau. Không có dấu hiệu của người đã bắt nó. Minh phải đến chỗ Dana, Kemal nghĩ. Minh không thể để ai làm hại cô ấy.

Vấn đề là trụ sở WTN lại ở phía cuối bên kia của trung tâm Washington.

Khi đến một trạm xe bus, Kemal xuống xe đạp và vứt nó trên bãi cỏ. Một chiếc xe đi tới, Kemal sờ tay vào túi và nhận ra mình không mang tiền.

Kemal quay sang một người qua đường.

- Xin lỗi, cháu có thể...

- Tránh ra, thằng nhóc.

Kemal lại gần một người phụ nữ đang tiến lại.

- Xin lỗi, cháu cần một vé xe bus để...

Bà ta vội rảo bước qua nó.

Kemal đứng trong lạnh lẽo, không có áo khoác, run lấy bầy. Không ai tỏ ra quan tâm. Mình phải kiếm được tiền đi xe, nó nghĩ.

Nó giật cánh tay giả ra và đặt nó trên mặt cỏ. Khi người tiếp theo đi qua, nó kéo tay ông ta lại.

- Xin lỗi ông, có thể giúp cháu chút tiền đi xe bus không?

Ông ta dừng lại.

- Dĩ nhiên, con trai ạ - ông ta nói và đưa cho Kemal một đôla.

Khi người đàn ông đi xa, Kemal nhanh nhẹn đeo cánh tay giả vào. Chiếc xe bus đang tiến tới, chỉ còn cách một quãng đường. Được rồi, Kemal hân hoan nghĩ. Ngay lúc đó, nó thấy sau cổ nhô lên một cái.

Khi nó quay lại, mọi thứ đã trở nên mờ nhạt. Một giọng nói vang lên trong đầu nó. Không! Không Kemal ngã quỵ xuống, bất tỉnh. Những người qua đường bắt đầu tụ tập lại.

- Chuyện gì thế?

- Nó bị ngất à?

- Nó có sao không?

- Con tôi bị bệnh đái đường - một người đàn ông nói.

- Cứ để tôi lo cho cháu!

Hắn bế Kemal lên và mang nó ra chiếc limousine đang chờ sẵn.

Nhà của Abbe Lasmann ở phía tây bắc Washington. Nó rộng rãi và tiện nghi, được trang trí bằng các tấm thảm màu trắng. Dana ở nhà một mình, lo lắng đi tới đi lui, chờ đợi tiếng chuông điện thoại. Kemal phải được bình an. Họ không có lý do gì để hăm hại nó. Nó sẽ không sao hết. Nó đang ở đâu? Tại sao họ không tìm thấy nó.

Tiếng chuông điện thoại làm Dana giật mình. Nàng vội lấy nó.

- Alô. - Không có tín hiệu. Tiếng chuông lại vang lên.

Dana nhận ra đó là máy di động của mình. Nàng bỗng thấy nhẹ cả người.

Nàng nhấn nút.

- Jeff.

Giọng Roger Hudson nhẹ nhàng vang lên.

- Chúng tôi đang tìm cô, Dana. Kemal ở đây này.

Dana đứng đó, không thể cử động, không thể nói năng. Cuối cùng nàng thì thào:

- Roger...

- Tôi e là mình không thể kiểm soát được những người ở đây nữa. Họ đang muốn cắt nốt cánh tay lành lặn của Kemal. Hay là tôi cho phép họ nhé?

- Không? - Đó là một tiếng thét.

- Ông... ông muốn gì?

- Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô - Roger nói. - Tôi muốn cô đến nhà tôi, và chỉ được đi một mình. Nếu cô mang theo bất kỳ người nào tới, tôi sẽ không chịu trách nhiệm về những gì xảy ra với Kemal.

- Roger...

- Ba mươi phút nữa, tôi chờ cô.

Dana đứng đó, tê cóng vì sợ hãi. Kemal không được xảy ra chuyện gì. Kemal không được xảy ra chuyện gì.

Bằng những ngón tay run rẩy, Dana gọi điện cho Matt.

Giọng ông ta vang lên từ máy ghi âm. “Bạn đã gọi đến văn phòng của Matt Baker. Hiện giờ tôi không có mặt, bạn hãy để lại tin nhắn và tôi sẽ gọi lại cho bạn”.

Tiếp theo là tiếng “bíp”. - Dana hít một hơi dài và nói vào điện thoại: “Matt, Roger Hudson vừa gọi điện cho tôi. Lão ta đang giữ Kemal ở nhà. Bây giờ tôi sẽ đến đó. Làm ơn nhanh lên trước khi Kemal xảy ra chuyện gì. Nhớ gọi cảnh sát theo. Nhanh lên!”

Dana tắt máy di động và đi ra cửa.

Abbe Lasmann đang đặt vài bức thư lên bàn làm việc của Matt thì trông thấy đèn báo hiệu có tin nhắn ở điện thoại bật sáng. Cô ta bấm mặt khẩu của Matt và nghe lại những lời nhắn của Dana. Rồi cô ta mỉm cười và nhấn nút xoá.

Máy bay vừa hạ cánh xuống sân bay Dulles, Jeff gọi ngay cho Dana. Suốt cả chuyến bay, anh cứ nghĩ đi nghĩ lại về câu nói kỳ lạ của nàng: “Nếu có chuyện gì xảy ra với em”. Nàng đã tắt máy di động. Tiếp theo Jeff gọi về nhà nàng. Không ai nhắc máy. Anh lên taxi và đọc địa chỉ của WTN.

Khi Jeff bước vào, Abbe nói:

- Ồ, Jeff. Rất vui được gặp lại anh.

- Cảm ơn, Abbe. - Anh đi vào văn phòng của Matt.

Matt nói:

- Ồ, cậu về rồi. Rachel thế nào?

- Cô ấy bình thường - anh trả lời yếu ớt. - Dana đâu?

- Cô ấy không trả lời điện thoại.

Matt nói:

- Lạy Chúa, cậu không hề biết chuyện gì xảy ra sao?

- Ông nói đi - Jeff thúc giục.

Ở bên ngoài, Abbe áp tai vào cánh cửa đóng kín. Cô ta chỉ nghe được lồm bồm cuộc nói chuyện “... giết cô ấy... Sasa Shdanoff... Krasnoyarsk-26... Kemal... Roger Hudson...”

Abbe đã nghe đủ. Cô ta chạy vội về bàn nhắc máy điện thoại lên. Một phút sau cô ta nói chuyện với Roger Hudson.

Trong văn phòng, Jeff lắng nghe Matt kể lại câu chuyện, choáng váng.

- Tôi không thể tin nổi.

- Tất cả đều là sự thật. - Matt quả quyết với anh.

- Dana ở nhà của Abbe. Để tôi bảo Abbe gọi về nhà cô ấy xem.

Ông ta bấm nút hệ thống liên lạc nội bộ, nhưng trước khi kịp lên tiếng, ông ta nghe thấy giọng Abbe.

- Jeff Connors cũng ở đây. Anh ta đang tìm Dana. Tôi nghĩ là tốt nhất ông nên đưa cô ta rời khỏi. Có lẽ họ sẽ đến đó... Vâng. Tôi sẽ lo chuyện này, ông Hudson. Nếu...

Abbe nghe thấy tiếng động và quay lại. Jeff và Matt Baker đang đứng ở cửa, nhìn cô ta chằm chằm.

Matt nói:

- Đồ khốn nạn.

Jeff quay sang Matt, gần như phát điên.

- Tôi phải đến nhà Hudson ngay. Tôi cần một chiếc xe.

Matt Baker liếc ra ngoài cửa sổ.

- Anh không đến đó kịp đâu. Giao thông đang tắc nghẽn kìa.

Đột nhiên họ nghe thấy tiếng chiếc máy bay lên thẳng của WTN hạ cánh xuống sân bay trên nóc nhà.

Hai người đàn ông nhìn nhau.

25. Chương 25

Dana đã vẫy taxi từ nhà Abbe Lasmann, nhưng đường đến nhà Hudson dường như dài vô tận.

Giao thông trên những con đường trơn trượt quả thật khủng khiếp. Dana sợ rằng mình sẽ đến muộn.

- Nhanh lên. Nàng giục tài xế.

Anh ta nhìn nàng qua gương chiếu hậu.

- Thưa cô, đây không phải là máy bay.

Dana lo lắng ngồi nghĩ đến những gì phía trước. Matt sẽ nhận được tin nhắn của nàng và báo cảnh sát. Lúc mình đến nơi thì cảnh sát cũng đến nơi. Nếu họ chưa đến, mình có thể trì hoãn cho đến khi họ đến. Dana mở túi xách. Nàng vẫn còn một bình xịt hơi cay. Tốt. Nàng sẽ không tỏ ra dễ dãi với Roger và Pamela.

Khi chiếc taxi đến nhà Hudson, Dana nhìn qua cửa sổ xem động tĩnh của cảnh sát. Không có gì cả. Vào đến đường xe hơi dẫn đến trước cửa nhà cũng không có gì thay đổi. Dana thấy thất cả người lại vì sợ.

Dana nhớ lại lần đầu tiên nàng đến đây. Roger và Pamela đã tỏ ra tuyệt vời làm sao. Và họ là những kẻ bán Chúa, những con quái vật sát nhân. Họ có Kemal.

Lòng Dana chột trào dâng sự căm thù không gì kìm hãm nổi.

- Tôi đợi cô chứ? Người lái xe taxi hỏi nàng.

- Không cần. Dana trả tiền cho anh ta rồi bước lên bậc thềm trước cửa ra vào và bấm chuông, tim đập thình thịch.

Người mở cửa là Cesar. Khi thấy Dana, mặt ông ta sáng lên.

- Cô Evans.

Với một sự phấn khích bất ngờ, Dana bỗng nhận ra mình đang có một đồng minh. Nàng chìa tay ra.

- Cesar.

Ông ta nắm lấy tay nàng trong bàn tay khổng lồ của mình.

- Rất vui được gặp cô, cô Evans. Cesar nói.

- Tôi cũng rất vui được gặp ông. Câu nói này có hàm ý.

Nàng tin chắc là Cesar sẽ giúp mình. Điều duy nhất là nên nhờ ông ta vào lúc nào. Nàng nhìn quanh.

- Cesar...

- Ông Hudson đang đợi cô trong phòng làm việc, cô Evans.

- Được rồi.

Đây chưa phải là lúc.

Dana theo Cesar đi dọc hành lang dài, hồi tưởng lại những điều khác thường đã xảy ra khi nàng lần đầu đặt chân đến đây. Họ đi tới phòng làm việc. Roger đang ngồi ở bàn xếp dọn giấy tờ.

- Cô Evans. Cesar nói.

Roger ngược lên. Dana nhìn theo Cesar đi khỏi.

Nàng định liêu lĩnh gọi ông ta quay lại.

- Tốt, Dana. Vào đây.

Dana đi vào trong phòng. Nàng giận dữ nhìn Roger.

- Kemal đâu?

Roger Hudson nói:

- À, cậu bé ngoan.

- Cảnh sát đang trên đường tới đây, Roger. Nếu ông làm gì bất kỳ ai trong chúng tôi...

- Ồ, tôi không nghĩ là chúng tôi phải lo lắng về vấn đề cảnh sát, Dana. - Lão đi về phía nàng và trước khi Dana biết lão định làm gì, lão đã giật lấy cái túi của nàng và bắt đầu lục soát:

- Pamela bảo tôi là cô có một cái bình xịt hơi cay. Cô đã dùng rồi phải không, Dana?

Lão lôi cái bình xịt ra, giơ lên và xịt thẳng vào mặt Dana. Nàng rú lên đau đớn.

- Ôi, cô còn chưa biết thế nào là đau, nhưng tôi bảo đảm với cô là cô sẽ biết ngay thôi.

Nước mắt tuôn như mưa xuống má Dana. Nàng cố chùi hết chúng đi. Roger đợi cho đến lúc nàng chùi xong lại tiếp tục xịt vào mặt nàng.

Dana nức nở:

- Tôi muốn gặp Kemal.

- Dĩ nhiên là cô sẽ gặp. Và Kemal cũng muốn gặp cô. Thằng bé đang sợ hãi lắm, Dana. Tôi chưa từng thấy ai sợ hãi đến thế. Nó biết mình sắp chết, và tôi đã bảo nó cô cũng sắp chết. Cô nghĩ mình thông minh lắm, phải không Dana? Sự thật là cô còn quá khờ khạo. Chúng tôi đang lợi dụng cô. Chúng tôi biết có người trong chính phủ Nga nắm được hoạt động của chúng tôi và muốn lật tẩy chúng tôi. Nhưng chúng tôi không thể tìm ra kẻ đó. Cô đã tìm hộ chúng tôi rồi còn gì.

Hình ảnh cái xác đầm máu của Sasa Shdanoff và bạn ông ta lướt qua trong đầu Dana.

- Sasa Shdanoff và em lão, Boris, thông minh lắm. Chúng tôi còn chưa moi được Boris, nhưng cũng không lâu nữa đâu.

- Roger, Kemal không liên quan gì đến vụ này. Hãy cho nó...

- Tôi nghĩ là không, Dana. Tôi bắt đầu lo lắng về cô khi cô gặp Joan Sinisi tội nghiệp. Cô ta đã nghe lén thấy Taylor Winthrop nói về kế hoạch nước Nga. Hắn không dám cho người giết cô ta vì cô ta đang làm việc cho hắn. Nên hắn đuổi việc cô ta. Khi cô ta đâm đơn kiện, hắn đã dàn xếp với điều kiện cô ta không bao giờ được tiết lộ chuyện đó. Roger Hudson thở dài. Nên tôi sợ cô thật sự cảm thấy có trách nhiệm trong vụ tai nạn của Joan Sinisi.

- Roger, Jack Stone biết...

Roger Hudson lắc đầu.

- Jack Stone và người của anh ta luôn theo dõi từng cử chỉ của cô. Chúng tôi có thể giết cô lúc nào cũng được, nhưng chúng tôi phải đợi cho đến khi cô lấy được thông tin mà chúng tôi cần. Bây giờ cô đã vô dụng rồi.

- Tôi muốn gặp Kemal.

- Quá muộn rồi. Tôi e là Kemal tội nghiệp đã gặp tai nạn.

Dana kinh hoàng nhìn lão.

- Các ông đã làm gì?

- Pamela và tôi đã quyết định, một đám cháy nhỏ sẽ là cách giải quyết tốt nhất cái mạng tí xiu của Kemal. Vậy nên chúng tôi đưa nó đến trường. Một đứa bé hư đã đột nhập vào trường hôm thứ bảy. Nó vừa đủ nhỏ để chui qua cửa sổ tầng hầm.

- Đồ quái vật máu lạnh. Mày sẽ không trốn thoát đâu.

- Cô làm tôi thất vọng quá, Dana. Điều mà cô không biết là chúng tôi đã trốn thoát rồi. Lão đi tới bàn làm việc và ấn chuông. Một lát sau Cesar xuất hiện.

- Vâng, ông Hudson.

- Tôi muốn anh trông chừng cô Evans. Và phải chắc chắn rằng cô ấy còn sống cho đến khi tai nạn xảy ra.

- Vâng, ông Hudson. Tôi sẽ lo liệu chu đáo!

Ông ta là người của bọn họ. Dana không thể tin nổi.

- Roger, hãy nghe tôi....

Cesar cầm tay Dana và lôi nàng ra khỏi phòng.

- Roger...

- Tạm biệt Dana.

Cesar nắm chặt tay nàng, kéo nàng đi dọc hành lang, đi qua bếp ra cửa bên của căn nhà, nơi có chiếc limousine đang đỗ.

Chiếc trực thăng của WTN bay đến dinh thự nhà Hudson.

Jeff nói với Norman Bronson.

- Ông cứ đỗ xuống bãi cỏ và... Anh dừng lại khi nhìn xuống dưới và thấy Cesar đang ấn Dana vào chiếc limousine. Không! Đợi đã.

Chiếc limousine bắt đầu chuyển bánh và đi ra phố.

- Anh muốn tôi làm gì bây giờ? Bronson hỏi.

- Đi theo họ.

Trong chiếc limousine, Dana nói.

- Ông không muốn làm chuyện này mà, Cesar. Tôi...

- Im ngay, cô Evans.

- Cesar, hãy nghe tôi. Ông không biết những người đó đâu. Họ là quân giết người. Ông là người tốt. Đừng để ông Hudson ép buộc làm những chuyện...

- Ông Hudson không ép buộc tôi làm gì cả. Tôi làm chuyện này vì bà Hudson.

- Ông ta nhìn Dana qua gương chiếu hậu và cười. Bà Hudson luôn quan tâm đến tôi.

Dana sững sờ nhìn ông ta. Mình không thể để chuyện này xảy ra.

- Ông đưa tôi đi đâu thế này?

- Đến công viên Rock Creek. Ông ta không cần phải nói thêm. Nơi tôi sẽ giết cô.

Roger Hudson, Pamela Hudson, Jack Stone và mẹ Daley ngồi trong xe khách đi về phía sân bay quốc tế Washington.

Jack Stone nói:

- Máy bay đã sẵn sàng. Phi công của ông đã lên lộ trình bay tới Moscow.

Pamela Hudson nói:

- Chúa ơi, tôi ghét trời lạnh lắm.

- Kemal thế nào? Roger Hudson hỏi.

- Hai mươi phút nữa ngọn lửa ở trường học sẽ tự động cháy. Thằng nhóc đó ở dưới tầng hầm. Nó đã được uống thuốc an thần rồi.

Dana càng lúc càng tuyệt vọng. Họ đang đến gần công viên Rock Creek và giao thông cứ thưa thớt dần đi.

Thằng bé đang sợ hãi lắm, Dana. Tôi chưa từng thấy ai sợ hãi đến thế. Nó biết mình sắp chết và tôi đã bảo nó là cô cũng sắp chết.

Trên trục thẳng đuổi theo chiếc limousine, Norman Bronson nói:

- Nó đang rẽ, Jeff. Có lẽ nó đi về phía công viên Rock Creek.

- Đừng để mất dấu.

Tại FRA, tướng Booster chạy xộc vào văn phòng.

- Cái quái gì xảy ra ở đây vậy? ông ta hỏi một phụ tá.

- Thừa tướng quân, khi ông đi vắng, thiếu tá Stone đã lôi kéo vài cá nhân xuất sắc của chúng ta và họ có vụ làm ăn lớn với Roger Hudson. Họ đã theo dõi Dana Evans. Ông xem đây... Người phụ tá bật màn hình máy tính của anh ta lên và một lát sau hiện ra cảnh Dana trần truồng bước vào bồn tắm ở khách sạn Breidenbacher Hof.

Mặt tướng Booster cau lại.

- Lạy Chúa! Ông ta quay lại. Jack Stone đâu?

- Anh ta đi rồi. Anh ta cùng vợ chồng Hudson chuẩn bị rời khỏi đất nước.

Tướng Booster quát.

- Đưa tôi đến sân bay quốc tế.

Trên trục thẳng, Norman Bronson nhìn xuống và nói:

- Họ đang đi về phía công viên, Jeff. Nếu họ đến đó, chúng ta sẽ không hạ cánh được vì có quá nhiều cây cối.

Jeff nói:

- Chúng ta phải ngăn họ lại. Ông có hạ cánh được trên đường trước mặt họ không?

- Được.

- Vậy làm đi.

Bronson đẩy cần lái về phía trước và máy bay bắt đầu hạ độ cao. Ông ta vượt qua chiếc limousine và từ từ cho máy bay xuống thấp dần. Nó đáp xuống trên mặt đường, cách chiếc xe khoảng hai mươi mét. Họ nhìn chiếc xe rít lên rồi dừng lại.

- Tắt máy đi. Jeff nói.

- Chúng ta không thể làm như thế. Nếu hấn buộc chúng ta...

- Tắt máy đi.

Bronson nhìn Jeff.

- Anh có chắc là anh biết mình đang làm gì không?

- Không.

Bronson thở dài và tắt máy. Cánh quạt khổng lồ của chiếc trực thăng quay chậm lại đến khi dừng hẳn. Jeff nhìn ra cửa sổ.

Cesar đã mở cửa sau của chiếc limousine. Ông ta nói với Dana.

- Bạn trai cô đang gây khó dễ cho chúng ta kìa. Rồi ông ta dấn mạnh vào hàm Dana. Nàng ngã gục trên ghế, bất tỉnh. Cesar đứng thẳng dậy và đi về phía chiếc trực thăng.

- Hấn đến kìa. Bronson hồi hộp nói. Lạy Chúa, quả là một người khổng lồ.

Cesar vẫn tiếp tục tiến tới.

- Jeff, hấn có súng. Hấn sẽ giết chúng ta mất.

Jeff quát to ra ngoài cửa sổ.

- Mày và chủ mày sắp vào tù rồi, đồ khốn kiếp!

Cesar bắt đầu đi nhanh hơn.

- Mọi chuyện kết thúc rồi. Mày nên đầu hàng đi.

Cesar còn cách chiếc trực thăng mười lăm mét.

- Cả lũ chúng mày sẽ phải vào trại giam.

Mười mét.

- Mày thích thế, phải không, Cesar?

Bây giờ thì Cesar chạy. Năm mét.

Jeff ấn mạnh vào nút khởi động và cánh quạt bắt đầu chậm chậm quay. Cesar không hề chú ý, mắt nhìn thẳng vào Jeff, mặt đầy vẻ căm thù. Cánh quạt bắt đầu quay nhanh hơn. Khi Cesar đến cửa máy bay, ông ta bỗng nhận ra chuyện gì đang xảy ra, nhưng đã quá muộn. Một tiếng “bụp” vang lên, Jeff nhắm mắt lại.

Trong và ngoài máy bay đầy máu.

Norman Bronson nói:

- Tôi buồn nôn quá. Ông ta tắt máy đi.

Jeff nhìn cái xác cụt đầu trên mặt đất, nhảy ra khỏi máy bay và chạy về phía chiếc limousine. Anh mở cửa xe. Dana đang nằm bất tỉnh.

- Dana... em yêu...! Dana từ từ mở mắt ra. Nàng nhìn Jeff và lẩm bầm. Kemal...

Chiếc limousine còn cách trường trung học Lincoln gần một dặm thì Jeff nói to:

- Nhìn kia. Xa xa phía trước họ, một cột khói bốc lên kín trời.
- Chúng đốt trường rồi, Dana kêu lên. Kemal ở trong đấy. Nó ở dưới tầng hầm.
- Ôi lạy Chúa.

Một phút sau, chiếc limousine đến nơi. Một màn khói cuộn cuộn kéo lên từ toà nhà. Mười hai lính cứu hoả vẫn đang làm việc cật lực để dập tắt đám cháy.

Jeff nhảy ra khỏi xe và đi về phía ngôi trường. Một người lính ngăn anh lại.

- Ông không thể đi vào nữa, thưa ông.
- Ở bên trong còn ai không? Jeff hỏi.
- Không. Chúng tôi chỉ vừa mới phá cổng trước.
- Có một cậu bé ở dưới tầng hầm.

Trước khi mọi người kịp ngăn cản, Jeff chạy xộc vào trong. Anh gọi to tên Kemal nhưng chỉ bật được ra tiếng ho vì bên trong quá nhiều khói. Anh lấy khăn tay ra buộc lên mắt và chạy vào hành lang dẫn xuống dưới hầm. Màn khói dày đặc làm mất anh cay xè. Jeff dò dẫm tìm đường, tay bám theo thành cầu thang.

- Kemal. Jeff gọi. Không có tiếng trả lời. Kemal.

Vẫn im lặng. Jeff nhận ra một cái bóng lơ mơ ở cuối tầng hầm. Anh đi về phía đó, cố gắng nín thở, phổi bỏng rát. Anh đã vấp phải Kemal. Anh lay nó.

- Kemal?

Thằng bé vẫn bất tỉnh. Với một nỗ lực phi thường, Jeff bế nó lên và đi về phía cầu thang. Anh đã nghẹt thở và không còn nhìn thấy gì vì khói. Anh đi lảo đảo như người say qua đám mây đen ngòm với Kemal trên tay. Khi đến cầu thang, Jeff nửa bế nửa lôi thằng bé lên. Anh nghe thấy những âm thanh vắng vắng và ngắt đi luôn.

Tướng Booster gọi điện cho Nathal Norero, người quản lý sân bay quốc tế Washington.

- Roger Hudson vẫn để máy bay của ông ta ở đấy chứ?
- Vâng, tướng quân. Và nói thật là, ông ấy đang có mặt ở đây. Tôi nghĩ là họ đã sẵn sàng cất cánh.
- Huỷ bỏ ngay.
- Cái gì?
- Gọi cho tháp điều khiển và huỷ bỏ ngay.
- Vâng, thưa ngài. Nathal Norero gọi điện:
- Tháp điều khiển, yêu cầu huỷ bỏ ngay chuyến bay của chiếc Gulfstream R3487.

Nhân viên điều khiển trả lời:

- Họ đã chạy trên đường băng rồi.
- Phong toả đường băng lại.
- Vâng, thưa ngài. Anh ta đeo chiếc microphone vào.
- Tháp điều khiển gọi Gulfstream R3487. Các anh không được phép cất cánh. Trở về ngay. Huỷ bỏ việc cất cánh. Tôi nhắc lại, huỷ bỏ việc cất cánh.

Roger Hudson bước vào buồng lái.

- Chuyện quái quỷ gì thế?
- Có sự trì hoãn nào đấy? viên phi công nói. Chúng ta phải quay về và...

- Không! Pamela Huason nói: Chạy tiếp đi.

- Xin bà hết sức thông cảm, bà Hudson. Tôi sẽ mất bằng lái máy bay nếu...

Jack Stone lại gần người phi công và lấy súng chĩa vào đầu anh ta. - Cất cánh, chúng ta đi sang Nga.

Người phi công hít một hơi dài.

- Vâng, thưa ngài.

Chiếc máy bay tăng tốc độ và chỉ hai mươi giây sau, nó nhấc bổng lên không. Viên quản lý sân bay bất lực nhìn chiếc Gulfstream bay mỗi lúc một cao.

- Lạy Chúa! Ông ta chống lại cả...

Tướng Booster quát lên trong điện thoại:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Ông đã ngăn cản họ chưa?

- Chưa thưa ngài. Họ... họ vừa cất cánh. Không có cách nào...

Cùng lúc đó, cả bầu trời như bùng nổ. Tất cả những người dưới đất kinh hoàng nhìn lên, từng phần của chiếc Gulfstream bắt đầu rơi xuống qua đám mây như những cục lửa bay. Cảnh tượng này kéo dài mãi tưởng như không bao giờ hết.

Đứng ở rìa sân bay, Boris Shdanoff quan sát rất lâu.

Cuối cùng ông quay lại và bỏ đi.

26. Chương 26

Mẹ Dana cắn một miếng bánh cưới.

- Ngọt quá. Ngọt quá đi. Hồi còn trẻ mẹ cũng hay làm bánh, bánh của mẹ bỏ vào mồm là lập tức tan ngay.

- Bà quay sang Dana. - Đúng không, con gái yêu?

- Lập tức tan ngay. Là cụm từ cuối cùng lọt vào đầu Dana, nhưng chuyện đó không quan trọng - Dĩ nhiên, thưa mẹ - nàng nói với nụ cười ầm ập.

Hôn lễ được cử hành trong phòng của Tòa thị chính thành phố. Dana đã mời mẹ mình vào phút cuối cùng, sau một cú điện thoại.

- Con yêu, rốt cuộc thì mẹ không lấy con người tồi tệ ấy nữa. Con và Kemal đã đúng, vì vậy mẹ trở về Las Vegas!

- Chuyện gì đã xảy ra hả mẹ?

- Mẹ phát hiện ra hắn có vợ rồi. Bà ta cũng không thích hắn.

- Con rất tiếc, mẹ ạ.

- Vậy là mẹ lại cô đơn ở đây.

Cô đơn là một điều gợi ý. Dana đã mời bà đến dự lễ cưới của nàng. Nhìn mẹ mình nói chuyện với Kemal và nhớ được tên thằng bé, Dana mỉm cười. Chúng ta sẽ cho bà được làm bà ngoại. Niềm hạnh phúc của nàng thật quá lớn lao. Cưới Jeff là một điều kỳ diệu, nhưng còn nhiều điều kỳ diệu khác nữa.

Sau đám cháy, Jeff và Kemal được đưa ngay vào bệnh viện điều trị. Khi họ ở trong đó, một nữ y tá đã kể cho các phóng viên nghe về cuộc phiêu lưu của Kemal và câu chuyện lập tức được đưa lên các phương tiện

truyền thông. Ảnh Kemal lên báo, còn trên TV, người ta tường thuật lại câu chuyện một cách chi tiết. Một cuốn sách viết về những gì nó đã trải qua sắp ra mắt và nghe đâu còn cả một bộ phim truyền hình nữa.

- Nhưng chỉ với điều kiện cháu là diễn viên chính. Kemal khẳng khái. Ở trường, nó đã là một anh hùng.

Khi các thủ tục nhận con nuôi được tiến hành, một nửa các bạn cùng trường của Kemal đã đến chúc mừng nó.

Kemal nói:

- Con đã thật sự là con của bố mẹ rồi à?

- Đúng vậy. Dana và Jeff nói. Chúng ta thuộc về nhau!

- Tuyệt vời. Chờ đến khi Ricky Underwood nghe được tin này. Ha!

Cơn ác mộng kinh hoàng của một tháng trước đã dần tan biến. Giờ đây ba người họ đã là một gia đình và ngôi nhà là nơi trú ngụ an toàn nhất. Minh không cần thêm một cuộc phiêu lưu nào nữa, Dana nghĩ. Minh đã đi quá đủ rồi.

Một buổi sáng Dana thông báo:

- Em vừa tìm được một căn hộ mới rất tuyệt vời cho cả bốn chúng ta.

- Ba chúng ta chứ. Jeff nhắc nàng.

- Không. Dana dịu dàng nói. Bốn chúng ta.

Jeff nhìn nàng đắm đắm.

- Ý mẹ là chúng ta sắp có em bé. Con mong đó là một đứa em gái.

Càng ngày càng có nhiều tin tốt. Phóng sự mở đầu cho chương trình Đường dây tội ác - Chuyện của Roger Hudson, một âm mưu sát nhân - nhận được vô số lời khen và tỷ lệ khán giả theo dõi tăng vọt lên. Ở mức kỷ lục. Matt Baker và Elliot Cromwell thì khỏi phải nói.

Họ vui ra mặt.

- Cô nên chuẩn bị sẵn mọi thứ cho giải Emmy(1) sắp tới đi! - Elliot Cromwell bảo Dana.

Chỉ có đúng một vệt đen duy nhất. Rachel Stevens đã không thắng nổi căn bệnh ung thư. Lúc tin về cái chết của cô được đăng tải, Jeff và Dana mới biết chuyện gì xảy ra. Khi đọc đoạn tin này trên chiếc máy phóng đại chữ, Dana lại thấy nghẹn ngào.

- Tôi không đọc nổi, nàng nói với Richard Melton. Vậy là anh ta đọc nó.

Yên nghỉ.

Họ đang thực hiện mục bản tin lúc mười một giờ.

“Và ngay tại đây, một người bảo vệ ở Spokane Washington, bị buộc tội giết một gái làm tiền mười sáu tuổi và bị nghi ngờ có liên quan đến cái chết của mười sáu người khác... Ở Sicily, xác của Malcolm Beaumont, người thừa kế bảy mươi tuổi của một công ty thép, được tìm thấy trong bể bơi. Beaumont đang hưởng tuần trăng mật với người vợ mới hai năm tuổi. Đi cùng họ là hai người anh của cô dâu. Bây giờ là dự báo thời tiết với Marvin Greer...”

Khi bản tin kết thúc, Dana vào gặp Matt Baker.

- Có cái gì đó cứ làm tôi thắc mắc. Matt.

- Cái gì vậy? Nói ra để tôi giải quyết cho.

- À, chuyện một triệu phú bảy mươi tuổi chết đuối trong bể bơi khi đang đi hưởng tuần trăng mật với cô dâu hai năm tuổi. Ông có thấy chuyện này thuận lợi một cách tồi tệ không?

Chú thích:

(1) Giải thưởng Truyền hình hàng năm của Mỹ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bau-troi-sup-do>